EDITURA
MIRON

JULIE
GARWOOD

DARUL

"BOGATĂ ÎN EMOȚII... VEȚI PREȚUI
ACEASTĂ CARTE..."
Romantic Times

BESTSELLER

Traducere:

Mihnea Columbeanu

Prolog

Anglia, 1802

Mai era doar o problemă de timp înainte ca nuntaşii să se omoare între ei.

Baronul Oliver Lawrence luase toate măsurile de prevedere, desigur, căci Regele George alesese castelul lui pentru ceremonie. S-a purtat ca un amfitrion pînă la sosirea regelui, datorie de care s-a achitat cu tot atîta plăcere cu cîtă ar fi primit să fie biciuit trei zile în şir. Dar ordinul sosise de la rege însuşi, iar Lawrence, supus şi ascultător, se conformase imediat. Atît familia Winchester cît şi rebelii din neamul St. James protestaseră vehement contra acestei alegeri. Dar făcuseră tărăboi degeaba, căci regele era de neclintit. Baronul Lawrence înțelegea motivul. Din păcate, era singurul om din Anglia care încă mai vorbea cu familiile ambilor miri.

Baronul n-avea să se mai poată lăuda mult cu acest lucru. Se temea că sorocul lui de viață ajunsese să fie socotit în bătăi de inimă. Întrucît

ceremonia trebuia să aibă loc pe un teren neutru, regele chiar crezuse că că participanții aveau să se stăpînească. Lawrence ştia el ce ştia.

Oamenii din jurul lui erau puşi pe omor. Un singur cuvînt rostit pe un ton nepotrivit, o singură faptă considerată cît de cît amenințătoare, puteau deveni scînteile care să declanşeze măcelul. Numai Dumnezeu ştia cît îi mîncau palmele să se înhațe de gît. Li se citea pe chipuri.

Episcopul, îmbrăcat în stihar alb ceremonial, stătea pe un jilț cu spătar înalt, între cele două familii vrăjmaşe. Nu se uita nici la stînga, unde erau sechestrați Winchesterii, nici la dreapta, unde stăteau războinicii din familia St. James, ci privea drept înainte. Ca să-i treacă timpul mai uşor, clericul bătea cu degetele în brațul de lemn al scaunului. Arăta de parcă tocmai ar fi mîncat o porție zdravănă de peşte stricat. Din cînd în cînd, ofta ascuțit, scoțînd un sunet pe care baronul îl găsea remarcabil de asemănător cu nechezatul unui cal bătrîn şi nervos, după care lăsa iar să se aştearnă tăcerea încărcată.

Lawrence clătină din cap, deznădăjduit. Ştia că nu putea aştepta nici un ajutor de la episcop, cînd avea să izbucnească scandalul. Mirele şi mireasa aşteptau în camere separate, la etaj. Numai după sosirea regelui aveau să fie aduşi – sau tîrîți – în hol. Iar atunci, Dumnezeu să-i ajute pe amîndoi căci, cu siguranță, avea

să se dezlănțuie iadul pe pămînt. Era într-adevăr o zi nenorocită. Lawrence încercase să-şi posteze propriul contigent de gărzi lîngă cavalerii regelui, în jurul sălii. Nu se mai auzise de o asemenea faptă la o nuntă, dar nici nu se mai văzuseră nuntaşi care să vină la masă înarmați ca pentru bătălie. Winchesterii erau atît de încotoşmănați, încît abia puteau să se mişte. Insolența lor era de-a dreptul ruşinoasă, iar loialitatea, mai mult decît suspectă. Totuşi, Lawrence nu putea să-i condamne total. Era adevărat că pînă şi el găsea cam dificil să i se supună orbeşte conducătorului său. La urma urmei, regele era un nătăfleț.

Toată lumea din Anglia ştia că-şi pierduse mințile, dar nimeni nu îndrăznea să spună acest lucru cu glas tare. S-ar fi ales cu limbile tăiate, sau chiar mai rău. Căsătoria care urma să aibă loc dovedea cu prisosință pentru orice Toma necredinciosul rămas în înalta societate că suveranul o luase pe arătură. Regele îi spusese lui Lawrence că era hotărît să-i facă pe toți supuşii lui să se înțeleagă bine. Baronul nu avea nici un răspuns de dat unei asemenea speranțe copilăreşti.

Dar, cu toată nebunia lui, George era regele lor şi, fir-ar să fie, nuntaşii ar fi trebuit să-i arate puțin respect. Comportamentul lor neruşinat era intolerabil. Doi dintre bătrînii unchi din neamul Winchester îşi mîngîiau obraznic gărzile spadelor, semn că abia aşteptau să înceapă vărsarea de sînge. Războinicii din familia St.

James observară imediat şi reacţionară, făcînd cu toţii un pas înainte. Totuşi, nu se atinseră de arme – şi, la drept vorbind, majoritatea celor din neamul St. James nici măcar nu erau înarmati. Nu făceau decît să zîmbească, Lawrence găsea această atitudine la fel de grăitoare.

Winchesterii erau mai numeroşi decît clanul St. James în proporţie de şase la unu, dar acest lucru nu-i punea în avantaj. Membrii familiei St. James erau mult mai afurisiţi. Povestirile despre escapadele lor ajunseseră legendare. Se întîmplase să-i scoată cuiva ochii numai pentru că se uitase chiorîş; le plăcea să dea şuturi între picioare numai pentru a-i auzi urlînd pe cei ce nu le erau pe plac; şi numai Dumnezeu ştia le făceau adevăraţilor duşmani. Posibilităţile erau pur şi simplu prea copleşitoare ca să se gîndească, măcar.

Lui Lawrence îi atrase atentia zarva iscată în curte. Aghiotantul personal al regelui, un om cu mutră posomorîtă, pe nume Sir Roland Hugo, urcă în goană treptele. Era îmbrăcat de sărbătoare, dar nădragii săi roşii şi tunica albă îl făceau să arate cu atît mai rotofei. Lawrence îşi spunea că Hugo arăta ca un cocoş îndopat. Fiind bun prieten cu el, păstra pentru sine această părere nemăgulitoare.

Cei doi se îmbrăţişară în grabă. Apoi Hugo făcu un pas înapoi şi spuse încet:

– Pe ultima leghe, am luat-o înainte. Regele va ajunge aici în cîteva minute.

– Slavă Domnului, replică Lawrence, vizibil

uşurat, ştergîndu-şi cu batista sudoarea de pe frunte.

Hugo aruncă o privire peste umărul lui, apoi clătină din cap.

– Aici e liniște ca-ntr-un cavou, şopti el. Ți-a fost greu să distrezi oaspeții?

Lawrence îl privi neîncrezător.

– Să-i distrez? Hugo, pe barbarii ăştia numai o jertfă omenească ar putea să-i distreze.

– Văd că umorul tău te-a ajutat să suporți mai uşor atrocitatea asta.

– Nu glumesc, se răsti baronul. Şi nu peste mult o să-ți piară şi ție zîmbetul de pe buze, Hugo, cînd îți vei da seama ce volatilă a devenit situația. Winchesterii n-au venit cu daruri, prietene. Sînt înarmați pentru luptă. Da da, înarmați pînă-n dinți, continuă el în grabă, cînd prietenul său clătină din cap, neîncrezător. Am încercat să-i conving să-şi lase arsenalul afară, dar nici n-au vrut s-audă. Nu le arde deloc să fie înțelegători.

– Mai vedem noi, mormăi Hugo. Nu peste mult, soldații din escorta regelui îi vor dezarma. Al dracu'lui să fiu dac-am să îngădui ca monarhul nostru să intre-ntr-o arenă atît de amenințătoare. Sîntem la o nuntă, nu pe cîmpul de luptă.

Hugo se ținu de cuvînt. Ordinul lui furios îi făcu pe Winchesteri să-şi îngrămădească armele în colțul marii săli. Îl susțineau patruzeci de ostaşi credincioşi, care se postaseră în cerc în jurul oaspeților. Pînă şi cei din familia St.

James îşi predară puţinele arme, dar numai după ce Hugo le ordonă soldaţilor să pună săgeţi în arcuri.

Dacă apuca să trăiască pentru a povesti cuiva întîmplarea, îşi spuse Lawrence, nu l-ar fi crezut nimeni. Noroc că Regele George habar n-avea ce măsuri extreme se luaseră pentru a-i asigura protecţia.

Cînd Regele Angliei intră în marea sală, soldaţii îşi coborîră imediat arcurile, deşi săgeţile rămaseră în corzi, gata să ucidă pe loc la nevoie.

Episcopul se ridică din jilţ, făcu o plecăciune spre rege, apoi îl invită cu un gest să ia loc.

Doi dintre conţopiştii regelui, cu braţele încărcate de documente, îl urmau pe suveran. Lawrence aşteptă ca monarhul să se aşeze, apoi se grăbi să îngenuncheze în faţa lui. Jură credinţă cu glas bubuitor, sperînd ca vorbele sale să-i îndemne pe musafiri să arate puţină consideraţie.

Regele se aplecă înainte, cu mîinile sale mari rezemate pe genunchi.

– Regele dumitale patriot e mulţumit de dumneata, Baron Lawrence. Eu sînt regele dumitale patriot, apărătorul tuturor, nu-i aşa?

Lawrence era pregătit pentru această întrebare. Regele se învăţase să-şi spună astfel cu ani în urmă, şi-i plăcea să i se confirme cu orice prilej.

– Da, stăpîne, eşti regele meu patriot, apărător al tuturor oamenilor.

– Bravo, băiete, şopti regele.

Întinse mîna şi mîngîie creştetul pleşuv al lui Lawrence. Baronul roşi jenat. Regele îl trata ca pe un prinţişor. Mai rău, el însuşi începea să se simtă aşa.

– Acum ridică-te, Baron Lawrence, şi ajută-mă să mă ocup de această importantă ocazie, porunci regele.

Lawrence se conformă imediat. Cînd îşi privi îndeaproape cîrmuitorul, fu nevoit să-şi stăpînească o reacţie. Era uluit de felul cum se deteriora înfăţişarea regelui. În tinereţe, George fusese chipeş. Dar anii nu-l iertaseră. Avea obrajii mai plini, ridurile mai adînci şi pungi grele de oboseală sub ochi. Purta o perucă albă ca zăpada, cu capetele făcute sul, iar culoarea acesteia îi făcea faţa să arate şi mai smeadă.

Regele îi zîmbi vasalului său, în aşteptare, iar Lawrence surîse şi el. Ani de zile, înainte ca boala să-i zăpăcească minţile, George fusese un rege mai mult decît capabil. Atitudinea lui faţă de supuşi era aceea a unui părinte binevoitor care-şi supraveghează copiii. Merita mai mult respect decît i se arăta.

Baronul trecu lîngă el, apoi se întoarse spre grupul de oameni pe care-i considera necredincioşi. Cu glasul tremurîndu-i de furie, porunci:

– În genunchi!

Îngenunche ară.

Hugo îl privea pe Lawrence cu o uimire nemărginită. Nu ştiuse că prietenul lui putea fi atît

de categoric. La o adică, nici Lawrence nu-şi dăduse seama, pînă în clipa aceea.

Dar regele era mulţumit de această demonstraţie de loialitate, şi numai asta conta.

– Baroane? spuse el, aruncînd o privire spre Lawrence. Du-te şi cheamă mirele şi mireasa. Ceasurile sînt înaintate, şi avem multe de făcut.

În timp ce Lawrence îndeplinea ordinul, cu o plecăciune, regele se întoarse către Sir Hugo.

– Unde sînt toate doamnele? Cutez să spun că nu văd nici o cucoană prin jur. De ce, Hugo?

Hugo nu voia să-i spună adevărul – că cei de faţă nu-şi aduseseră şi femeile fiindcă erau puşi pe hartă, nu pe veselie.

– Da, rege al meu patriot, murmură el, şi eu am observat lipsa doamnelor.

– Dar de ce n-au venit? stărui regele.

Din mintea lui Hugo dispăru orice explicaţie plauzibilă a acestei ciudăţenii. În disperare de cauză, îşi întrebă prietenul:

– De ce n-au venit, Lawrence?

Baronul tocmai ajunsese la intrare. Auzi nota de panică din tonul lui Sir Hugo şi se întoarse imediat în loc.

– Drumul încoace ar fi fost prea greu pentru... pentru nişte doamne atît de gingaşe, explică el.

Fu cît pe ce să se înece cu cuvintele. Minciuna era sfruntată, desigur, căci oricine le cunoscuse pe femeile din familia Winchester ştia că erau cam la fel de gingaşe ca şacalii. Dar

regelui nu-i stătea mintea la bîrfe, căci dădu scurt din cap, semn că explicația îl mulțumea.

Baronul aruncă o privire spre Winchesteri, încruntat. În fond, purtarea lor îl silise să mintă. Apoi își văzu de dum.

Mirele răspunse primul la chemare. Imediat ce Marchizul de St. James, înalt şi slab, intră în sală, i se făcu loc.

Păşea ca un războinic viteaz gata să-şi inspecteze supuşii. Lawrence îl compara cu un Gingis Han tînăr şi arogant. Marchizul era înzestrat cu un păr arămiu închis şi ochi verzi limpezi. Avea chipul slab, unghiular, şi nasul deja rupt într-o luptă – pe care o cîştigase, desigur. Uşoara cocoaşă de la rădăcina acestuia îi făcea profilul să arate mai aspru, dar tot chipeş.

Nathan, cum îl numeau rudele apropiate, era unul dintre cei mai tineri nobili din regat. Abia împlinise paisprezece ani. Tatăl lui, puternicul Conte de Wakersfield, era plecat în străinătate cu o misiune de stat importantă şi, prin urmare, nu-i putea sta alături în timpul ceremoniei. De fapt, contele nici n-avea idee despre nuntă. Baronul ştia că urma să se înfurie la auzul veştii. Chiar şi în mod normal, contele era un om foarte dezagreabil, iar cînd era provocat, putea deveni la fel de rău şi răzbunător ca Satan. Se ştia că era la fel de feroce ca tot neamul St. James la un loc. Lawrence bănuia că din acest motiv îi cereau toți sfatul în probleme importante.

Totuşi, deşi nu-l putea suferi pe conte, La-

wrence, îl simpatiza pe Nathan. Stătuse de vorbă cu el de mai multe ori şi observase de fiecare dată că băiatul asculta părerile altora, apoi făcea ce considera el că era mai bine. Avea doar paisprezece ani, da, însă devenise deja un bărbat pe picioarele lui. Lawrence îl respecta. Îi şi părea puțin rău pentru el, căci nu-l văzuse nici măcar o dată zîmbind.

Clanul St. James, însă, nu i se adresase niciodată marchizului pe nume. Îi spuneau pur şi simplu „băiatul", căci în ochii lor încă nu-şi dovedise vrednicia. Mai întîi trebuia să treacă peste anumite încercări. Rudele nu se îndoiau că avea să reuşească. Îl considerau un conducător înnăscut, ştiau după mărimea lui că avea să ajungă un munte de om şi sperau, mai presus de orice, să devină la fel de crud ca tot neamul lui. La urma urmei, aveau să-i apese pe umeri destule răspunderi față de familie.

Marchizul rămase cu privirea spre Regele Angliei, în timp ce mergea să se oprească în fața lui. Baronul îl observa atent. Ştia că unchii săi îl instruiseră să nu îngenuncheze în fața regelui dacă nu i se poruncea.

Nathan nu le luă în seamă instrucțiunile. Se lăsă într-un genunchi, înclină capul şi jură credință cu glas ferm. Cînd suveranul îl întrebă dacă era regele lui patriot, expresia băiatului se îmblînzi într-un uşor zîmbet.

— Dară, doamne, răspunse el. Eşti regele meu patriot.

Admirația baronului față de marchiz se în-

zeci. Vedea limpede că şi regele era mulțumit. Rudele lui Nathan, însă, nu erau. Se încruntau, mai-mai s-arunce scîntei din ochi. Winchesterii, nici n-ar fi putut să fie mai încîntați. Rîdeau pe înfundate, cu satisfacție.

Deodată, dintr-o mişcare fluidă, Nathan se ridică în picioare. Se întoarse spre Winchesteri, privindu-i lung, iar expresia lui rece ca gheața păru să-i încremenească. Nu întoarse capul către rege pînă cînd cei mai mulți dintre Winchesteri îşi plecară privirile în pămînt. Bărbații din familia St. James mormăiau aprobator.

Băiatul nu le dădea nici o atenție rudelor lui. Stătea cu picioarele puțin depărtate, mîinile încleştate la spate şi privirea drept înainte. Pe chipul lui nu se citea decît plictiseală.

Lawrence se duse în fața lui Nathan, ca să-l salute cu o înclinare a capului. Voia ca tînărul marchiz să ştie cît îi plăcuse atitudinea lui.

Nathan răspunse dînd şi el scurt din cap. Lawrence îşi ascunse zîmbetul. Aroganța băiatului îi încălzea inima. Le ținuse piept rudelor, fără să-i pese de consecințele cumplite care aveau să urmeze negreşit, şi procedase bine. Lawrence se simțea mîndru ca un tată – o reacție ciudată, desigur, pentru că nu fusese niciodată căsătorit şi nu avea copii.

Se întreba dacă masca de plictiseală a lui Nathan avea să rămînă neclintită pînă la sfîrşitul ceremoniei. Cu acest gînd în minte, se duse să cheme mireasa.

Cînd ajunse la etaj, o auzi tînguindu-se. O

întrerupse un strigăt nervos. Baronul bătu de două ori la uşă, înainte ca tatăl miresei, Contele de Winchester, să-i deschidă. Chipul contelui era roşu ca focul.

– Era şi timpul! mugi contele.

– Regele a întîrziat, răspunse baronul.

Contele dădu scurt din cap.

– Intră, Lawrence. Ajută-mă s-o duc jos, omule. E încăpățînată ca un catîr.

În glasul lui se auzea o asemenea surprindere, încît Lawrence aproape zîmbi.

– Am auzit că fiicele aflate la o vîrstă atît de fragedă pot fi încăpățînate.

– Eu n-am mai auzit una ca asta, mormăi contele. Adevăru-i că acuma-s prima oară singur cu Sara. Nici nu-s sigur dacă ştie prea bine cine sînt, adăugă el. I-am spus, desigur, dar după cum vezi, n-are chef să asculte nimic. Nici nu-mi trecea prin minte că poate fi atît de dificilă.

Lawrence nu-şi putu ascunde uimirea față de comentariile contelui.

– Harold, răspunse el, mai ai două fete, din cîte-mi amintesc, şi amîndouă sînt mai mari decît Sara. Nu înțeleg cum poți fi atît de...

Contele nu-l lăsă să termine.

– Cu ele n-a trebuit niciodată să am de-a face, mormăi el.

Lawrence găsi copleşitoare această mărturisire. Clătinînd din cap, îl urmă pe conte în cameră. Zări imediat mireasa. Stătea pe marginea canapelei de sub fereastră, uitîndu-se

afară. Se opri din plîns imediat ce-l zări. Era cea mai încîntătoare mireasă pe care o văzuse Lawrence vreodată. O cascadă de bucle aurii îi încadra fața angelică. Pe cap avea o cunună împletită din flori de primăvară, iar peste rădăcina nasului i se aşternea o spuză de pistrui. Lacrimile îi împăienjeneau ochii căprui, şiroindu-i pe obraji.

Purta o rochie albă lungă, cu tiv şi manşete de dantelă. Cînd se ridică, capetele cingătorii brodate îi căzură pînă la podea.

Tatăl ei scoase o sudalmă sonoră.

Fata o repetă.

— E timpul să mergem jos, Sara, ordonă contele, cu un glas acru de parcă ar fi gustat săpun.

— Nu mă duc.

Strigătul indignat al tatălui ei se izbi de pereți.

— Cînd ajungem acasă, o să-ți pară foarte rău că m-ai supus la calvarul ăsta, domnişoară! Pe toți sfinții dacă n-am să- ți arăt eu ție. Stai să vezi, numai.

Întrucît n-avea nici cea mai vagă idee ce însemna această amenințare, baronul se îndoia că Sara înțelegea mai bine.

Îşi privea tatăl cu o expresie rebelă pe față. Apoi căscă zgomotos şi se aşează din nou.

— Harold, dacă strigi la fiica ta n-ai să rezolvi nimic, déclară baronul.

— Atunci, am să-i ard o chelfăneală, mormăi contele.

Şi făcu un pas amenințător spre fată, cu mîna ridicată.

Lawrence trecu în fața lui.

– N-ai s-o loveşti! îl opri el, cu glasul plin de furie.

– E fiica mea! strigă contele. Fac tot ce trebuie, naibii, ca s-o cuminţesc.

– Acum eşti musafir în casa mea, Harold, replică baronul, strigînd şi el, după care continuă mai încet: lasă-mă să încerc şi eu.

Se întoarse spre mireasă. Sara, observă el, nu părea deloc îngrijorată de furia tatălui ei. Căscă din nou, la fel de sonor.

– Sara, în scurt timp, totul va fi gata, spuse baronul.

Îngenunche în fața ei, îi zîmbi scurt, apoi o sili cu blîndețe să se ridice. În timp ce-i şoptea cuvinte de laudă, îi legă la loc cingătoarea. Fata căscă iar.

Mireasa era frîntă de oboseală. Îl lăsă s-o tragă spre uşă, apoi dintr-o dată îşi smulse mîna dintr-a lui, fugi înapoi la canapea şi luă de-acolo o pătură de trei ori mai mare decît ea.

După ce se înveli cu pătura, reveni grăbită spre baron, ocolindu-şi pe departe tatăl, şi-l luă iar de mînă. Pătura îi era petrecută peste umăr şi cobora la spate ca o trenă.

Tatăl ei încercă să i-o smulgă.

Sara începu să țipe, contele începu să blestemе, iar pe baron începu să-l doară capul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harold, lasă afurisita asta de pătură pe ea!

— Nici nu mă gîndesc! strigă contele. Arată-le mai mare ruşinea. Nu permit!

— Lasă-i-o măcar pînă ajungem în sală, îi ceru baronul.

În sfîrşit, contele se recunoscu învins. Se mai încruntă o dată la fiica lui, apoi trecu în faţa celor doi şi porni spre scară.

Lawrence se pomeni dorindu-şi ca Sara să fi fost fata lui. Cînd îi vedea zîmbetul şi privirea încrezătoare, îi venea s-o cuprindă în braţe. Dar dispoziţia Sarei se schimbă radical, cînd ajunseră la intrarea în sală şi tatăl ei încercă iar să-i ia pătura.

La auzul zgomotului, Nathan se întoarse. Făcu ochii mari de uimire. La drept vorbind, îi era greu să creadă ceea ce vedea. Nu fusese destul de curios ca să pună vreo întrebare importantă despre mireasa lui, fiind sigur că tatăl său avea să anuleze documentele imediat ce revenea în Anglia, aşa că era cu atît mai surprins s-o vadă.

Mireasa lui era ca o furie. Lui Nathan îi era greu să-şi păstreze expresia plictisită. Contele de Winchester striga cel mai tare, dar fiica lui era mult mai hotărîtă. Îi cuprinsese strîns piciorul cu braţele şi se străduia să-i smulgă cu dinţii o ciosvîrtă din genunchi.

Nathan zîmbi. Rudele lui nu erau la fel de rezervate. Rîsetele lor umpleau toată sala. Winchesterii, pe de altă parte, erau vizibil indignaţi. Contele, conducătorul lor nedeclarat, îşi desprinsese fiica de picior şi acum trăgeau

amîndoi încoace şi-ncolo de o pătură veche care părea adusă dintr-un grajd. Nici unul nu avea sorți de izbîndă.

Baronul Lawrence îşi pierdu şi ultima fărîmă de calm. Înşfăcă mirasa, o ridică în brațe, smulse pătura din mîinile tatălui ei, apoi porni spre Nathan. Fără ceremonie, îi trînti în brațe mireasa şi pătura.

Nu-i mai rămînea decît s-o primească sau s-o scape. Nathan tocmai încerca să se decidă, cînd Sara îşi zări tatăl şchiopătînd spre ea. Îşi aruncă imediat brațele pe după gîtul lui Nathan, învelindu-l totodată şi cu pătura.

Se tot uita peste umăr ca să se convingă că tatăl ei n-avea s- o înhațe. Cînd fu sigură că era în afara oricărui pericol, întoarse capul spre străinul care o ținea în brațe – şi rămase cu privirea la el.

Mirele stătea drept ca o lance. Pe frunte îi apăruseră mici broboane de sudoare. O simțea privindu-l dar nu îndrăznea să se uite la ea. Dacă se hotăra să-l muşte – atunci, ce-avea să facă? Nu-i mai rămînea decît să suporte orice situație jenată-i era impusă. La urma urmei, era aproape bărbat, iar ea nu era decît un copil.

Nathan rămase cu privirea spre rege, pînă cînd Sara îi atinse obrazul. Abia atunci întoarse capul către ea.

Avea cei mai căprui ochi pe care-i văzuse în viața lui.

– Tata o să mă bată, îi spuse ea, cu o strîmbătură.

Mirele nu reacționă. În curînd, Sara se să-lună să se mai uite la el. Își coborî pleoapele, lui Nathan deveni și mai țeapăn, cînd o simți moleșindu-i-se în brațe, cu fața rezemată de umărul lui.

— Să nu-l lași pe tata să mă bată, șopti Mira.

— N-am să-l las, răspunse el.

Dintr-o dată, devenise apărătorul ei. Nathan nu-și mai putea păstra expresia plictisită. Prin-zîndu-și mai bine mireasa în brațe, își relaxă poziția.

Sara, epuizată după lungul drum cu trăsura și criza obositoare de la sosire, se tot freca pe sub nas cu marginea păturii. În cîteva minute, adormi adînc.

Saliva începu să i se prelingă pe gîtul lui.

Mirele nu-i află vîrsta pînă cînd funcționarul începu să citească datele civile pentru nuntă. Mireasa lui avea patru ani.

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1816

Avea să fie o răpire simplă şi fără complicatii.

Printr-o ironie, probabil că tribunalul avea s-o declare absolut legală, în afara acuzațiilor pentru spargere, desigur, dar acestea nu aveau nici cea mai mică însemnătate. Nathanial Clayton Hawthorn Baker, al treilea Marchiz de St. James, era absolut pregătit să folosească orice metode găsea de cuviință ca să reuşească. Dacă norocul era de partea lui, victima avea să doarmă adînc. Dacă nu, un simplu căluş urma să-i înăbuşe orice proteste.

Pe o cale sau alta, legală sau nu, avea să-şi ia mireasa. Nathan, cum îl numeau puținii prieteni apropiați, nu trebuia să se poarte ca un gentleman – ceea ce era cu atît mai bine, ținînd seama de faptul că asemenea delicateţuri erau oricum străine de firea lui. Şi-n plus, nu mai avea nici timp. Mai rămăseseră doar şase săptămîni pînă să ajungă cu adevărat la încălcarea contractului de căsătorie.

Nathan nu-şi mai văzuse mireasa din ziua

formalităților, cu paisprezece ani în urmă, imaginea pe care o păstra în minte nu era deloc seducătoare. Nu-şi făcea nici o iluzie cu privire la fetişcana aia, căci văzuse destule femei din familia Winchester ca să ştie că n-avea de unde alege. Toate erau o jale, atît ca înfățișare cît şi ca dispoziție. Majoritatea aveau trupul în formă de pară, cu oase mari, posterioare şi mai mari şi, dacă povestirile nu exagerau, o poftă de mîncare gigantică.

Deşi gîndul de a avea o nevastă alături îl înfiorea cam la fel de mult ca o scaldă printre rechini la miezul nopții, Nathan era pregătit să îndure şi acest calvar. Poate că, dacă-şi punea mintea, ar fi găsit o cale de a respecta condițiile contractului fără a trebui să stea cu ea zi şi noapte.

Aproape toată viața, Nathan trăise singur, refuzînd să primească sfaturi de la oricine. Nu-i împărtăşea gîndurile sale decît singurului prieten de încredere, Colin. Totuşi, miza era prea mare ca s-o ignore. Prada pe care i-o oferea contractul după un an de conviețuire cu lady Dana compensa cu prisosință orice repulsie. Banii pe care urma să-i încaseze prin decret regal aveau să întărească asocierea legată de el şi Colin în vara trecută. Compania de Navlosuri Smarald era prima lor încercare de afaceri legitime şi erau hotărîți să aibă succes. Motivul era uşor de înțeles. Amîndoi se săturaseră să rişte la limita siguranței. Se apucaseră de piraterie întîmplător – şi se descurcaseră destul

de bine – dar considerau că riscurile nu mai meritau. Nathan, lucrînd sub identitatea notoriului pirat Pagan, devenise o legendă vie. Lista duşmanilor săi ar fi putut umple o sală de bal. Recompensa pusă pe capul lui crescuse la proporţii atît de fabuloase, încît pînă şi un sfînt s-ar fi simţit tentat să-l trădeze. Îi era tot mai greu să-şi ţină ascunsă a doua identitate. Nu mai era decît o problemă de timp pînă să fie prins, dacă mai continuau cu escapadele lor piratereşti – sau cel puţin aşa îl tot bătea la cap Colin, pînă cînd Nathan se învoise în sfîrşit.

La o săptămînă după luarea acestei hotărîri, au fondat Compania de Navlosiri Smarald. Sediul se afla pe cheu şi era mobilar sumar. Conţinea două birouri, patru scaune şi un dulap de acte, toate scorojite de la un incendiu. Fostul chiriaş nu se ostenise să le ia de-acolo. Întrucît duceau lipsă de bani, mobila nouă era ultima pe lista de cumpărături. Mai întîi aveau nevoie de corăbii noi pentru flotă.

Amîndoi înţelegeau procedeele comunităţii de afaceri. Absolviseră la Oxford, deşi în studenţie nu se cunoscuseră. Colin nu mergea nicăieri fără o suită întreagă de prieteni. Nathan era mereu singur. Abia cînd se asociaseră ca agenţi operativi într-un joc pe viaţă şi pe moarte de activităţi guvernamentale secrete, se împrieteniseră. Trecuse aproape un an pînă cînd Colin să cîştige încrederea lui Nathan. Îşi riscaseră vieţile unul pentru altul şi pentru ţară, numai ca să fie trădaţi de superiorii lor. Colin fusese uluit

şi scandalizat cînd ieşise la iveală adevărul. Nathan nu se mirase deloc. Întotdeauna se aşteptase la tot ce putea fi mai rău de la oameni şi uneori era dezamăgit. Nathan era un cinic din fire şi un luptător din obişnuinţă. Un om căruia întotdeauna îi plăcea o încăierare, lăsîndu-l pe Colin să adune oalele sparte.

Fratele mai mare al lui Colin, Caine, era Contele de Cainewood. Se însurase cu sora mai mică a lui Nathan, Jade, doar cu un an în urmă, acest lucru strîngînd şi mai tare legătura dintre cei doi prieteni. Colin şi Nathan deveniseră cumnaţi.

Întrucît Nathan era marchiz, iar Colin era fratele unui conte puternic, amîndoi erau invitaţi la toate petrecerile din înalta societate. Colin comunica uşor cu crema lumii bune şi se folosea de fiecare ocazie pentru a combina plăcerea cu recrutarea de clientelă. Nathan nu venea niciodată la petreceri – motiv pentru care, după cum sugera Colin, era el invitat. Toată lumea ştia că înalta societate nu-l prea simpatiza pe Nathan. Opinia lumii bune despre el nu-l deranja, căci prefera confortul unei taverne răpciugoase din docuri în locul scorţoşeniei saloanelor formale.

Cei doi erau la fel de diferiţi şi ca înfăţişare. Colin era, după cum îi plăcea lui Nathan să remarce ori de cîte ori voia să-l zădărască, mediteranianul drăgălaş. Atrăgător la chip, avea ochi căprui şi un profil puternic, de patrician. Deprinsese obiceiul neplăcut de a-şi purta părul şaten

închis la fel de lung ca al prietenului său, în amintirea zilelor de piraterie, dar acest mic păcat al modei nu-i strica perfecțiunea chipului nebrăzdat de nici o cicatrice. Colin era aproape la fel de înalt ca Nathan, dar mult mai suplu de constituție şi arogant ca Brummell, cînd o cerea cîte o ocazie, Doamnele din lumea bună îl găseau pe Colin incredibil de chipeş. Şchiopăta vizibil, în urma unui accident, însă pînă şi acest cusur mărunt părea să-i sporească atracția.

În materie de înfățişare, Nathan nu fusese la fel de binecuvîntat. Arăta mai mult ca un senior al războiului de pe vremuri, decît ca un Adonis al zilelor noastre. Nici nu se deranja să-şi lege vreodată părul arămiu cu o curelușă de piele la ceafă, cum făcea Colin, ci şi-l lăsa pe umeri. Nathan era un uriaş, cu umeri şi coapse musculoase şi nici un dram de grăsime pe trup. Ochii lui erau de un verde viu – şi ar fi atras atenția, cu siguranță, dacă cuconetul nu s-ar fi grăbit aşa de tare să-i evite privirea încruntată.

Pentru străini, cei doi prieteni se deosebeau ca ziua şi noaptea. Colin era considerat sfîntul, iar Nathan, păcătosul. În realitate, aveau dispoziții foarte asemănătoare. Amîndoi îşi țineau emoțiile ferecate în suflet. Nathan întrebuința izolarea şi temperamentul ursuz ca arme ca să nu se implice. Colin folosea în acelaşi scop superficialitatea.

La drept vorbind, zîmbetul lui Colin forma o mască mult mai reuşită decît expresia încrun-

lată a lui Nathan. Trădările din trecut îi învățaseră minte. Nici unul dintre ei nu credea în poveștile de dragoste şi aiurelile cu traiul fericit până la adînci bătrîneți. Numai nătărăii şi naivii credeau în asemenea fantezii.

Cînd intră în birou, Nathan era încruntat ca de obicei. Îl găsi pe Colin tolănit într-un fotoliu, cu picioarele rezemate pe canapeaua de sub fereastră.

— Jimbo are doi cai gata, Colin, spuse el, referindu-se la nostromul lor. Aveti vreun drum de făcut?

— Ştii pentru ce sînt caii, Nathan. Vom merge împreună pînă la grădini, ca să-i aruncăm o privire lui Lady Sara. În după- amiaza asta vor veni mulți oameni. N-o să ne vadă oameni, dacă stăm sub copaci.

Nathan se întoarse spre fereastră, înainte de a răspunde:

— Nu mergem nicăieri.

— În lipsa noastră, o să aibă grijă Jimbo de birou.

— Colin, n-am nevoie s-o văd pînă diseară.

— Fir-ar să fie, trebuie să te uiți bine la ea mai întîi!

— De ce? întrebă Nathan, sincer nedumerit.

Colin clătină din cap.

— Ca să te pregăteşti.

— N-am nevoie să mă pregătesc pentru nimic, replică Nathan. Totul e gata. Ştiu deja care e fereastra dormitorului ei. Copacul de-afară o

să mă țină; l-am încercat, ca să fiu sigur. Fereastra n-are încuietoare, iar corabia e gata să ridice ancora.

– Deci, te-ai gîndit la toate, nu-i aşa?

Nathan dădu din cap.

– Desigur.

– Desigur? zîmbi Colin. Şi dacă nu încape pe fereastră? La asta te-ai gîndit?

Obținu exact reacția dorită. Nathan îl privi surprins, apoi clătină din cap.

– E o fereastră mare, Colin.

– S-ar putea ca ea să fie şi mai mare.

Dacă o asemenea posibilitate îl înfiora, Nathan n-o arătă prin nimic.

– Atunci, am s-o dau de-a dura pe scări, răspunse el tărăgănat.

Această imagine îl făcu pe Colin să rîdă.

– Nu eşti deloc curios să vezi cum a crescut?

– Nu.

– Ei bine, eu sînt. De vreme ce n-am să vin cu voi în luna de miere, e firesc să-mi satisfac curiozitatea înainte să plecați.

– E o călătorie, nu o lună de miere, îl contrazise Nathan. Şi nu mai tot încerca să mă ademeneşti, Colin. E o Winchester, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu plecăm la drum decît ca s-o ducem departe de rudele ei.

– Nu ştiu cum o să-ți cadă la stomac, comentă Colin.

Zîmbetul îi pierise de pe buze, şi avea o expresie vizibil îngrijorată.

— Dumnezeule, Nathan, va trebui să te culci cu ea ca să ai un moştenitor, dacă vrei şi păturile.

Înainte ca Nathan să răspundă, Colin continuă:

— Nu e nevoie să mergi pînă la capăt cu planul ăsta. Compania tot va prospera, cu sau fără banii din contract. Şi-n plus, acum că Regele George a abdicat oficial, prinţul regent va încheta cu siguranţă anularea contractului. Winchester duc o campanie intensă ca să-l influenţeze. Ai putea să renunţi la toată aventura asta.

— Nu, răspunse categoric Nathan. Mi-am pus iscălitura pe contract. Un St. James nu-şi calcă cuvîntul dat.

— Nu poţi vorbi serios. Se ştie că oamenii din familia St. James calcă orice în picioare, cînd le vine la socoteală.

Cu asta, Nathan trebuia să fie de acord.

— Totuşi, Colin, n-am să întorc spatele şanselor ăsteia, cum nici tu n-ai vrut să primeşti banii oferiţi de fratele tău. E o chestiune de onoare. La naiba, doar am mai discutat de-atîtea ori! Hotărîrea mea e luată.

Se rezemă de tocul ferestrei şi scoase un oftat prelung, obosit.

— N-ai să te înduplecî decît dacă accept să vin, aşa e?

— Într-adevăr. Şi-n plus, mai trebuie să-i numeşti şi pe unchii prezenţi, ca să ştii cu cîţi vei avea de-a face la noapte.

Era un argument jalnic, şi o ştiau amîndoi.

– N-o să-mi stea nimeni în drum, Colin.

Nathan vorbise încet, pe un ton înfiorător de rece. Colin zîmbi.

– Îți cunosc bine talentele, prietene. Sper numai să nu iasă cu măcel.

– De ce?

– Mi-ar părea rău să pierd distracția.

– Atunci, vino şi tu.

– Nu pot. Favoare pentru favoare, mai ştii? I-am promis ducesei că voi merge la recitalul fiicei ei, Dumnezeu să mă ferească, dacă găseşte o cale de a o aduce şi pe Lady Sara la petrecerea de după-amiază.

– N-o să vină, prezise Nathan. Ticălosul de taică-său n-o lasă să se ducă la nici o petrecere.

– Sara va fi acolo, insistă Colin. Contele de Winchester n-ar îndrăzni s-o ofenseze pe ducesă. A cerut anume ca lui Lady Sara să i se permită să vină la festivități.

– Sub ce motiv?

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Colin. Trece timpul, Nathan.

– La naiba! Atunci, hai să mergem.

Colin se grăbi să profite de victorie. Porni spre uşă înainte ca prietenul lui să se răzgîndească. În timp ce străbăteau aglomerația din oraş, se întoarse spre Nathan, cu cuvintele:

– Nu te întrebi cum vom şti care-i Sara?

– Sînt sigur că te-ai gîndit la toate, remarcă sec prietenul său.

Într-adevăr, replică cu o veselie enervantă Colin. Sora mea, Rebecca, a promis că va sta toată după-amiaza lîngă Lady Sara. Iar dacă Rebecca e reținută cu vreo treabă, mi-am pregătit celelalte trei surori să-i țină locul, cu numărul. Știi, bătrîne, n-ar strica să fii și tu puțin mai entuziast.

– E o totală pierdere de timp.

Colin nu era de acord, dar își păstră aceeași părere pentru sine. Nici unul nu mai scoase o vorbă pînă cînd ajunseră pe colina de deasupra grădinilor. Copacii îi ascundeau bine, lăsîndu-i să-i vadă clar pe oaspeții care se plimbau pe proprietatea ducesei.

– La naiba, Colin, mă simt ca un școlar înfumurostit.

Prietenul său rîse.

– Lasă exagerările în seama ducesei. A angajat o orchestră întreagă.

– Zece minute, Colin, și m-am dus!

– De acord, se învoi Colin. Știi, s-ar putea chiar să fi fost dispusă să plece cu tine, Nathan, dacă n-ai fi...

– Sugerezi să-i mai trimit o scrisoare? îl întrerupse Nathan. Mai ții minte ce s-a întîmplat ultima dată cînd ți-am urmat sfatul, nu?

– Sigur că-mi amintesc. Dar lucrurile s-ar putea să se fi schimbat. E posibil să se fi produs o neînțelegere. Poate că tatăl ei a...

– O neînțelegere? i-o reteză Nathan, neîncrezător. Am trimis răvașul într-o joi, și era scris foarte clar, Colin.

– Ştiu. Le-ai spus că-n lunea următoare veneai să-ți iei mireasa.

– Iar tu considerai că ar fi trebuit să-i las mai mult timp să-şi facă bagajele.

Colin zîmbi.

– Nu-i aşa? În apărarea comportamentului meu de gentleman, trebuie să spun că nici un moment nu m-am aşteptat să fugă. A fost iute de picior, nu?

– Ba bine că nu, confirmă Nathan, cu un uşor zîmbet.

– Te-ai fi putut duce după ea.

– De ce? Oamenii mei au urmărit-o. Ştiam unde era. N-am hotărît decît s-o mai las puțin în pace.

– O amînare a execuției?

La asta, Nathan rîse,

– E doar o femeie, Colin, dar da, cred că a fost un fel de milostivire.

– Mai mult decît atît, nu? Ştiai că, imediat ce o cereai, avea să fie în pericol. Nu vrei să recunoşti, Nathan, dar în felul tău ai protejat-o pe Sara, lăsînd-o în pace. Am dreptate, nu-i aşa?

– Tocmai ai spus că nu vreau să recunosc. De ce te mai osteneşti să întrebi?

– Dumnezeu să v-ajute pe amîndoi. Anul viitor va fi un iad. Toată lumea va încerca să vă vină de hac.

Nathan ridică din umeri.

– Am s-o apăr.

– Nu mă îndoiesc.

Clătinînd din cap, prietenul său spuse:

Femeia asta vicleană şi-a plătit un loc pe unul dintre propriile noastre corăbii, ca să fugă de mine. Încă mă mai ustură. Ce mai ironie, nu-i aşa?

Nu tocmai. N-avea de unde să ştie că navul era a ta. Ai insistat să rămîi un partener tatul în companie, mai ții minte?

Altfel, n-am fi avut clienți. Ştii al naibii de bine că neamul St. James nu e agreat de lumea bună.

Mie tot mi se pare ciudat, schimbă subiectul Colin. I-ai pus pe oamenii tăi s-o urmărească pe Lady Sara, dar pe nici unul dintre ei nu l-ai întrebat cum arată.

- Nici tu nu i-ai întrebat, ripostă Nathan.

Colin ridică din umeri, revenind cu atenția spre mulțimea de jos.

- Probabil am crezut că vei decide că nu merită un asemenea sacrificiu. În fond, a...

Își pierdu complet şirul gîndurilor, cînd îşi zări sora venind agale spre ei. O însoțea încă o femeie.

- Uite-o pe Becca, spuse el. Dacă prostuța mea s-ar da numai puțin mai la stînga...

Nu apucă să termine. Trase aer în piept, scurt, zgomotos.

- Dumnezeule mare...! Să fie asta Lady Sara?

Nathan nu-i răspunse. La drept vorbind, se părea că ar fi fost capabil să scoată o vorbă. Avea mintea complet ocupată cu absorbirea

imaginii din fața lui. Era încîntătoare. Fu nevoit să clatine din cap. Nu, îşi spuse el, n-avea cum să fie mireasa lui.

Tînăra care-i zîmbea atît de sfios Rebeccăi era pur şi simplu prea frumoasă, prea feminină şi prea al naibii de subțire ca să facă parte din clanul Winchester.

Şi totuşi, se zărea o anumită asmeănare, ceva care-i amintea de imposibila fetiță de patru ani pe care o ținuse în brațe – ceva nedefinit ce-i spunea că era într-adevăr Lady Sara a lui.

Nu mai avea claia de bucle în culoarea mierii. Părul îi ajungea pînă la umeri, uşor ondulat şi de un castaniu închis. De la distanța care-i despărțea, tenul ei arăta imacult, făcîndu-l să se întrebe dacă mai avea pistrui pe nas.

Crescuse doar pînă la o înălțime medie, judecînd după faptul că era la nivelul ochilor cu sora mai mică a lui Colin. Dar silueta ei nu avea nimicc mediu. Era rotunjită în toate locurile potrivite.

– la uită-te cum dau năvală toți berbecuții, anunță Colin. Parc-ar fi nişte rechini dînd tîrcoale prăzii. Par să fi pus ochii pe nevastă-ta, Nathan. La naiba, ar trebui să aibă măcar bunul-simț de a lăsa în pace o femeie măritată. Totuşi, nu cred că pot să-i învinuiesc. Pe toți sfinții, Nathan, e magnifică!

Nathan era ocupat să se uite la tinerii care se țineau după soția lui. Îi venea să le şteargă în pumni rînjetele mînzeşti.

Cum îndrăzneau să rîvnească la ceea ce-i aparținea lui?

Clătină din cap, față de propria sa reacție bruscă.

Uite că vine şi fermecătorul tău socru, îl observă Colin. Dumnezeule, nici n-am văzut până acum ce crăcănat e! Fii atent cum se ține scai de ea! adăugă el. O clipă nu-şi scapă din ochii comoara.

Nathan trase adînc aer în piept.

– Să mergem, Colin. Am văzut destul.

În glas nu i se simțea nici o undă de emoție. Colin se întoarse să-l privească.

– Ei?

– Ei, ce?

– La naiba, Nathan, spune-mi ce părere ai.

– Despre...?

– Despre Lady Sara! stărui Colin. Cum ți se pare.

– Vrei să-ți spun adevărul, Colin?

Prietenul lui dădu scurt din cap.

Încet, alene, Nathan zîmbi.

O să încapă pe fereastră.

Capitolul 2

Timpul trecea prea repede.

Sara trebuia să părăsească Anglia. Probabil toți aveau să creadă că iar fugise. Aveau să înceapă s-o facă laşă, şi deşi această calomnie o ustura, era hotărîtă să-şi pună planul în aplicare. Pur şi simplu nu avea încotro. Îi trimisese deja două scrisori Marchizului de St. James, cerîndu-i ajutorul, dar bărbatul cu care era căsătorită prin lege nu se ostenise să-i răspundă. Nu îndrăznea să-l mai caute. Nu mai avea timp, şi gata. Era în joc viitorul mătuşii Nora, şi numai Sara putea – sau, mai bine zis, voia – s-o salveze.

Dacă cei din lumea bună credeau că fugea de contractul nupțial, n-aveau decît.

Nimic nu ieşise aşa cum se aşteptase Sara. Cînd mama ei îi ceruse să se ducă pe insula Norei, în primăvara trecută, ca să se asigure că totul era în regulă, Sara acceptase imediat. Mama ei nu mai primise nici o scrisoare de la sora sa timp de peste patru luni, şi începea să se teamă pentru sănătatea ei. De fapt, pe Sara o îngrijora la fel de mult şi sănătatea propriei sale mame. Ceva era în neregulă. Pur şi sim-

mătuşii ei nu- i stătea în caracter să uite să Pachetul lunar de scrisori fusese întotdeauna la fel de sigur ca inevitabila ploaie la urile anuale ale familiei Winchester.

Sara şi mama ei se înțeleseseră să nu dezvăluie adevăratul motiv al plecării. Stabiliseră să spună că Sara se ducea în vizită la sora ei mai mare, Lillian, care locuia în coloniile din America împreună cu soțul ei şi fiul lor.

Ea gîndise să-i spună tatălui ei adevărul, apoi renunțase. Deşi era, cu certitudine, cel mai responsabil dintre frați, rămăsese totuşi un Winchester pînă-n măduva oaselor. N-o simpatiza pe Nora, deşi se abținea s-o critice, de dragul soției lui.

Bărbații din familia Winchester îi întorseseră spatele Norei cînd îi făcuse de rîs măritîndu-se cu un om mai prejos de rangul ei. Căsătoria avusese loc cu paisprezece ani în urmă, dar Winchesterii nu erau nişte oameni iertători. Puneau mare preț pe expresia „ochi pentru ochi". Răzbunarea le era la fel de sfîntă precum cele zece porunci pentru un episcop, chiar dacă era vorba doar de o mică dizgrație publică nu mai lungă de-o lună. Nu numai că nu uitau nici o umilință, ci nici nu iertau vreodată.

Sara ar fi trebuit să înțeleagă acest lucru mai devreme. Atunci, în veci n-ar fi lăsat-o pe Nora să vină în vizită. Chiar crezuse că timpul îi mai îmblînzise pe unchii ei. Cînd colo, celor două surori nu li s-a îngăduit o revedere fericită. Mama Sarei nici n-a reuşit să stea de

vorbă cu Nora – şi nici altcineva, căci Nora a dispărut pur şi simplu, după doar o oră de cînd ea şi Sara debarcaseră de pe corabie.

Sara nu mai putea de îngrijorare. Sosise în sfîrşit momentul să-şi pună în aplicare planul şi avea nervii întinşi la limită. Frica îi devenise aproape palpabilă, subminîndu-i hotărîrea. Era obişnuită să-i lase pe alţii să aibă grijă de ea, dar pantofii erau puşi invers, cum obişnuia Nora să spună, şi trebuia ca iniţiativa să-i aparţină Sarei. Se ruga la toţi sfinţii să facă faţă. De succesul ei depindea viaţa Norei.

Îngrozitoarea prefăcătorie pe care trebuise s-o îndure în ultimele două săptămîni devenise un coşmar. De fiecare dată cînd auzea clopotul de la uşă, era convinsă că veniseră autorităţile să-i spună că fusese găsit cadavrul Norei. În cele din urmă, cînd nu mai suportase teama, credinciosul ei servitor Nicholas aflase unde o ascunseseră unchii pe mătuşa Nora. Femeia aceea blîndă fusese închisă în podul casei din oraş al unchiului Henry, pînă se puteau face la tribunal toate aranjamentele pentru custodie. Apoi, urma să fie internată în cel mai apropiat azil, lăsîndu-şi moştenirea împărţită între bărbaţii din familie.

– Lipitori blestemate, mormăi Sara.

Mîna îi tremura cînd îşi închise catarama trăistuţei. Îşi spuse că furia, nu frica, o făcea să dîrdîie aşa. Trase adînc aer în piept, ca să se calmeze, şi-şi duse traista la fereastra deschisă, unde o aruncă afară.

Asta-i ultima, Nicholas. Şi acum, să ne grăbim, pînă nu se- ntoarce familia. Ca vîntul, zburătoare.

Servitorul luă ultimul sac şi se repezi spre fereastră. Apoi Sara închise geamul, stinse lumînarea şi se vîrî în pat.

La aproape miezul nopţii, cînd părinţii şi surorile ei, Belinda, reveniră acasă. La auzul paşilor pe hol, Sara se întoarse pe burtă şi închise ochii, prefăcîndu-se că dormea. Peste un moment, auzi scîrţîitul uşii deschise şi ştiu că tatăl lui se uita să vadă dacă era la locul ei. Trebuiau să treacă o veşnicie pînă cînd uşa se închise din nou.

Sara mai aşteptă vreo douăzeci de minute, apoi ieşi de sub pătură şi-şi luă lucrurile de sub pat, unde le ascunsese.

Nu trebuia să bată la ochi. Întrucît nu avea îmbrăcăminte neagră, îşi luase o veche rochie de promenadă, bleumarin.

Era cam prea decoltată, dar n-avea timp pentru asemenea mărunţişuri. Şi-n plus, avea să o acopere pelerina.

După ce puse pe masa de toaletă scrisoarea pentru mama ei, îşi înveli în pelerină umbrela, mănuşile albe şi manşonul. Le aruncă pe fereastră şi se urcă pe pervazul ferestrei.

Creanga de care voia să se agaţe era la vreo jumătate de metru distanţă de perete, dar cu peste un metru mai jos.

Sara se rugă să n-o scape, apoi încercă să şi adune curajul.

În sfîrşit, fără să-şi poată stăpîni un scîncet, sări de pe pervaz.

Lui Nathan nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Tocmai se pregătea să se cațăre în copac, cînd fereastra se deschisese şi începuseră să zboare afară diverse articole femeieşti. Umbrela îl lovi în umăr. De celelalte se feri, în timp ce se retrăgea în umbră. Luna lumina destul ca s-o vadă pe Sara, cînd ieşi pe pervaz. Tocmai se pregătea să-i strige să stea pe loc, convins că avea să-şi rupă gîtul, cînd fata sări. Nathan se repezi înainte s-o prindă.

Sara se agăță de o ramură groasă, ținîndu-se pe viață şi pe moarte, în timp ce se ruga din nou ca să nu strige. Aşteptă să nu se mai legene atît de tare, apoi începu să se apropie de trunchi.

– O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, şoptea ea la nesfîrşit, în timp ce cobora din copac. Rochia i se agăță de altă creangă, iar cînd în sfîrşit atinse cu picioarele solul, poalele i se ridicaseră complet în cap.

Îşi aranjă rochia, apoi oftă prelung, întretăiat.

– Gata... şopti ea. N-a fost atît de îngrozitor, la urma urmei.

Îşi adună lucrurile, îşi puse pe mîini mănuşile albe şi se scutură de praf, după care porni spre partea din față a casei.

Dintr-o dată se opri, convinsă că auzise un sunet în spatele ei, dar cînd întoarse capul, nu

văzu decît copaci şi umbre. Imaginaţia îi juca feste, pesemne. Probabil nu erau decît bătăile puternici sale inimi.

Unde-o fi Nicholas? mormăi ea nu peste mult.

Servitorul ar fi trebuit s-o aştepte lîngă uşa de la intrare. Îi promisese s-o ducă pînă la casa din oraş a unchiului ei, Henry Winchester. Probabil îl reţinuse ceva.

Mai trecură zece minute, pînă cînd Sara înţelese că Nicholas n-avea să se mai întoarcă. Nu îndrăznea să mai aştepte. Pericolul de a fi descoperită era prea mare. De cînd se întorsese la Londra, cu două săptămîni în urmă, tatăl ei deprinsese obiceiul de a se uita în camera pe timpul nopţii. Se înfiora numai gîndindu-se la ce-avea să se întîmple cînd descoperea că fugise din nou.

Era complet singură. Acest gînd îi făcu inima să bată iar nebuneşte. Îşi îndreptă umerii şi porni spre destinaţie.

Casa unchiului Henry se afla la doar trei străzi distanţă. Avea să ajungă cu bine, îşi spuse ea, mergînd grăbită. Alergă ca vîntul până la primul colţ, cînd un junghi în coase o sili să încetinească. Pe străzi nu părea să circule nimeni.

Nathan o urma neobservat. Voia să-şi astîmpere curiozitatea, înainte de a-şi revendica moştenirea, pornind cu ea spre port. Îl zădăra gîndul că iar încerca să fugă de el – dar asta era o prostie, căci n-avea de unde să ştie că plănuia

s-o răpească. Unde se ducea? În timp ce continua s-o urmărească, îşi repeta mereu această întrebare.

Nici măcar nu se gîndea să privească în urmă, altfel l-ar fi văzut. Trecu de primul colţ, traversă o alee întunecoasă, apoi încetini pasul.

Nu rămăsese neobservată. Două namile, cu armele pregătite, ieşiră pe furiş din întuneric, ca nişte şerpi. Nathan venea chiar în urma lor. Avu grijă să-şi facă paşii auziţi, apoi îi aştepă să se întoarcă spre el şi, dintr-o mişcare fulgerătoare, îi dădu cap în cap.

După ce-i azvîrli înapoi pe alee, văzu altă mişcare, în penumbra din faţă, şi se repezi s-o salveze iar pe Sara. Fata tocmai trecuse de următorul colţ, cînd pumnul lui Nathan izbi falca individului care voia s-o atace.

Trebui să intervină încă o dată pentru ea, înainte ca Sara să ajungă la destinaţie, unde se opri pe prima treaptă, privind lung spre ferestre.

Dintre toate neamurile ei, Nathan îl dispreţuia pe Henry cel mai mult şi nu-şi putea închipui nici un motiv logic pentru care Sara ar fi vrut să-l viziteze pe ticălosul ăla poltron în puterea nopţii.

Nu venise în vizită, conchise Nathan, cînd o văzu furişîndu- se pe lîngă casă. O urmă cîţiva paşi, apoi se rezemă de poarta laterală, pentru a nu lăsa să intre şi altcineva după ea, privind-o cum îşi croia drum printre arbuşti, ca să intre în casă pe fereastră.

Fra cea mai stîngace spargere pe care o văzuse vreodată.

Sara se chinui cel puțin zece minute să rid complet fereastra. Tocmai se pregătea să se ridă pe pervaz, cînd îşi rupse tivul rochiei. Nathan îi auzi strigătul deznădăjduit, apoi o văzu întorcîndu-se să se ocupe de rochie. În timp ce se văicărea, fereastra căzu la loc.

Probabil că, dacă ar fi avut ață şi ac la îndemînă, s-ar fi aşezat între boschete, să-şi cusută rochia.

In sfîrşit, se întoarse din nou spre fereastră, îşi dă astă dată o propti cu umbrela, apoi se urcă pe pervaz. Să intre în casă pe fereastră se dovedi a fi o sarcină mult mai dificilă decît fusese aceea de a ieşi. Nici prea îndemînatică nu era. Cînd auzi bufnitura înfundată din casă, Nathan conchise că mireasa lui căzuse sau pe spate, sau în cap. Aşteptă cîteva momente, apoi se urcă după ea, fără zgomot.

Curînd, ochii i se deprinseră cu întunericul. Sara, însă, nu-şi revenise la fel de rapid. Nathan auzi un zdrăngănit puternic, ca de sticlă pe piatră, urmat de o înjurătură deloc potrivită pentru o lady.

Doamne, mult zgomot mai făcea! Nathan intră în hol tocmai la timp pentru a o vedea pe Sara urcînd în fugă treptele spre primul etaj. Nebuna bombănea de una singură, gălăgios.

Apoi îi atrase atenția un bărbat înalt şi subțire ca nuiaua, probabil unul dintre servitori. Omul arăta ridicol, îmbrăcat într-o cămaşă de

noapte pînă la genunhi. Într-o mînă ținea un sfeşnic cu încrustații ornamentale, iar în cea-laltă o coajă mare de pîine. Ridică sfeşnicul deasupra capului şi porni pe scară, după Sara. Nathan îi dădu una în ceafă, îi luă sfeşnicul din mînă ca să nu facă zgomot în cădere, apoi îl tîrî pe servitor într-un alcov întunecat de lîngă scară. Stătu un moment alături, ascultînd hărmălaia care se auzea de sus.

Sara n-ar fi fost niciodată o hoață pricepută. Uşile se trînteau, mai-mai să trezească şi morții. Şi ce Dumnezeu căuta?

Un țipăt ascuțit sfîşie aerul. Nathan oftă din rărunchi. Porni în sus, ca s-o salveze din nou, apoi se opri dintr-o dată, cînd Sara apăru în capul scării. Nu era singură. Nathan se retrase în alcov şi aşteptă. Începuse să înțeleagă.

Sara ținea de umeri o altă femeie, ajutînd-o să coboare. Deşi nu-i distingea fața, Nathan îşi dădea seama că era foarte slăbită, sau avea dureri mari.

– Te rog, nu plînge, Nora, şopti Sara. Acum totul o să fie în regulă. Voi avea grijă de tine.

Cînd cele două ajunseră în hol, Sara îşi scoase pelerina, o puse pe umerii femeii, apoi se aplecă s-o sărute pe frunte.

– Ştiam c-ai să vii după mine, Sara. Nici o clipă nu m-am îndoit. Am ştiut, în adîncul inimii, că vei găsi o cale să mă ajuți.

Vocea Norei era frîntă de emoție. Se şterse la ochi cu dosurile mîinilor. Nathan îi observă dungile vinete de la încheieturi. Era clar că

fusese legată. Sara îi potrivi agrafele în păr.

Sigur că ştiai, şopti ea. Doar te iubesc, mângâie Nora. Niciodată n-aş lăsa să ți se întâmple ceva. Uite, adăugă ea, încercînd să pară mai veselă, părul îți stă bine din nou.

Nora o apucă strîns de mînă.

Ce m-aş face fără tine, copilă?

Ai venit înapoi în Anglia fiindcă te-am chemat eu, îi aminti Sara. Credeam că vei fi fericită să te revezi cu sora ta, dar m- am înşelat. Numai din vina mea s-a întîmplat toată grozăvia asta, Nora. Şi-n plus, trebuie să ştii că niciodată nu te voi mai lăsa singură.

Ce scumpă eşti.

Sara întinse spre clanță o mînă tremurătoare.

Cum m-ai găsit? întrebă Nora, din spatele ei.

Lasă asta acum, răspunse Sara, descuind şi deschizînd-o. Vom avea timp destul să stăm de vorbă, pe corabie. Te duc înapoi acasă, Nora.

O, dar încă nu pot pleca din Londra!

Sara se întoarse spre ea.

Cum adică, încă nu poți pleca? Totul e aranjat, Nora. Am plătit drumul cu ultimii mei bani. Te rog, nu e momentul să-mi faci greutăți. Trebuie să plecăm în noaptea asta. E prea periculos să mai rămîi aici.

Henry mi-a luat verigheta, îi explică bătînd, clătinînd iar din cap, astfel încît cocul ar-

gintiu i se răsturnă într-o parte. N-am să plec din Anglia fără ea. Johnny al meu, Dumnezeu să-l odihnească, mi-a poruncit să nu mi-o scot niciodată, din ziua cînd ne-am căsătorit, acum paisprezece ani. Nu pot pleca acasă fără verigheta mea, Sara. E prea prețioasă pentru mine.

– Da, trebuie s-o găsim, se înduplecă Sara, cînd mătuşa ei începu să plîngă iar.

Era alarmată şi de țiuitul din vocea ei. Era clar că biata femeie abia îşi trăgea respirația.

– Ai idee unde-o fi ascuns-o unchiul Henry?

– Tocmai asta e blasfemia, răspunse Nora, rezemîndu-se de balustradă ca să-şi uşureze durerea din piept. Henry nici nu s- a ostenit s-o ascundă. O poartă pe degetul cel mic. Se făleşte cu ea de parc-ar fi un trofeu. Dacă am reuşi să aflăm unde bea unchiul tău în noaptea asta, am putea-o lua înapoi.

Sara dădu din cap. Cînd se gîndea la ceea ce avea de făcut, începea s-o doară stomacul.

– Ştiu unde e, spuse ea. L-a urmărit Nicholas. Eşti în stare să vii cu mine pînă la colțul străzii? N-am îndrăznit să poruncesc birjei să aştepte în fața casei, de teamă să nu vină unchiul Henry mai devreme.

– Sigur că pot să merg, răspunse Nora, desprinzîndu-se de balustradă, şi porni încet spre uşă, cu paşi țepeni. Cerule, şopti ea, dacă m-ar vedea acum mama ta, i-ar crăpa obrazul de ruşine. Plec la plimbare în toiul nopții, cu o pelerină de împrumut peste cămaşa de noapte.

Sara zîmbi.

N-o să-i spunem, nu-i aşa?

Îşi văzu mătuşa strîmbîndu-se şi se alarmă imediat.

Te doare rău?

Prostii, pufni Nora. Deja mi-e mult mai bine. Vino acum, o chemă ea pe un ton mai viu. Nu trebuie să mai întîrziem pe-aici, copilă.

Se prinse de balustradă şi reîncepu să coboare.

E nevoie de mai mult decît de-un Winchester ca să-mi vină mie de hac.

Sara dădu să închidă uşa în urma ei, apoi se răzgîndi.

Cred c-am s-o las deschisă, cu speranţa să vină cineva şi să pună mîna pe ceva din lucrurile unchiului Henry. Totuşi, prea mari speranţe nu îndrăznesc să-mi fac. În noaptea asta nu par să umble prea mulţi tîlhari pe străzi. N-am văzut nici unul, pe drum încoace.

Dumnezeule mare, Sara, ai venit pe jos? întrebă îngrozită mătuşa Nora.

Da, se lăudă fata. Am fost atentă, desigur, ştiu că poţi să te linişteşti. N-a trebuit să-mi folosesc umbrela nici măcar o dată, ca să mă apăr. O, cerule, mi-am lăsat în fereastră umbrela mea frumoasă!

Las-o-ncolo, îi ordonă mătuşa ei. Dacă mai stăm mult aici, ne forţăm norocul. Dă-mi braţul, draga mea, să mă sprijin în timp ce mergem. Chiar ai venit pe jos pînă aici, Sara?

Sara rîse.

– Ca să-ți spun adevărul, cred c-am fugit aproape tot drumul. Eram foarte speriată, Nora, dar am ajuns cu bine. Ştii, cred că tot ce se spune despre pericolele de pe străzile noastre nu sînt decît exagerări.

Cele două femei porniră braț la braț pe strada îngustă şi întunecoasă, spre cupeul care le aştepta la colț. Sara tocmai îşi ajuta mătuşa să urce, cînd un atacator se repezi spre ele. Nathan interveni, nefăcînd altceva decît să apară în lumina lunii. Omul îi aruncă o singură privire, făcu grăbit calea- ntoarsă şi se topi iar în întuneric.

Nathan avu impresia că bătrîna îl văzuse. Se uitase înapoi tocmai cînd ieşise el la iveală, dar probabil avea vederea slăbită de vîrstă, căci întoarse iar capul, fără să-i spună nimic nepoatei sale.

Sara discuta cu aprindere taxa cu birjarul, sfîrşind prin a accepta suma exorbitantă pe care i-o cerea, după care îşi urmă mătuşa în trăsură. Birja se puse în mişcare, tocmai cînd Nathan se agăță de bara din spate şi sări pe tălpică. Trăsura se clătină, apoi luă viteză.

Nathan o auzise pe Sara spunîndu-i mătuşii ei că plecau cu corabia, aşa încît presupunea că se îndreptau spre port. Nu peste mult, cupeul coti pe o stradă lăturalnică de lîngă cheu şi se opri brusc în fața uneia dintre cele mai notorii taverne din oraş.

Se ducea după afurisita aia de verighetă, presupuse el, cu un mormăit de iritare. Sări de

pe tălpică şi se retrase în spatele birjei, la lumină. Voia ca oamenii din faţa tavernei să-l vadă bine. Îşi propti bine picioarele pe caldarîm, depărtate ca pentru luptă, puse mîna pe coada bicului făcut colac la cingătoare, şi se încruntă spre ei.

Îl observară. Trei dintre cei mai pirpirii se furişară înăuntru. Ceilalţi patru se rezemară de gard, cu privirile în pămînt.

Vizitiul coborî de pe capră, primi de la Sara câteva noi instrucţiuni şi intră grăbit în cîrciumă. Reveni peste nici un minut, bombănind că i se cuvenea o răsplată grasă pentru toată beleaua, şi se urcă la loc pe capră.

Mai trecură cîteva clipe, şi uşa tavernei se deschise din nou. Apăru un bărbat cu o mutră ciudă şi un ditamai burdihanul. Avea pe el nişte haine murdare şi boţite, roase de-atîta purtat, şi şi netezea părul slinos, într-o încercare jalnică de a-şi aranja înfăţişarea, în timp ce venea spre birjă, cu pas clătinat.

– Şefu' meu, Henry Winchester, e prea toropit ca să vie afară, anunţă el. Venim în partea asta de-oraş, cîn' nu vrem să ne vază nime'. Veniţi din parte-i, m'lady. Birjaru' la matale a zis că o cucoană are o nevoie, şi crez' că-s taman unu' care vă trebuieşte.

După acest discurs introductiv, dezgustătorul individ rămase în aşteptarea răspunsului, scărpinîndu-se între picioare.

Duhoarea pe care o emana intra pe fereastră. Sara fu cît pe ce să se înece. Îşi ridică la

nas batista parfumată şi se întoarse spre mătuşa ei, şoptind:

– Îl cunoşti pe omul ăsta?

– Ba bine că nu, răspunse Nora. Se numeşte Clifford Duggan, Sara, şi e cel care l-a ajutat pe unchiul tău să mă răpească.

– Te-a lovit?

– Da, draga mea, răspunse Nora. De mai multe ori, chiar.

Slujitorul nu vedea în cupeul întunecos. Se aplecă înainte să vadă mai bine.

Nathan trecu într-o parte a trăsurii, hotărît să dea cu individul de pământ pentru că îndrăznise să se zgîiască la mireasa lui. Dar se opri brusc, la vederea pumnului înmănuşat în alb care zbură pe fereastra deschisă, nimerind în plin nasul borcănat al servitorului.

Clifford nu fusese pregătit pentru atac. Scoase un răcnet de durere, împleticindu-se înapoi, şi se împiedică de propriile lui picioare. Căzu în genunhi. Imediat încercă să se ridice iar, slobozind un şir întreg de blasfemii îngrozitoare.

Sara profită de ocazie şi deschise brusc uşa trăsurii, lovindu- l în mijloc. Servitorul aproape că făcu o tumbă prin aer, înainte de a cădea pe spate în şanţ.

Oamenii rezemaţi de perete chiuiră cu admiraţie. Fără să-i ia în seamă, Sara coborî din trăsură. Îi dădu manşonul mătuşii sale, apoi şi mănuşile, după care se întoarse din nou spre omul prăvălit la pământ.

Era prea furioasă ca să se mai teamă. Îşi privea victima ca un înger al răzbunării. Cu vocea tremurîndu-i de mînie, spuse:

– Dacă mai maltratezi vreodată o lady, Clifford Duggan, jur pe Dumnezeu c-ai să mori în chinuri.

– Io nu matratai nici o lady, se smiorcăi Clifford, încercînd să-şi tragă răsuflarea ca să se repeadă asupra ei. Şi de unde ştii cum mă cheamă?

Nora se aplecă pe fereastră.

– Minți cu nerușinare, Clifford! strigă ea. Pentru păcatele tale, ai să arzi în focurile iadului.

Omul făcu ochii mari, uimit.

– Cum ai scăpat din...

Sara îl întrerupse, dîndu-i un şut îndesat. Clifford se întoarse spre ea, cu o expresie insolentă.

– Ce, crezi c-ai sînge-n tine să mă baţi? întrebă el.

Aruncă o privire spre cei de lîngă perete. La drept vorbind, era mai degrabă umilit decît vătămat de atacul ei. Rîsetele răutăciose din spate îl usturau mult mai tare.

– Nu-ți fac nimica numa' fin'că şefu' meu o să vrea să-ți ardă el o mamă de bătaie-n toată regula, dupe ce mă lasă să- mi fac chefu' cu tine.

– Ai idee în ce belea ai intrat, Clifford? întrebă Sara. Soțul meu va auzi despre grozăvia asta, şi fii sigur c-o să ți-o plătească. Marchizul

de St. James e temut de toată lumea, chiar şi de porcii ignoranți ca tine, Clifford. Cînd am să-i spun ce- ai făcut, ai s-o pățeşti. Marchizul face tot ce-i spun eu – uite-aşa! pocni ea din degete. A, cu promisiunea asta văd că ți-am atras atenția! adăugă dînd din cap, cînd expresia lui Clifford se schimbă. Arăta de-a dreptul îngrozit. Nu mai încerca să se ridice în picioare, retrăgîndu-se de-a buşilea.

Sara era peste măsură de încîntată. Cacealmaua ei reuşise destul de bine. Nu ştia că nefericitul tocmai îl văzuse pe uriaşul care stătea la trei metri în spatele ei. Credea că ea îl speriase.

– Un om care loveşte o doamnă e un laş, declară. Soțul meu ucide laşii la fel de uşor cum ar strivi un țînțar, iar dacă te îndoieşti, adu-ți doar aminte că e un St. James pînă-n măduva oaselor.

– Sara dragă, o strigă Nora. Vrei să te însoțesc şi eu înăuntru?

Fără să-şi ia privirea de la Clifford, Sara răspunse:

– Nu, Nora. Nu eşti îmbrăcată potrivit. N-am să stau mult.

– Atunci, grăbeşte-te! Să nu răceşti, draga mea.

Nora continua să se aplece pe fereastră, dar îl privea pe Nathan. Acesta dădu scurt din cap, înainte de a se întoarce iar spre mireasa lui.

Imediat, Nora observă cum se țineau ceilalți

la distanță de acel uriaş, şi înțelese că îi asigura Sarei protecția. Vru să-i strige un avertisment nepoatei sale, apoi se răzgîndi. Sara avea destule griji pe cap. Mai bine să aştepte până termina, şi abia apoi avea să-i spună despre salvatorul ei.

Nathan nu-şi lua ochii de la Sara. Fără îndoială, mireasa lui era plină de surprize. Îi era greu să se împace cu acest gînd. Văzuse ce fel erau cei din neamul Winchester. Bărbații îşi rezolvau întotdeauna treburile murdare la adăpostul întunericului, sau cînd alții erau întorşi cu spatele. Sara, însă, nu se comporta deloc ca o Winchester. O apăra cu curaj pe bătrînă. Şi, Doamne, furioasă mai era! Nu s-ar fi mirat s-o vadă scoțînd un pistol şi împuşcîndu-şi victima între ochi.

Sara îl ocoli pe servitor, încruntîndu-se fioros la el, şi intră grăbită în tavernă.

Nathan se apropie imediat de Clifford. Îl apucă de ceafă, îl ridică în aer şi-l azvîrli de perete.

Ceilalți se împrăştiară ca şoarecii, ca să nu fie loviți. Clifford izbi peretele cu o bufnitură sonoră, apoi se prăbuşi la pămînt, leşinat.

Om bun ce eşti, strigă Nora, cred c-ar fi bine să te duci înăuntru acum. Sara a mea sigur va avea iar nevoie de ajutorul dumitale.

Nathan o privi încruntat pe femeia care îndrăznise să-i dea un ordin. Chiar atunci, şuierăturile şi hohotele de rîs din tavernă îi atraseră atenția. Cu un mîrîit nervos, îşi desfăcu încet

biciul şi porni spre uşă. Sara îşi reperase unchiul, care stătea cocîrjat peste stacana cu bere, la o masă rotundă din mijlocul cîrciumii. Îşi croi drum prin mulțime, spre el. Se gîndea să folosească glasul rațiunii pentru a-l face de ruşine şi a-l convinge să-i dea înapoi verigheta mătuşii Nora.

Dar cînd îi văzu banda de argint pe degete, din minte îi pieri orice tactică rezonabilă. Pe masă era o halbă plină cu bere neagră. Înainte de a se putea stăpîni, Sara o ridică şi o turnă în capul chel al unchiului ei.

Acesta era prea beat ca să reacționeze prompt. Scoase un muget asurzitor, întrerupt de un rîgîit puturos, apoi se ridică împleticit. Sara îi scosese verigheta de pe deget înainte de a se dezmetici destul ca s-o oprească.

Avu nevoie de mult timp pentru a o putea vedea limpede. În timp ce aştepta, Sara îşi puse verigheta pe deget.

– Dumnezeule... Sara? Ce cauți aici? S-a-ntîmplat ceva? se bîlbîi unchiul Henry, căzînd la loc pe scaun şi mijind spre ea ochii injectați; apoi observă stacana goală. Unde mi-i berea? răcni el la cîrciumar.

Sara era complet dezgustată de unchiul ei. Deşi se îndoia că avea să țină minte o vorbă, era hotărîtă să-i spună ce părerea avea despre purtarea lui păcătoasă.

– Dacă s-a-ntîmplat ceva? repetă ea cu dispreț. Ruşine să-ți fie, unchiule Henry. Dacă tatăl meu ar şti ce i-ați făcut, tu şi ceilalți frați ai

lui Norei, sînt sigură că ar chema autoritățile şi v-ar trimite pe toți la galere.

Ce zici? îngăimă Henry, frecîndu-şi frunlea Nora? Țipi la mine din cauza femeii ăleia de nimic?

Înainte ca Sara să-i reproşeze aceste cuvinte nedemne, izbucni:

Tatăl tău a fost părtaş planului chiar de la început. Nora-i prea bătrînă ca să-şi poarte singură de grijă. Ştim noi mai bine ce-i trebuie. Nu încerca să te grozăveşti cu mine, fato, că tot îi am să-ți spun unde e.

Habar n-aveți ce-i mai bine pentru ea! strigă Sara. Voiați să-i luați moştenirea, ăsta-i adevăratul motiv. Toată lumea din Londra ştie datorii ai la jocul de cărți, unchiule. Ai găsit o cale de-a le plăti uşor, nu? Voiai s-o închizi pe Nora într-un azil, nu-i aşa?

Privirea lui Henry oscila între halba goală şi fața indignată a nepoatei lui. În sfîrşit, se lămuri să i turnase berea-n cap. Îşi atinse gulerul, ca să fie sigur, iar cînd simți că era umed şi lipicios, deveni livid. Începu să-l doară şi capul de-atîta furie. Simțea o nevoie disperată să mai bea.

O s-o-nchidem pe cățeaua aia, şi n-ai să pui face nimic! Şi-acum, marş acasă pînă nu mă pun cu palma pe fundu' tău!

Din spatele ei se auzi un pufnet. Sara se întoarse încruntată spre clientul respectiv.

Bea acolo, domnule, şi nu te-amesteca.

Apoi se răsuci iar spre unchiul ei, dar numai

după ce străinul reveni cu privirea în pahar.

– În legătură cu tatăl meu, minți! afirmă ea. Niciodată n-ar fi părtaş la o asemenea cruzime. Cît despre amenințarea c-ai să mă bați, fă-o, şi vei cunoaşte mînia soțului meu, îl amenință, dînd din cap. Am să-i spun.

Nădăjduise că, din moment ce amenințarea gratuită cu represaliile soțului ei reuşise atît de bine în fața lui Clifford, aceeaşi cacealma să aibă şanse şi la unchiul beat.

Deşartă speranță. Henry nu părea deloc intimidat. Scoase un pufnet zgomotos.

– Eşti la fel de nebună ca Nora dacă-ți închipui că un St. James îți va lua vreodată apărarea. Păi, aş putea să te zvînt în bătaie, Sara, fără să-i pese nimănui, şi cu atît mai puțin lu' bărbatu-tău.

Sara nu se lăsă. Era atît de hotărîtă să-i smulgă unchiului ei promisiunea de a o lăsa pe Nora în pace, încît nu observă că unii dintre monşterii se apropiau tiptil de ea. Unul care părea şeful haitei se şi lingea pe buze, la gîndul ospățului pe care-l aştepta.

În sfîrşit, Sara îşi dădu seama de zădărnicia planului ei.

– Ştii, unchiule Henry, am căutat o cale de a te convinge s-o laşi pe Nora-n pace, dar acum înțeleg ce naivă am fost. Numai un om de onoare s-ar ține de cuvînt. Tu eşti prea porc ca să-ți ții promisiunea. Îmi pierd vremea cu tine.

Unchiul ei ridică mîna s-o plesnească. Sara se feri cu uşurință, apoi se retrase, pînă se

[illegible] de ceva. Întorcîndu-se, se pomeni încon-[illegible] de cîțiva oameni care nu-i inspirau deloc [illegible]re. Observă imediat că toți aveau mare [illegible] să facă o baie.

[illegible] atît de fascinați de frumusețea ei, încît [illegible] observaseră pe Nathan, care stătea [illegible]l de uşă, aşteptînd prima provocare.

Aceasta se produse cu iuțeala fulgerului. [illegible] dintîi păgîn o apucă pe Sara de braț, [illegible] scoase un răget de furie. Era un sunet [illegible], gutural, asurzitor. Şi eficient. Toți în-[illegible]ră – în afară de Sara. Fata sări cale [illegible] poştă, apoi se răsuci spre el.

Ar fi zbierat, dacă nu-i pierea răsuflarea. [illegible]chii i se înmuiară, la vederea uriaşului [illegible] ușii. Cine Dumnezeu era? Un om... da, [illegible], dar în viața ei nu văzuse unul atît de [illegible], de periculos la înfățișare, de... O, [illegible], se uita drept la ea!

[illegible]chemă cu degetul.

[illegible] clătină din cap.

Necunoscutul dădu din cap, afirmativ.

Încăperea începu să se învîrtească. Trebuia [illegible] să-şi vină în fire. Măcar uriaşul părea să se fi [illegible]t recent. Şi părul său părea să fie curat. Avea o culoare închisă, ca a bronzului – la fel [illegible] bronzat ca brațele şi chipul. Dumnezeule [illegible], brațele şi umerii lui erau atît de... mus-[illegible]i! Şi coapsele la fel. Îi vedea umflătura [illegible] picioare reliefată indecent prin pantalonii [illegible] – dar curați, îşi spuse ea. Banditii se [illegible]au de obicei cu haine boțite şi mirosi-

toare, nu? Prin urmare, chibzui ea ilogic, *nu* putea fi un ticălos. Poate doar un războinic – un senior viking al războiului, după lungimea părului. Da, asta trebuia să fie – un barbar care cine ştie cum călătorise prin timp.

I-o lua mintea razna. Războinicul cu ochi verzi îi făcu iar semn să se apropie.

Sara se uită în spate, să se asigure că nu chema pe altcineva. Dar acolo nu mai era nimeni.

Simți un gol în stomac. Clipi din ochi. Uriaşul nu dispăru. Clătină din cap, încercînd să-şi alunge din minte acea vedenie a iadului.

Străinul îşi încîrligă din nou degetul spre ea.

– Vino la mine.

Glasul îi era profund, poruncitor, arogant. Şi, Dumnezeu s-o ajute, porni spre el.

În clipa următoare, se dezlănțui infernul. În urechi îi răsunară pocnetul biciului şfichiuind prin aer, şi urletul de durere al nătărăului care încercase s-o atingă cînd trecea prin fața lui.

Nici nu întoarse capul într-acolo. Privirea-i rămînea ațintită asupra omului care distrugea metodic taverna.

Părea nespus de uşor. Dar mai mică mişcare din încheietura mîinii, ce părea să nu-l coste nici cel mai mic efort, avea un efect năprasnic asupra asistenței.

Se vedea clar că războinicul nu era deloc bine dispus. Sara îşi dădu seama că se oprise iar, privindu-l fix, cînd degetul lui o chemă din nou.

Simți o mînă pe umăr, o privi, apoi auzi pocnetul bîciului.

Își lăsă capul pe spate și se uită în ochii lui verzi, pătrunzători, pînă cînd necunoscutul coborî în sfîrșit privirea spre ea. Pradă unui impuls, Sara îl ciupi de braț, ca să se asigure că nu era o plăsmuire a minții ei.

Era real, ba bine că nu. Dur ca oțelul – dar și cald. Expresia acelor ochi frumoși era singura care o împiedica să-și piardă mințile. Aveau o culoare intensă, ce o hipnotiza.

Ciudat, dar cu cît se uita mai mult la el, cu atît se simțea mai în siguranță. Zîmbi ușurată. Marinicul înălță o sprînceană.

– Știam că nu ești un bandit, vikingule.

Dintr-o dată, Sara avu senzația că plutea. Parcă ar fi zburat printr-un tunel, spre vikingul luminat care o aștepta în lumina soarelui.

Cînd Nathan și-o aruncă pe umăr, mireasa lui leșinase de-a binelea. Se uită prin tavernă, după vreun rest care-i scăpase. Peste tot zăceau trupuri. Nu era îndeajuns de mulțumit. Simțea nevoia aproape irezistibilă de a-l înșfăca pe unchiul cel ticălos care se ascunsese sub masă. Îi auzea sughițurile înecate.

Dădu un șut mesei, ca să-l vadă mai bine.

– Știi cine sînt, Winchester?

Henry stătea strîns ghem. Cînd clătină din cap, fălcile cărnoase i se frecară de podele.

– Uită-te la mine, canalie.

Glasul suna ca un tunet. Henry ridică pri-

– Sînt Marchizul de St. James. Dacă te mai apropii vreodată de soția mea sau de bătrîna aceea, te omor. Ne-am înțeles?

– Eşti... el?

Lui Henry i se ridicase bila în gît, împiedicîndu-l aproape complet să vorbească. Începu să se înăbuşe. Nathan îl împinse cu vîrful cizmei, apoi se întoarse şi ieşi din tavernă.

Cînd îşi văzu nepoata pe umărul străinului, mătuşa Nora îşi duse o mînă la inimă.

– A pățit ceva? strigă ea, cu gîndul deja la tot ce putea fi mai rău.

Nathan clătină din cap. Deschise uşa trăsurii, apoi se opri să-i zîmbească femeii.

– A leşinat doar.

Uşurată, Nora îi făcu loc Sarei lîngă ea, dar Nathan o aşează pe bancheta de vizavi. Bătrîna nu ştia ce să credă despre el. Abia după ce trăsura se puse în mişcare, încercă să lege o conversație.

– Tinere, mă numesc Nora Bettleman. Domnişoara pe care tocmai ai salvat-o este nepoata mea. Se numeşte Sara Winchester.

– Nu, o contrazise el pe un ton aspru, se numeşte Lady St. James.

După ce făcu această declarație categorică, se întoarse spre fereastră. Nora continua să-l privească. Omul avea un profil ferm, plăcut.

– De ce ne ajuți? îl întrebă. N-ai să mă poți convinge că eşti în slujba familiei Winchester, adăugă ea dînd din cap. Să te fi angajat un St. James?

Nu i răspunse. Nora oftă, înainte de a-şi privi din nou nepoata. Ar fi vrut ca Sara să se împiedice din leşin, pentru ca totul să se explice.

Am ajuns să depind de copila pe care o ţii în braţe, domnule. Nu suport gîndul că i se poate întîmpla ceva rău.

Nu e un copil, o contrazise el.

Nora zîmbi.

Da, dar pentru mine încă mai este, repetă ea. Sara are un suflet atît de inocent şi de încrezător. Moşteneşte ramura după mama a familiei.

Dumneata nu eşti o Winchester, nu-i aşa?

Matrîna era foarte mulţumită că în sfîrşit conversa cu ea, şi zîmbi din nou.

Nu, răspunse, sînt mătuşa Sarei după mamă. Înainte de a mă mărita cu Johnny al meu şi a-i lua numele, am fost o Turner.

Aruncă din nou o privire spre Sara.

Nu cred că a mai leşinat vreodată. Deduc, ultimele două săptămîni trebuie să fi fost îngrozitor de grele pentru ea. Are cearcăne sub ochi şi e clar că n-a dormit bine. Din cauza grijii pentru mine, înţelegi, adăugă ea, cu un mic hohot. Totuşi, trebuie să se fi întîmplat ceva cu adevărat înfricoşător, ca să leşine. Ce crezi...

Nu o întrerupse cînd îi văzu zîmbetul. Era un zîmbet deliciat, cu siguranţă, căci zîmbea în cele mai neaşteptate momente.

În clipa următoare, Nathan îi răspunse:

M-a văzut pe mine.

Sara începu să se mişte. Era încă ameţită, dezorientată, dar simţea o căldură delicioasă. Îşi frecă nasul de locul acela cald, inspiră mirosul curat, masculin, şi scoase un oftat de mulţumire.

– Cred că-şi revine, şopti Nora. Slavă Domnului.

Încet, Sara întoarse capul spre mătuşa ei.

– Îmi revin...? întrebă ea, cu un căscat deloc elegant.

– Ai leşinat, draga mea.

– Nu-i adevărat, şopti Sara, copleşită. Eu nu leşin niciodată. Eu...

Se întrerupse, cînd îşi dădu seama că stătea pe genunchii cuiva. Nu ai „cuiva" – ai *lui*. Îi fugi tot sîngele din faţă. Memoria îi revenise pe deplin.

Nora o bătu pe dosul mîinii.

– E-n regulă, Sara. Acest gentleman cumsecade te-a salvat.

– Cel cu biciul? întrebă în şoaptă Sara, rugîndu-se să nu fie aşa.

Mătuşa ei dădu din cap.

– Da, draga mea, cel cu biciul. Trebuie să-i mulţumeşti – şi, pentru numele lui Dumnezeu, Sara, să nu mai leşini. N-am la mine sticluţa cu săruri.

Sara dădu din cap.

– N-am să mai leşin, spuse ea.

Şi, ca să fie sigură că se ţinea de cuvînt, hotărî să nu se mai uite la el. Pe neobservate, încercă să se mute de pe genunchii lui, dar

imediat ce se mişcă, o strînse şi mai tare cu braţele de talie.

Sara se aplecă puţin spre mătuşa ei.

— Cine e? o întrebă.

Nora ridică din umeri.

— Încă nu mi-a spus. Poate că dacă-i spui cît de recunoscătoare-i eşti, draga mea, atunci o să se şi prezinte.

Sara ştia că era nepoliticos să vorbească despre el ca şi cum n-ar fi fost de faţă.

Îşi adună curajul şi întoarse încet capul spre el. Avînd grijă să-i privească numai bărbia, spuse:

— Îţi mulţumesc, domnule, că mi-ai luat apărarea în tavernă. Pe vecie am să-ţi rămîn îndatorată.

Nathan îi ridică bărbia cu degetul, privind-o cu o expresie de nepătruns.

— Îmi datorezi mai mult decît simpla recunoştinţă, Sara.

Fata făcu ochii mari, alarmată.

— Mă cunoşti?

— I-am spus eu cine eşti, draga mea, interveni Nora.

— Nu mi-a mai rămas nici un ban, continuă Sara. I-am cheltuit pe toţi ca să plătesc locurile pe corabie. Ne duci în port?

Nathan dădu din cap.

— Am la mine un lanţ de aur, domnule. Va fi de ajuns ca plată?

— Nu.

Bruschetea acestui răspuns o iritä. Îl privi

încruntată, nemulțumită că era atît de puțin galant.

– Dar mai mult nu am să-ți ofer, se justifică ea.

Trăsura se opri. Nathan deschise uşa. Se mişcă incredibil de repede, pentru un om atît de uriaş. Înainte ca Sara să-şi fi aranjat rochia, era deja jos şi o ajuta pe Nora să coboare.

Apoi, dintr-o dată, brațele lui o cuprinseră iar de mijloc.

Sara avu timp doar să-şi ia manşonul şi mănuşile, înainte de a fi smulsă din birjă ca un sac de tărîțe. Străinul îndrăzni s-o cuprindă cu brațul pe după umeri şi s-o strîngă la piept. Imediat, Sara protestă:

– Domnule, se întîmplă să fiu măritată. Te rog, ia-ți brațul. Nu se cuvine.

Era clar că stătea prost cu auzul, căci n-o învrednici nici măcar cu o privire. Sara tocmai voia să-şi repete cererea, cînd uriaşul şuieră ascuțit. Cît ai clipi, în jurul lor apărură mai mulți oameni.

Credincioşii membri ai echipajului lui Nathan o priveau pe Sara ca şi cum n-ar mai fi văzut în viața lor o femeie drăguță. Ea însă nu le dădea nici o atenție. Era ocupată să se uite urît la Nathan. Acesta zîmbi neobservat.

O strînse scurt, ca să-i şteargă de pe față expresia aceea insolentă, apoi întoarse capul spre bătrînă.

– Aveți bagaje?

– Avem, Sara? întrebă Nora.

Sara încercă să se desprindă din brațele lui înainte de a răspunde.

– Ți-am spus că sînt măritată, mormăi ea. Ia-ți mîinile de pe mine.

Străinul nu se clinti. În cele din urmă, Sara se lăsă păgubaşă.

– Da, Nora, avem bagaje. Am luat cu împrumut pentru tine cîteva haine de la mama. Sînt sigură că n-o să se supere. Nicholas a pus lucrurile în fața prăvăliei lui Marshall. Mergem să-i luăm acum?

Încercă să facă un pas înainte, dar se pomeni trasă din nou lîngă el.

Nathan îl găsi în mulțime pe omul său, Jimbo, şi-i făcu semn să se apropie. Înalt şi vînjos, Jimbo se opri în fața Sarei. La vederea lui, fata făcu ochii mari. Îl privi lung, apoi ajunse la concluzia că ar fi fost atrăgător, dacă nu ar fi avut în ureche acel cercel ciudat, ca un cerc de aur.

Simțindu-i privirea, Jimbo se întoarse dintr-o dată spre ea. Îşi încrucişă brațele masive pe piept, încruntat. Sara se încruntă la rîndul ei.

În ochii lui negri ca noaptea apăru pe neaşteptate o luminiță, şi o învrednici cu un zîmbet. Sara nu ştia ce să creadă despre acest comportament ciudat.

– Trimite doi oameni să vadă de bagaje, Jimbo, ordonă Nathan. O să ne îmbarcăm pe *„Seahawk"* cum se crapă de ziuă.

Sara nu putu să nu observe că vikingul se inclusese şi pe sine în planurile ei.

– Mătuşa mea şi cu mine vom fi de-acum în deplină siguranță, spuse ea. Aceşti oameni par să fie... destul de amabili, domnule. Ți-ai consumat destul timp prețios cu noi.

Nathan continua s-o ignore. Îi făcu semn altui om, mai vîrstnic, îndesat şi musculos, apoi arătă cu capul spre Nora:

– Ai grijă de bătrînă, Matthew.

Nora scoase un uşor țipăt, dar imediat îşi îndreptă umerii şi porni încet spre uriaş.

– Nu sînt bătrînă, domnule, iar o asemenea insultă mă ofensează. Am doar cincizeci şi unu de ani, tinere, şi mă simt cît se poate de sprintenă.

Sprîncenele lui Nathan se înălțară puțin, dar îşi stăpîni zîmbetul. Femeia părea atît de firavă, încît prima rafală de vînt ar fi răsturnat-o de pe picioare, dar vorbea pe tonul unui comandant de oaste.

– Te rog să-i prezinți scuze mătuşii mele, îi ceru Sara.

Se întoarse spre Nora înainte ca Nathan să fi avut vreo reacție.

– Sînt sigură că n-a vrut să te jignească, Nora. E doar necioplit.

Nathan clătină din cap. Toată conversația i se părea complet ridicolă.

– Mişcă, Matthew, ordonă el scurt.

Nora se întoarse spre omul de lîngă ea.

– Şi unde crezi că ai să mă duci?

Drept răspuns, Matthew o luă în brațe.

– Lasă-mă jos, ticălosule!

– E-n regulă, frumoaso, replică Matthew. Pare-mi-se că eşti cam plăpîndă. Ca fulgul de uşoară.

Nora voia să protesteze din nou, dar urmăloarea lui întrebare o făcu să se răzgîndească:

– Da' vînătăile astea de unde le ai? Zi-mi numele păgînului ăluia afurisit, şi-am să-i tai cu plăcere beregata.

Auzindu-l, Nora îi zîmbi. Părea să aibă cam aceeaşi vîrstă cu ea, şi era foarte voinic. Nu mai roşise de ani de zile, dar fierbinţeala neaşteptată din obraji o înştiinţă că tocmai se îmbujorase.

– Îţi mulţumesc, domnule, se bîlbîi ea, potrivindu-şi cocul. E o ofertă foarte generoasă, desigur.

Sara era uimită de comportamentul mătuşii sale. Dădea din gene şi se purta ca o fetişcană la primul bal! Îi privi pe cei doi pînă nu se mai văzură, apoi observă că şi ceilalţi dispăruseră. Dintr-o dată, era singură cu enigmaticul ei salvator.

– Mătuşa mea Nora va fi în siguranţă cu omul acela? îl întrebă.

Singurul lui răspuns fu un mormăit iritat.

– Asta înseamnă da, sau nu?

– Da, oftă Nathan, cînd Sara îi dădu un ghiont în coaste.

– Te rog să-mi dai drumul.

Se conformă. Sara fu atît de surprinsă, încît îşi pierdu echilibrul. Poate, conchise ea, dacă putea vorbi în continuare pe acelaşi ton bine-

voitor, îl convingea să-i îndeplinească şi alte ordine. Merita să încerce.

– Cu dumneata voi fi în siguranță?

Nu se grăbi să-i răspundă. Sara se întoarse, pînă ajunse față-n față cu el. Ochii-i erau la nivelul umerilor lui, iar vîrfurile pantofilor ei îi atingeau căputele cizmelor.

– Te rog să-mi răspunzi, îi ceru ea într-o şoaptă suavă, ademenitoare.

Această tentativă de a lega o conversație plăcută nu păru să-l impresioneze. Se vedea clar că era exasperat.

– Da, Sara. Cu mine, vei fi întotdeauna în siguranță.

– Dar nu vreau să fiu în siguranță cu dumneata...! strigă ea.

Imediat, îşi dădu seama cît de ridicol suna această afirmație, aşa că încercă să se corecteze:

– Adică, vreau să fiu în siguranță... Toată lumea doreşte să fie în siguranță... Chiar şi tîlharii...

Se întrerupse, cînd îl văzu zîmbindu-i.

– Vreau să fiu în siguranță fără dumneata. Doar nu plănuieşti să pleci împreună cu Nora şi cu mine, nu? De ce te uiți aşa la mine?

Ignorîndu-i a doua întrebare, Nathan îi răspunse la cea dintîi:

– Ba da, vom pleca împreună.

– De ce?

– Fiindcă aşa vreau eu, răspunse el tărăgănat.

Se hotărî să mai aştepte puțin înainte de a-i explica totul. Obrajii ei se înroşiseră iar. Nathan nu-şi dădea seama dacă de frică sau de nervi.

Mireasa lui încă mai avea pistrui pe nas. Îi plăcea. Îl făcea să-şi amintească de mica furie pe care o ținuse în brațe. Dar acum nu mai era mică. Şi crescuse foarte frumos. Totuşi, rămăsese o furie.

Sara îl împunse în piept, pentru a-i atrage atenția.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu poți călători cu Nora şi cu mine, anunță ea. Va trebui să-ți găseşti altă corabie. N-ai fi în siguranță, pe aceeaşi navă cu noi.

Aceste cuvinte stranii îi captară atenția în sfîrşit.

– Nu zău? Şi de ce, mă rog?

– Fiindcă soțului meu n-o să-i convină, declară ea.

Cînd îi văzu expresia neîncrezătoare, dădu din cap, apoi continuă:

– Ai auzit de Marchizul de St. James? A, sigur că ai auzit. Toată lumea îl ştie pe marchiz. E soțul meu, vikingule, şi se va înfuria teribil cînd va auzi că am pornit la drum cu un... protector. Nu, mă tem că nu se poate... Da' ce-i, de ce zîmbeşti?

– De ce m-ai numit viking?

Sara ridică din umeri.

– Fiindcă aşa arăți.

– Pot să te numesc scorpie?

– De ce?

– Fiindcă aşa te porţi.

Îi venea să urle de frustrare.

– Cine eşti dumneata? Ce vrei de la mine?

– Îmi eşti datoare, Sara.

– O, Doamne, iar începem cu povestea asta?

Văzîndu-l cum dădea încet din cap, se înfurie şi mai tare. Era clar că nu-l putea convinge să vorbească limpede. Cu cît scăpa mai repede de el, cu atît mai bine. Dar mai întîi trebuia să găsească o cale de a-l îmbuna.

– În regulă, se învoi ea. Îţi sînt datoare. Poftim, ne-am înţeles. Şi acum, te rogă să-mi spui ce anume consideri că-ţi datorez, şi mă voi strădui să mă achit.

Nathan făcu un pas înainte, ca s-o poată prinde dacă leşina din nou la auzul răspunsului.

– Mă numesc Nathan, Sara.

– Şi? insistă ea, întrebîndu-se de ce se hotărîse dintr-o dată să-i spună cum îl chema.

Tot nu înţelegea. Oftatul lui fu prelung, obosit.

– Şi-mi datorezi, Lady St. James, o noapte a nunţii.

Capitolul 3

N-a leşinat.

A zbierat.

Nathan nu încercă s-o liniştească. Abia cînd nu-i mai putu suporta nici o secundă ţipetele, începu s-o tîrască spre sediul Emerald Shipping Company, unde o lăsă în seama mătuşii ei. Întrucît credea că era capabil, în rare ocazii, să se comporte ca un gentleman, nu izbucni în ris decît după ce ieşi din nou.

Îi plăcuse reacţia. Lady Sara nu era deloc subtilă. Se îndoia că ar fi ajuns să se întrebe vreodată ce se întîmpla în mintea ei. Obişnuit de-o viaţă cu vicleşugurile, Nathan găsea înviorătoare candoarea noii sale soţii. Cam zgomotoasă, dar totuşi înviorătoare.

După ce se ocupă de ultimele detalii, Nathan îşi urmă echipajul la bord. Jimbo şi Matthew îl aşteptau pe punte. Stăteau încruntaţi, dar Nathan nu le spuse nimic. Îşi însărcinase oamenii credincioşi cu obligaţia de a le instala pe Sara şi Nora în cabine.

– A-ncetat cu zbieretele? întrebă el.

– Cînd am ameninţat-o că-i pun căluş, răspunse Jimbo.

Încruntîndu-se şi mai tare, adăugă:
– Atunci, mi-a dat una.
Nathan nu-şi ascunse exasperarea.
– Presupun că nu-i mai e frică, remarcă el sec.

– Eu nu-s sigur nici că i-a fost frică vreodată, interveni Matthew, zîmbind. N-ai observat ce flăcări arunca din ochi cînd ai tîrît-o în birou?

Fără tragere de inimă, Jimbo dădu din cap.

– După ce-ai plecat, tot striga întruna că nu-i decît o farsă crudă. Nici măcar mătuşă-sa, cît e ea de blîndă, n-a reuşit s-o calmeze. Cucoana mata chiar a cerut s-o ciupească cineva, ca să se trezească şi să vadă că totu' nu-i decît un coşmar.

– Chiar aşa, chicoti Matthew. Şi Felix a pus-o la inimă. Chit că-i un malac, băiatul ăsta nu-i deloc dibaci.

– Felix a atins-o? întrebă Nathan, mai mult neîncrezător decît furios.

– Nu, de atins, n-a atins-o, se repezi Jimbo. A-ncercat s-o ciupească puţintel, atîta tot. Credea că-i face un hatîr. Ştii cît îi place să facă plăcere la oameni. Nici n-a-ntins bine mîna spre ea, că nevestica matale parcă s-a prefăcut într-o mîţă sălbatică. Pun prinsoare că data viitoare cînd mai dă un ordin, Felix n-o să se mai grăbească aşa să i-l îndeplinească.

Nathan clătină din cap, vexat, apoi dădu să plece. Următoarele cuvinte ale lui Matthew îl opriră din nou.

– Poate că Lady Sara o să se mai cumin-

[illegible]scă dac-o punem împreună cu mătuşă-sa.

— Nu.

Îşi dădu seama cît de răstit răspunsese, [illegible]ind cei doi îi zîmbiră.

Va sta în cabina mea, adăugă el, mult mai [illegible]lind.

Matthew îşi frecă bărbia.

— Ei, băiete, asta s-ar putea să fie o pro-[illegible]mă, spuse el tărăgănat. Nu ştie că-i cabina [illegible]i

Lui Nathan puțin îi păsa. Se încruntă la Mat-[illegible]hew, dar numai pentru că marinarul îi adre-[illegible]ne ridicolul apelativ „băiete“. Totuşi, ştia că [illegible]i folosea la nimic. Atît Matthew, cît şi Jimbo, îl numeau în felul acesta jignitor, cînd erau sin-[illegible]uri cu el. Nu-l considerau îndeajuns de călit ca [illegible]ă merite denumirea de „căpitan“ între patru [illegible]chi. Nathan îi moştenise pe amîndoi, o dată [illegible]u corabia. Cei doi se dovediseră rapid nepre-[illegible]uți. Ştiau toate dedesubturile pirateriei şi-l dăs-[illegible]liseră. Numai Dumnezeu ştia de cîte ori [illegible]vuseseră grijă să i-o amintească. Totuşi, îşi [illegible]riseră viața-n joc de nenumărate ori ca să-i [illegible]alveze pielea. Loialitatea lor precumpănea cu [illegible]ult față de năravurile nesuferite.

Întrucît îi aşteptau răspunsul, Nathan spuse:

— Va afla destul de curînd într-a cui cabină [illegible]lă.

— Mătuşa e-ntr-un hal fără de hal, continuă Matthew. Fac rămăşag că are vreo două coaste [illegible]upte. De cum o adormi, o despoi şi-o leg strîns [illegible]n mijloc.

– Winchesterii i-au făcut-o, nu? se interesă Jimbo.

Nathan dădu din cap.

– Care dintre lichelele alea de frați a fost? vru să ştie şi Matthew.

– Se pare că Henry a ticluit planul, îi explică Nathan. Dar cred că şi ceilalți frați ştiau ce se întîmpla.

– Pe Nora o ducem acasă? mai întrebă Matthew.

– Într-acolo mergem, răspunse Nathan. Nu ştiu ce naiba să fac cu ea. E destul de întremată pentru drum, sau va trebui s-o înmormîntăm pe mare?

– O să reziste, prezise Matthew. Pe sub toate vînătăile alea, are o piele aspră. Da, dac-o-nfăşez bine de tot, o să facă față.

Îi dădu un ghiont lui Jimbo, apoi adăugă:

– Acu' tre să fiu dădacă la doi.

Nathan ştia că încerca să-l provoace. În timp ce se întoarcea spre uşă, Jimbo strigă în urma lui:

– De tine zice, băiete.

Nathan ridică mîna într-un gest obscen, înainte de a dispărea pe scară. Hohotele de rîs ale celor doi îl urmară pînă pe punte.

În următoarele cîteva ore, terminară pregătirile de plecare. Încărcătura fu legată strîns, focul ridicat, ancora lestată, iar cele opt tunuri primiră ultimul uns şi lustru înaintea ordinului de a ridica pînzele. Nathan îşi făcu datoria pînă cînd greţurile de la stomac îl siliră să se

preasca. Coborî în cabină, lăsînd comanda celor patruzeci şi doi de marinari în seama lui Jimbo. Răul de mare din primele două zile în larg era un ritual. Nathan învățase să-l suporte. Avea grijă ca numai Matthew şi Jimbo să ştie, dar asta nu-l făcea să se simtă mai puțin jenat.

Se hotărî să vadă dacă mireasa lui o ducea bine. Pregătindu-se pentru o nouă înfruntare şi rugîndu-se s-o găsească adormită, deschise uşa cabinei. Sara nu dormea. Imediat ce Nathan intră, sări din pat şi rămase în fața lui, cu pumnii încleştați pe lîngă trup.

Expresia lui Nathan era resemnată. Relaxat, o privea cu brațele încrucişate pe piept.

Rochia ei era prea decoltată, şi trebuia să înțeleagă cît mai curînd cine era şeful, şi ce anume aştepta de la ea, ca soție.

— Te îmbraci ca o stricată de prin taverne.

Insulta avu nevoie de un minut întreg ca să-şi facă efectul. La început, Sara fu prea uimită ca să reacționeze. Apoi, scoase o exclamație sonoră. Nathan îşi ascunse zîmbetul. Soția lui nu părea să plîngă, ci mai degrabă parcă dornică să-l omoare. Era un început bun.

— Vezi să nu cazi afară prin decolteu, mireasă.

Imediat, Sara îşi acoperi corsajul cu mîinile. Se înroşi la față cît ai clipi.

— Era singura rochie destul de închisă la culoare ca să pot umbla noaptea pe-ascuns...

Îşi întrerupse explicația imediat ce-şi dădu seama că intrase în defensivă.

– Pe-ascuns? repetă Nathan alene. Sara, rochia asta nu ascunde nimic. Pe viitor, n-ai să mai porți rochii care dezvăluie atît de mult. Singurul om care-ți va vedea trupul voi fi eu. Mă înțelegi?

Îl înțelegea, ba bine că nu! Era un bărădan. Cît de uşor o pusese în dezavantaj! Sara clătină din cap. Nici nu se gîndea să rămînă într-o poziție atît de vulnerabilă, cînd avea atîtea pentru care să-i ceară socoteală.

– Arăți ca un barbar! izbucni ea. Ai părul mult mai lung decît se poartă, şi te îmbraci ca un... bandit. Călătorii pe o corabie atît de frumoasă ar trebui să aibă o înfățişare impecabilă. Arăți de parcă ai fi lucrat la docuri, şi te încrunți de-a dreptul hidos.

Nathan se hotărî să termine cu vorbăria şi să se ocupe de problemele mai importante.

– În regulă, Sara, începu el. Zi şi termină odată cu asta.

– Ce să zic şi cu ce să termin?

Oftatul lui fu prelung, obosit şi insuportabil de iritant.

– Cu văicărelile şi rugile, îi explică el ridicînd din umeri. Văd clar că ți-e teamă. Ai să-ncepu să plîngi, nu-i aşa? Ştiu că vrei să te duc înapoi acasă, Sara. Te voi scuti de această umilință, declarîndu-ți simplu că orice-ai spune sau ai face, vei rămîne cu mine. Sînt soțul tău, Sara. Obişnuieşte-te cu ideea.

– O să te deranjeze dacă plîng? întrebă ea cu voce gîtuită.

— Cîtuşi de puţin.

Nu era adevărat, desigur, dar nu voia să recunoască. În general, femeile se foloseau de aceste informaţii împotriva bărbaţilor şi izbucneau în lacrimi ori de cîte ori doreau cîte ceva.

Sara trase adînc aer în piept. Nu îndrăznea să mai scoată o vorbă pînă nu-şi regăsea controlul. Chiar credea că avea să se milogească de el? Pe toţi sfinţii era un om îngrozitor. Nu părea să aibă nici un dram de compasiune.

— Ar fi bine să înţelegi că n-am să renunţ la căsnicia asta, continuă el dur. Nici acum, nici altă dată.

După aceste cuvinte, aşteptă cu răbdare istericalele despre care nu se îndoia că aveau să urmeze.

— De ce ţi-a luat atît de mult?

Îl întrebase într-o şoaptă atît de scăzută, încît fi sigur că n-o auzise bine.

— Ce-ai spus?

— De ce-ai aşteptat atîta? reluă ea, mai tare.

— De ce-am aşteptat atîta să ce?

Părea complet nedumerit. Sara trase adînc aer în piept.

— Să vii după mine.

Vocea îi tremura. Îşi încleştă laolaltă mîinile, ca să-şi păstreze calmul, apoi repetă:

— De ce-ai aşteptat atît de mult ca să vii să mă iei la tine?

Era atît de surprins de întrebarea ei, încît nu-i răspunse imediat. Ideea că Nathan n-o considera vrednică nici măcar de un răspuns

era ultima lovitură pe care Sara avea de gînd s-o primească. Continuă aproape strigînd:

– Ai idee cît de mult te-am aşteptat?

Făcu ochii mari, surprins. Mireasa lui tocmai strigase la el. O privea într-un fel de parcă s-ar fi temut că-şi pierduse minţile. Apoi, încet, clătină din cap. La asta, Sara îşi pierdu complet calmul.

– Nu? strigă ea. Eram atît de neînsemnată încît nu meritam nici măcar osteneala să vii după mine?

Întrebările ei îl uluiau. Ştia că n-ar fi trebuit să-i permită să ridice tonul la el, dar era atît de uimit, încît nici nu ştia ce să spună.

– Chiar vrei să cred că eşti furioasă pentru că n-am venit după tine mai devreme?

Sara apucă primul obiect care-i veni la îndemînă şi-l aruncă spre el. Noroc că oala de noapte era goală.

– Furioasă? răcni ea cu o voce demnă de a unei căpetenii de oşti. Ce te face să crezi că-s furioasă, Nathan?

Nathan se feri de ţucal şi de cele două lumînări care urmară, apoi se rezemă de uşă.

– Păi, nu ştiu... murmură el alene. Pari cam tulburată.

– Par...

Era prea indignată ca să mai continue. Zîmbind cu gura pînă la urechi, Nathan dădu din cap.

– Tulburată, încheie el în locul ei.

– Ai un pistol?

– Da.

– Mi-l împrumuți și mie?

Încercă să nu rîdă.

– Ce să faci tu cu un pistol, Sara?

– Vreau să te împușc, Nathan.

La asta, izbucni în rîs de-a binelea. Sara ajunse la concluzia că-l ura. Îi venea să plîngă de frustrare. Lăsîndu-se păgubașă, se așează pe marginea patului, cu mîinile împreunate în poală și privirea în jos.

– Te rog să ieși din cabina mea. Dacă vrei să-mi explici de ce te-ai comportat atît de jalnic, o poți face mîine. Acum sînt prea obosită ca să-ți mai ascult scuzele.

Lui Nathan nu-i venea să creadă ce auzea. Îndrăznea să-i dea ordine!

– Nu așa o să meargă căsnicia noastră, Sara. Eu dau ordinele, iar tu le îndeplinești.

Glasul îi era dur, furios – intenționt, desigur, căci voia să se facă bine înțeles.

– M-ai auzit, mireasă? mîrîi el.

Doamne, cît detesta apelativul „mireasă"!

– Da, te-am auzit. Dar nu prea înțeleg. De ce merge așa căsnicia asta?

Ochii i se umpluseră iar de lacrimi. Dintr-o dată, Nathan se simți ca un căpcăun.

– Încerci să mă ademenești? o întrebă el.

Sara clătină din cap.

– Nu, doar că mă așteptam ca mariajul nostru să meargă în direcția opusă.

– Nu zău? Și cum anume?

Chiar părea să-l intereseze opinia ei.

Sara ridică din umeri, delicat.

– Păi, credeam că voi fi întotdeauna datoare să-ți spun ce anume doresc.

– Şi...? o îndemnă el, văzînd că nu mai continua.

– Şi că va fi întotdeauna de datoria ta să-mi îndeplineşti dorințele.

Expresia lui întunecată o înştiință că nu-i plăcea ce auzea, şi începu să se enerveze din nou.

– Trebuie să mă prețuieşti, Nathan. Ai promis.

– N-am promis c-am să te prețuiesc! strigă el. Pentru Dumnezeu, femeie, nu ți-am promis nimic!

Sara sări în picioare, gata să-l înfrunte din nou.

– Ba mi-ai promis! strigă şi ea. Am citit contractul, Nathan, de la cap la coadă. În schimbul pământurilor şi al averii, trebuie să mă ocroteşti. Mai trebuie şi să fii un soț bun, un tată iubitor şi mai presus de toate, vikingule, trebuie să mă iubeşti şi să mă prețuieşti.

Nathan nu-şi mai găsea cuvintele. Dintr-o dată, îl umflă din nou rîsul. Discuția lua nişte întorsături de-a dreptul exasperante. Şi energizante.

– Chiar vrei să te iubesc şi să te prețuiesc?

– Fii sigur că da, răspunse ea, încrucişîndu-şi brațele pe piept. Mi-ai promis dragoste şi prețuire, Nathan, şi pe toți sfinții, ai să mi le oferi.

Se aşează iar pe pat, aranjîndu-şi pe îndelete faldurile rochiei.

Roşeaţa din obrajii ei arăta cît era de jenată.

– Şi tu ce-ai să faci în timp ce te iubesc şi te preţuiesc? Care sînt promisiunile tale, mireasă?

– Eu n-am promis nimic. Aveam doar patru ani, Nathan. N-am semnat contrctul. Numai tu l-ai semnat.

Nathan închise ochii şi numără pînă la zece.

– Deci, nu consideri că trebuie să onorezi semnătura tatălui tău? Promisiunile pe care le-a făcut în numele tău nu te obligă cu nimic?

– N-am spus asta, şopti ea.

Oftă sonor, apoi adăugă:

– Sigur că am să le onorez. Au fost făcute în numele meu.

– Şi care sînt?

Nu se grăbi cu răspunsul. Părea complet nemulţumită.

– Şi eu trebuie să te iubesc şi să te preţuiesc, murmură ea

Nathan nu se mulţumi cu atît.

– Şi?

– Şi ce?

Nu se mai îndoia: mireasa lui încerca să-l scoată din minţi.

– Şi eu am citit contractul din scoarţă-n scoarţă, răspunse el răstit. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

– A, în regulă! Şi eu trebuie să te ascult. Poftim, acum eşti mulțumit?

– Da. Ne-am întors de unde am pornit. Aşa cum ți-am mai spus, eu voi da ordinele, iar tu ai să le îndeplineşti. Şi să nu-ndrăzneşti să mă mai întrebi o dată de ce.

– Voi încerca să-ți îndeplinesc ordinele, Nathan, cînd am să le consider rezonabile.

– Îi pasă lu' dracu' dacă le crezi rezonabile sau nu! mugi el. Ai să faci cum zic eu!

Nu părea deloc tulburată că ridicase glasul la ea. Răspunse calmă:

– Serios, nu trebuie să foloseşti blasfemii în prezența unei doamne, Nathan. E vulgar, iar tu, întîmplător, eşti marchiz.

Expresia de pe chipul lui era înfiorătoare. Sara se simțea complet învinsă.

– Mă urăşti, aşa e?

– Nu.

Nu-l credea. Doamne, doar cînd se uita la ea, i se făcea rău. Devenise cenuşiu la față.

– Ba da, mă urăşti, insistă Sara. Pe mine nu mă poți păcăli. Sînt o Winchester, iar tu îi urăşti pe toți Winchesterii.

– Nu te urăsc!

– Nu e nevoie să strigi la mine. Încerc doar să port o conversație civilizată, la urma urmei, şi ai putea măcar să- ți controlezi temperamentul.

Nu-i lăsă timp să strige iar.

– Sînt foarte obosită, Nathan. Acum aş vrea să mă odihnesc.

Nathan se hotărî s-o lase pe-a ei. Deschise uşa să iasă, apoi se întoarse din nou.

– Sara?

– Da?

– Chiar nu te temi deloc de mine, nu-i aşa?

Părea de-a dreptul uimit. Parcă abia atunci ar fi înțeles adevărul. Sara cltină din cap.

– Nu, deloc.

Nathan se întoarse iar, ca să nu i se vadă zîmbetul.

– Nathan?

– Ce?

– Prima dată cînd te-am vzut, mi-a fost puțin frică de tine, recunoscu ea. Poftim, te simți mai bine acum?

Drept răspuns, Nathan închise uşa.

Peste o oră, cînd reveni să vadă ce făcea, Sara dormea adînc, culcată pe burtă, cu brațele în lături, deasupra păturii colorate. Nu se dezbrăcase. N-avea idee de cît timp se uita la ea, cînd îl izbi răul de mare. Aşteptă să i se potolească spasmele din stomac, apoi o acoperi cu pătura. Mîna sa îi atinse obrazul, iar Sara îşi frecă instinctiv fața de degetele lui, ca o pisică afectuoasă.

Nathan îşi retrase brusc mîna şi ieşi, ducîndu-se să vadă de mătuşa Sarei. Părea să doarmă liniştită, cu o expresie senină. Nathan îşi aminti de verigheta pe care o avea în buzunar. Îi ridică mîna şi-i puse inelul la loc pe deget.

Nora deschise ohii şi-i zîmbi.

– Îți mulțumesc, băiete dragă. Mă voi odihni mult mai uşor, acum cînd am primit înapoi inelul de la Johnny.

Nathan îi răspunse înclinînd scurt din cap, apoi se întoarse spre uşă.

– Mă crezi o neghioabă sentimentală, aşa e?

– Mda, răspunse el, cu un zîmbet. Aşa cred.

Sinceritatea lui directă o făcu să chicotească.

– Ai vorbit cu Sara? îl întrebă.

– Da.

– Se simte bine?

– Doarme.

Deschise uşa şi dădu să iasă.

– Aşeaptă, îl opri Nora. Te rog, încă nu pleca.

Auzindu-i tremurul din voce, Nathan se răsuci imediat din nou.

– Mi-e foarte teamă, şopti bătrîna.

Nathan închise uşa şi reveni lîngă pat, cu braţele încrucişate pe piept. Ar fi părut relaxat, dacă nu s-ar fi încruntat atît de tare.

– N-ai de ce să te temi, îi spuse el, pe un ton cît mai liniştitor. Acum eşti în siguranță, Nora.

Femeia clătină din cap.

– Nu, m-ai înțeles greşit. Nu pentru mine mă tem, dragă băiete. De tine şi Sara mi-e. Ai idee în ce te-ai băgat? N-ai cum să ştii de ce sînt capabili oamenii aceia. Nici chiar eu nu pot

înțelege pînă unde s-ar coborî, din lăcomie. Se vor lua după voi.

Nathan ridică din umeri.

– Voi fi pregătit. Winchesterii nu mă sperie.

– Dar, băiete dragă, au să...

– Nora, nu ştii de ce sînt şi eu capabil, replică el. Cînd îți spun că voi fi în stare să fac față oricărei provocări, trebuie să mă crezi.

– Se vor folosi de Sara ca să lovească în tine, şopti Nora. Au să-i facă rău, dacă altfel nu reuşesc, adăugă ea, dînd din cap.

– Eu apăr ceea ce-mi aparțin, declară apăsat Nathan.

Aroganța lui o mai calma cît de cît. Încet, făcu un semn de încuviințare.

– Te cred. Dar cum va fi cu femeile din familia Winchester?

– Toate, sau una anume?

– Sara.

– Cu ea va fi bine. Nu mai e o Winchester. Acum este o St. James. Îmi insulți capacitățile cînd îți faci griji pentru siguranța ei. Întotdeauna am avut grijă de averea mea.

– Avere? repetă Nora. Niciodată n-am mai auzit ca o soție să fie numită astfel.

– Ai fost plecată ani de zile din Anglia, Nora. În tot acel timp, însă, nimic nu s-a schimbat. O soție încă mai face parte din avuția bărbatului.

– Sara a mea are o inimă foarte sensibilă, răspunse Nora, schimbînd puțin subiectul. Ultimii ani nu i-au fost deloc uşori. A fost tratată ca o străină, din cauza contractului de căsăto-

rie. Unii ar spune că era ca o leproasă în propria ei familie. Sara n-a avut voie niciodată să meargă la vreuna dintre petrecerile pe care le aşteaptă cu atîta nerăbdare tinerele domnişoare. Toată lumea-i dădea atenției numai surorii ei, Belinda.

Se întrerupse ca să-şi tragă respirația, apoi continuă:

– Sara e foarte loială părinților şi surorii ei, desigur, deşi nici moartă nu pot înțelege de ce. Fă bine şi fereşte-te de sora Sarei, căci e la fel de vicleană ca unchiu-său Henry. Amîndoi sînt vlăstare din aceeaşi tulpină veninoasă.

– Îți faci prea multe griji, Nora.

– Nu vreau decît să înțelegi... s-o înțelegi pe Sara, şopti ea.

Vocea-i țiuia din nou şi se vedea clar că obosea tot mai tare.

– Sara mea e o visătoare, continuă ea. Uită-te la desenele ei, şi vei înțelege ce vreau să spun. Mai tot timpul e cu capul în nori. Nu vede decît părțile bune ale oamenilor. Nu vrea să creadă că taică-său e la fel ca frații ei. Mai-că-sa e de vină, bineînțeles. A mințit-o atîția ani, găsind mereu scuze pentru toate păcatele celorlalți.

Nathan nu comentă.

– Băiete dragă...

Expresia lui încruntată o făcu să se oprească.

– Doamnă, să cădem la învoială, spuse el. N-am să-ți zic „bătrîno“, dacă nici dumneata nu

mă mai numeşti „băiete dragă“. Ne-am înțeles?

Nora zîmbi, mijind ochii spre acel uriaş care părea să ocupe toată cabina.

– Da, a fost o prostie să te numesc „băiete dragă“, chicoti ea. Îmi permiți să-ți spun Nathan?

– Da. Cît despre grijile dumitale pentru Sara, n-au nici un temei. Nu voi îngădui nimănui să-i facă vreun rău. E soția mea, şi întotdeauna am să fiu bun cu ea. Cu timpul, îşi va da seama ce noroc a avut.

Îşi ținea mîinile la spate ca un general, plimbîndu-se prin cabina strîmtă.

– E grăitor faptul că ai apărat-o de golanii aceia aseară, adăugă Nora. Ştiu că vei avea mare grijă de ea. Sper numai să ții seamă şi de sensibilitățile ei, Nathan. Înțelegi, de fapt Sara e foarte timidă. Îşi ține gîndurile închise înăuntru. E foarte greu să ghiceşti ce simte.

Aceste cuvinte îl făcură să ridice o sprînceană.

– Vorbim despre aceeaşi femeie, doamnă?

Zîmbetul Norei fu elocvent. Îşi aranjă din nou ecocul.

– Întîmplător, am auzit cîte ceva din conversația voastră, mărturisi ea. N-am obiceiul să trag cu urechea, dar vorbeați destul de tare, şi am prins unele frînturi. Spune-mi un lucru, Nathan: ai să faci ce i-ai promis?

– Ce anume?

– O vei iubi şi prețui?

– Frîntura asta ai auzit-o bine, nu? zîmbi el,

amintindu-şi cît de bătăios îl provocase mireasa lui.

– Cred că tot echipajul a auzit ce spuna Sara. Trebuie să avem o mică discuţie despre obiceiul ăsta al ei de a răcni aşa. N-am mai auzit-o strigînd niciodată, dar nu-i pot găsi vreo vină. Ai stat cam mult, într-adevăr, pînă să vii după ea. Crede-mă cînd îţi spun că nu-i stă în fire să ridice vocea la oameni.

Nathan clătină din cap şi ieşi din cabină. Tocmai închidea uşa în urma lui, cînd Nora strigă după el:

– Nu mi-ai răspuns. Ai s-o iubeşti şi ai s-o preţuieşti?

– Am încotro, doamnă?

Şi închise uşa, nelăsînd-o să-i mai răspundă.

Sara se trezi în zgomotele oribile ale cuiva care voma. Sunetele acelea chinuite făceau să-i vină şi ei rău de la stomac. Se ridică în pat, cu o tresărire. Imediat, se gîndi la Nora. Probabil că avea rău de mare, de la balansul navei.

Aruncă imediat pătura deoparte şi se repezi la uşă. Încă-i mai era atît de somn, încît se simţea complet dezorientată. Nici măcar nu-şi dăduse seama că era îmbrăcată doar parţial, pînă se împiedică de un jupon. Auzi un sunet pe culoar şi întredeschise uşa. Cînd se uită afară, îl văzu pe Nathan trecînd prin dreptul ei. Nu-i aruncă nici o privire, închizînd doar uşa la loc, din mers.

Sara nu se simți ofensată, şi în acelaşi timp grijile pentru mătuşa ei îi pieriră. La vederea culorii de pe chipul lui Nathan, înțelesese imediat. Ferocele ei soț viking era verde ca marea.

Era cu putință? Invincibilul Marchiz de St. James avea rău de mare? Ar fi rîs, dacă n-ar fi fost atît de epuizată. Se culcă la loc, trezindu-se doar pentru cîteva momente ca să ia cina cu Nora, înainte de a reveni la pat.

În timpul nopții se făcu frig, iar Sara se trezi dîrdîind. Încercă să-şi tragă pătura pe umeri, dar aceasta era prinsă sub un corp greu. Cînd deschise ochii, văzu că pătura se încurcase printre picioarele lungi, dezgolite, ale lui Nathan.

Dormea alături.

Fu cît pe ce s-o lase inima. Deschise gura să țipe. Mîna mare a lui Nathan i-o acoperi.

– Un sunet să nu scoți! îi porunci el.

Sara îi dădu mîna la o parte.

– Pleacă din patul meu! şopti, furioasă.

Cu un oftat obosit, Nathan îi răspunse:

– Sara, întîmplător, tu eşti culcată în patul meu. Dacă-i vorba să plece cineva, tu vei fi aceea.

Era somnoros şi părea enervat. Sara se simți mai liniştită: dacă era atît de obosit încît nu voia decît să doarmă, virtutea ei era în siguranță.

– Foarte bine, replică ea. Am să mă duc să dorm cu Nora.

– Ba n-ai să te duci nicăieri. Din cabina asta

nu ieşi. Dacă ții cu tot dinadinsul, mireasă, poți să te culci pe podea.

– De ce mă tot numeşti mireasă? Dacă vrei să-mi spui altfel decît pe nume, atunci zi-mi nevastă, nu mireasă.

– Încă nu eşti nevasta mea.

Nu-l înțelese...

– Ba sînt nevasta ta, cu siguranță... Nu?

– Nu înainte de a ne fi culcat împreună.

Trecu un minut, înainte ca Sara să răspundă.

– Poți să-mi spui mireasă.

– N-am nevoie de permisiunea ta, mîrîi el.

Văzînd-o că începea iar să dîrdîie, dădu s-o ia în brațe, dar Sara îi împinse mîinile la o parte.

– Dumnezeule, nu-mi vine să cred ce mi se întîmplă! țipă ea. Trebuie să fii bun, blînd, înțelegător...

– Şi ce te face să crezi că nu sînt? nu se putu el abține s-o întrebe.

– Eşti gol! izbucni ea.

– Şi asta înseamnă că nu-s...

Îi venea să-l pocnească.

– Mă faci să mă simt ruşinată. Anume.

Nathan se apropia de capatul răbdării.

– Nu încerc nimic anume, se răsti el. Aşa dorm eu, mireasă. O să-ți placă şi ție, după ce...

– O, Doamne...! gemu Sara.

Nu mai suporta conversația aceea ruşinoasă. Se tîrî spre picioarele patului, printre pe-

rete şi Nathan, luă o pătură căzută pe jos şi se înveli cu ea.

Îngheță cît ai zice peşte. Cămaşa de noapte subțire o apăra prea puțin de frig, iar podeaua părea acoperită cu un strat de gheață.

– Toate perechile căsătorite au odăi separate, bombăni ea. Niciodată, în viața mea, nu s-a mai purtat cineva aşa de urît cu mine. Dacă asta-nțelegi tu prin a mă prețui, mai ai mult pîn-acolo, Nathan.

Stăpînindu-şi rîsul, Nathan răspunse:

– Înveți repede, mireasă.

– Ce crezi că învăț atît de repede?

– Unde ți-e locul. Cîinele meu a avut nevoie de mult mai mult timp.

– Cîinele tău?!?

Se ridică în picioare dintr-o săritură şi-l împunse în umăr.

– Dă-te mai încolo, bărbate.

– Treci peste mine, Sara. Întotdeauna dorm la marginea patului.

– De ce?

– Pentru protecție. Dacă intră vreun duşman în cabină, va trebui să treacă de mine ca să ajungă la tine. Şi-acum, ai de gînd să dormi, femeie?

– Asta-i o regulă nouă, sau una veche?

Nu-i răspune. Sara îl îmboldi din nou în umăr.

– S-au mai culcat şi alte femei în patul ăsta, Nathan?

– Nu.

Fără să ştie de ce, fu enorm de mulțumită. Furia i se risipi cînd îşi dădu seama că soțul ei încerca într-adevăr s-o protejeze.

Tot un căpcăun era, dar avea să se străduiască s-o apere. Se urcă în pat, înghesuindu-se lîngă perete. Curînd, patul începu să se zgîlțîie de dîrdîielile ei. Nathan nu mai suporta.

Cu un gest brutal, o cuprinse în brațe. Sara fu efectiv acoperită de căldura lui. Şi de goliciunea lui. Îi acoperi ambele picioare cu al lui, încălzindu-i imediat partea de jos a trupului. Cu pieptul şi brațele îi încălzi şi restul.

Sara nu protestă. Nu putea. Mîna lui îi acoperea gura. Se ghemui mai aproape de el, cu capul sub bărbia lui, şi închise ochii.

În clipa cînd Nathan îi eliberă gura, şopti:

– Dac-o să doarmă cineva pe jos, tu vei fi acela.

Mîrîitul lui iritat fu singurul răspuns.

Sara zîmbi. Se simțea mult mai bine.

Căscă, se trase şi mai aproape de soțul ei şi-l lăsă să-i absoarbă complet tremurăturile.

Adormi simțindu-se încălzită şi în siguranță... şi, doar puțin, prețuită.

Era un început accceptabil.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, cînd se trezi, Sara se simțea mult mai bine. În timpul nopții, ticluise un plan minunat, şi era sigură că după ce-i explica limpede soțului ei ce anume voia de la el, avea să fie de acord. Cu mîrîituri şi bombăneli, probabil, dar cînd vedea cît de mult însemna pentru ea, urma să cedeze.

Voia s-o curteze şi să se cunune cu adevărat cu ea.

Doamne, aştepta cu groază momentul. Nathan nu era un om cu care să se poată discuta prea uşor. După cum se purta, parc-ar fi fost o corvoadă pentru el să se afle în aceeaşi încăpere cu ea.

După ce-şi puse o rochie roz şi nişte pantofi asortați, se pieptănă şi-i legă părul la spate cu o panglică de aceeaşi culoare. Îşi luă umbrela de soare tot roz şi se duse să vadă ce făcea Nora. Aceasta dormea adînc, şi n-o lăsă inima s-o trezească.

Ieşind din cabina mătuşii ei, văzu că holul lung şi întunecos dădea într-o cabină mai mare, dreptunghiulară. Lumina soarelui pătrundea pe scară, făcînd treptele de lemn să lu-

ceașcă. În cabina curată lună nu era mobilă, doar o mulțime de cîrlige negre agățate sub tavan. Se întrebă la ce era folosită, apoi văzu un om din echipaj coborînd greu scara.

Omul trecu aplecat pe sub pragul de sus al uşii, apoi se opri brusc, văzînd-o pe Sara. Îl recunoscu de pe cheu, dar se prefăcu că nu-l ştia. În fond, nu se purtase ca o lady şi era mai bine ca acel incident să fie dat uitării.

– Bună ziua, domnule, salută ea, cu o reverență. Numele meu este Lady Sara Winchester.

Omul clătină din cap.

– Ba eşti Lady St. James.

Sara fu prea surprinsă de îndrăzneala lui ca să-l contrazică.

– Da, îi dădu ea dreptate, acum sînt Lady St. James, şi-ți mulțumesc că mi-ai amintit.

Marinarul ridică din umeri. Cercelul de aur din urechea lui o fascina, ca şi faptul că părea cam intimidat în prezența ei. Poate nu era obişnuit cu tinerele ladies de familie bună.

– Sînt foarte încîntată de cunoştință, domnule, spuse ea.

Îl aşteptă să se prezinte. Omul o privi lung, înainte de a răspunde:

– Ne-am cunoscut aseară, Lady St. James. M-ai lovit, nu mai ții minte?

Îşi amintea. Îl privi încruntată, nemulțumită că adusese vorba de purtarea ei urîtă, apoi dădu încet din cap.

– Ba da, domnule, îmi aduc aminte, acum c-ai adus vorba, şi trebuie să-mi cer iertare.

N-am altă scuză decît aceea că eram foarte surprinsă. Cum te numeşti?

– Jimbo.

Deşi numele i se părea ciudat nu comentă. Îi luă mîna dreaptă într-ale ei. Atingerea pielii ei fine pe palmele lui bătătorite îl surprinse. Umbrela căzu pe jos, dar Jimbo era prea mirat, iar Sara prea hotărîtă să-i cîştige prietenia, pentru ca vreunul dintre ei s-o ridice.

– Mă ierți, domnule, că te-am lovit?

Jimbo amuțise. Femeia din urmă cu două nopți nici nu se compara cu această lady umilă care-i vorbea atît de suav. Şi, Doamne, frumoasă mai era! Avea cei mai fermecători ochi căprui pe care-i văzuse vreodată.

Îşi înfrînă gîndurile, cînd Sara îi aruncă o privire nedumerită.

– Are vreo importanță pentru dumneata dacă te iert sau nu? mormăi el.

Sara îi strînse afectuos mîna, înainte de a-i da drumul.

– O, Doamne, sigur că da, domnule Jimbo. Sigur că are importanță. Am fost foarte nepoliticoasă.

Jimbo îşi dădu ochii peste cap.

– În regulă, te iert. Nu m-a durut prea tare, adăugă el, cu un bombănit încurcat.

Zîmbetul Sarei îi descreți fruntea.

– Îți mulțumesc mult, domnule. Ai inimă bună.

Aruncîndu-şi capul pe spate, Jimbo izbucni în rîs. Cînd se linişti din nou, spuse:

– Ai grijă să-i spui şi căpitanului despre... inima mea bună. S-ar bucura să audă asemenea cuvinte de laudă.

Sara o găsi o idee excelentă.

– Da, îi voi spune, promise ea.

Întrucît marinarul părea atît de bine dispus, se hotărî să-i pună cîteva întrebări.

– Domnule? Ai văzut cameristele în dimineaţa asta? Trebuie să-mi facă patul, şi să-mi aranjeze cîteva rochii.

– Pe corabia asta n-avem cameriste, răspunse Jimbo. De fapt, dumneata şi mătuşa mea tale sînteţi singurele femei de la bord.

– Atunci, cine...?

Se întrerupse. Dacă nu existau cameriste, cine o dezbrăcase, în timp ce dormea? Răspunsul îi veni într-o străfulgerare: Nathan.

Jimbo văzu i se cum înroşeau obrajii şi se întrebă la ce se gîndea.

– Mai am o întrebare pentru dumneata, domnule, dacă ai răbdare să asculţi.

– Ce-ntrebare? se răsti el.

– Cum se numeşte camera asta? Are vreun nume? arătă ea în jur. Credeam că e doar un hol, dar acum, la lumină, văd că e mult mai mare. Aici s-ar putea amenaja un salon minunat. N-am observat paravanul acela pliant cînd m-am îmbarcat, şi...

Se opri, cînd Jimbo trase paravanul într-o parte şi-l fixă cu curelele şi cataramele de pe peretele de lîngă scară.

– Asta-i camera de veghe, spuse el. Sau

aşa se cheamă pe fregatele adevărate.

Dincolo de paravan, Sara văzu o scară care cobora la un alt nivel.

– Unde duc treptele acelea?

– Vinul şi apa sînt în butoaie, sub noi, răspunse Jimbo. Dedesubtul lor e a doua cală, unde ţinem muniţia.

– Muniţia? repetă ea. De ce aveţi nevoie de muniţie?

Jimbo zîmbi.

– Întîmplător n-ai observat tunurile, m'lady, cînd ai venit la bord?

Sara clătină din cap.

– Eram puţin cam tulburată, domnule, şi n-am fost prea atentă la amănunte.

„Puţin cam tulburată"? îşi spuse Jimbo. Fusese turbată de-a binelea.

– Avem opt tunuri cu totul, o informă el. Mult mai puţine decît pe alte corăbii, dar noi ţintim întotdeauna la fix, şi n-avem nevoie de mai multe. Nava asta e o imitaţie mai mică a unei fregate care i-a plăcut căpitanului. Magaziile de muniţie sînt sub linia de plutire, în caz că ne atacă cineva. Aşa, sînt mai ferite de explozii.

– Dar, domnule Jimbo, acum nu sîntem în război. De ce are căpitanul asemenea arme la bord? La ce-i folosesc?

Jimbo ridică din umeri. Deodată, Sara făcu ochii mari.

– Pagan! exclamă ea, apoi dădu din cap. Da, desigur. Ce isteţ e căpitanul nostru, să fie pregătit oricînd pentru tîlharii care cutreieră mă-

rile! Vrea să ne apere de toți piraţii, nu-i aşa?

Cu un mare efort, Jimbo reuşi să-şi ascundă zîmbetul.

– Ai auzit de Pagan, nu-i aşa?

Sara nu-şi disimulă exasperarea.

– Toată lumea a auzit de mişelul acela.

– Mişel? Deci, nu-ți place Pagan?

I se părea cea mai ciudată întrebare care i se pusese vreodată. O nedumerea şi licărirea din ochii lui. Părea să se amuze copios, şi nu avea nici un sens. Vorbeau despre piratul acela îngrozitor, nu-şi spuneau cele mai recente glume din Londra.

– În nici un caz nu poate să-mi placă. E un criminal, domnule. Păi, pe capul lui s-a pus o recompensă mare cît toată Anglia. Se vede clar că ai o fire romantică, dacă dai crezare tutror acelor aiureli despre bunătatea lui Pagan.

Un şuierat pătrunzător îi întrerupse predica.

– De unde vine zgomotul ăsta? întrebă ea. L-am auzit şi mai devreme, cînd mă îmbrăcam.

– E şeful de echipaj, care anunță schimbarea cartului. Ai să-l auzi din patru-n patru ore, zi şi noapte.

– Domnule Jimbo? întrebă ea, cînd marinarul dădu să plece.

– Lady Sara, nu trebuie să mă numeşti „domnule", mormăi el. Jimbo merge de minune.

– Atunci, nici dumneata nu trebuie să-mi mai spui Lady Sara, replică ea. Acum sîntem prieteni, aşa că mă poți numi simplu: Sara.

Îl luă de braț.

– Pot să-ți mai pun o singură întrebare?

Jimbo o privi peste umăr.

– Da?

– Aseară... sau o fi fost alaltăseară? În fine, am observat că păreai să fii în slujba soțului meu. Aşa e?

– Da.

– Întîmplător, ştii unde e Nathan? Aş dori să vorbesc ceva cu el.

– E la cîrmă.

Sara păru surprinsă, dar îşi reveni repede şi clătină din cap. Expresia ei severă îi atrase atenția, şi se întoarse complet spre ea.

– La cîrmă, am zis.

– Poate că ai motivele tale să-l consideri o „cîrpă", Jimbo...

Se opri să-şi ia umbrela, apoi trecu pe lîngă el, continuînd:

– Dar eşti foarte neloial dacă-ți exprimi acest gînd prin viu grai. Acum sînt soția lui Nathan, şi n-am să ascult asemenea vorbe. Te rog să nu mai fii atît de nerespectuos.

Matthew coborî scara tocmai la timp pentru a-şi auzi prietenul mormăind ceva despre respect. Lady Sara trecu pe lîngă el, zîmbindu-i.

– Despre ce era vorba? îl întrebă el pe Jimbo. Parcă te-am auzit...

Jimbo i-o reteză, încruntat:

– N-ai să mă crezi, da' tocmai am promis să nu spun nimănui că Nathan e la cîrmă.

Matthew clătină din cap.

– E o femeie ciudată, nu-i aşa, Jimbo? Mă

întreb cum s-a putut naşte o făptură nevinovată ca ea într-o familie atît de neagră la inimă.

– Sara nici nu se compară cu Jade a noastră, declară Jimbo, referindu-se la sora mai tînără a lui Nathan. În toate călătoriile noastre împreună, o dată n-am văzut-o pe Jade să plîngă.

– Nu, n-a plîns niciodată, confirmă mîndru Matthew. Da' asta... Nu ştiam că o femeie e-n stare să se ambaleze cum a făcut ea atunci, în prima seară.

– Şi răcnea ca din gură de şarpe! adăugă Jimbo. Pe cînd Jade... Ea, nu striga niciodată.

– Niciodată, confirmă cu convingere Matthew.

Pe neaşteptate, Jimbo zîmbi.

– Astea două se deosebesc ca ziua şi noaptea. Totuşi, au ceva în comun.

– Ce?

– Amîndouă arată al naibii de bine.

Matthew dădu din cap. Comparaţia dintre cele două tinere fu întreruptă de un ţipăt ascuţit. Amîndoi ştiură că Sara era cea care făcea tărăboi.

– Mare figură, nu? remarcă alene Matthew.

– O figură cam gălăgioasă, bodogăni Jimbo. Mă-ntreb ce-o fi zădărît-o de data asta.

Sara tocmai îl văzuse pe Nathan. Acesta stătea în spatele unei roţi cu spiţe. Se pregătea să-l strige, cînd Nathan se întoarse cu spatele şi-şi scoase cămaşa.

La vederea cicatricelor de pe spinarea lui,

reacția Sarei fu instantanee: scoase un țipăt de indignare.

– Cine ți-a făcut asta?

Nathan reacționă imediat. Își înhățăbiciul și se răsuci, gata de atac. Nu avu nevoie de mult timp însă, ca să-și dea seama că pe mireasa lui n-o pîndea nici un pericol.

– Ce e? răcni el, încercînd să-și potolească bătăile inimii. Credeam că vrea cineva să...

Se întrerupse brusc, trase aer în piept, apoi întrebă:

– Te doare ceva, cucoană?

Sara clătină din cap.

– Să nu mai țipi niciodată așa, îi ordonă el, pe un ton mult mai blînd. Dacă vrei să-mi atragi atenția, ajunge să-mi spui.

Umbrela căzu pe punte, în timp ce Sara pornea spre soțul ei. Încă mai era prea șocată de ceea ce văzuse. Se opri la un pas de el. Nathan îi observă lacrimile din ochi.

– Acum ce mai e? o întrebă. Te-a speriat cineva?

La naiba, n-avea răbdare pentru așa ceva!

– Spatele tău, Nathan... șopti ea. E acoperit de cicatrice.

Matthew clătină din cap. Nimeni nu îndrăznise vreodată să i le menționeze. Cei care-i vedeau spatele se prefăceau că nu-l observaseră.

– Mersi că mi-ai spus, o repezi el. În veci n-aș fi știut, altfel.

Pe toți dracii, începuse să plîngă!

Clar, sarcasmul lui era prea tăios pentru ea.

– Ascultă, Sara, mormăi el, exasperat de-a binelea. Dacă nu suporți să-mi vezi spatele, du-te jos.

– Suport. De ce spui aşa ceva?

Nathan îi făcu semn lui Jimbo să-i ia locul la timonă, apoi îşi împreună mîinile la spate, ca să n-o înşface.

– Bine, atunci de ce-ai zbierat?

Vorbea ursuz ca vîntul care sufla, iar Sara înțelese că era cam sensibil în legătură cu semnele acelea.

– M-am înfuriat foarte tare cînd ți-am văzut cicatricele, Nathan. Ai avut un accident?

– Nu.

– Atunci, ți-a făcut-o cineva intenționat?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

– Ce monstru ți-a produs asemenea chinuri? Dumnezeule, cît trebuie să fi suferit!

– Pentru numele lui Dumnezeu, e mult de-atunci!

– Pagan a fost?

– Ce?

O privea surprins. Sara îşi spuse că, la urma urmei, avusese dreptate.

– Pagan ți-a făcut asta, nu-i aşa?

Jimbo începu să tuşească. Nathan îl reduse la tăcere, cu o privire încruntată.

– De ce Dumnezeu ți-a trecut prin cap că ar fi fost Pagan? o întrebă el.

– Fiindcă e un om rău.

– Nu zău? Şi de unde ştii asta?

Sara ridică din umeri.

– Aşa am auzit.

– N-a fost Pagan.

– Eşti absolut sigur, Nathan? Nimeni nu ştie cum arată banditul ăla. Poate că a fost Pagan, şi n-ai ştiut, fiindcă nu ţi-a spus cum îl cheamă.

Nathan nu-şi mai ascunse exasperarea.

– Ştiu cine-a făcut-o.

– Atunci, îmi spui şi mie?

– De ce să-ţi spun?

– Ca să-l urăsc.

Furia i se risipi ca prin farmec. Îl uimea o asemenea loialitate.

– Nu, n-am să-ţi spun cine-a fost.

– Dar n-a fost Pagan.

Putea face un om să se apuce de băutură, reflectă Nathan.

– Nu! repetă el.

– Nathan, nu e nevoie să strigi la mine.

Îi întoarse spatele. Jimbo plecă de la timonă. Sara aşteptă să rămînă singură cu soţul ei, apoi se apropie. Nathan îi simţi degetele atingîndu-l pe umărul drept. Nu se mişcă. Mîngîierea aceea uşoară ca fulgul pe spatele lui era incredibil de delicată – şi provocatoare. Nu putea s-o ignore, nici sentimentele stranii pe care i le trezea.

– Nu te-aş fi înghiontit în spate, azi-noapte, dacă ştiam despre rănile astea, şopti ea. Dar pe întuneric nu vedeam bine şi... n-am ştiut.

– Pentru Dumnezeu, femeie, acum nu mă mai doare! S-a întîmplat cu ani în urmă!

Tonul lui repezit o surprinse. Îşi coborî mîna lîngă trup şi trecu lîngă el. Braţul i-l atinse pe al lui. Roşi.

– Nathan?

– Ce?

Mereu trebuia să sune atît de resemnat cînd vorbea cu ea? Sara se străduí să se scuze pe un ton cît mai binevoitor.

– Îmi pare rău că ţi-am lezat sentimentele.

Nathan nu găsi acest comentariu vrednic de un răspuns.

– Căpitanul n-o să se supere?

– De ce să se supere?

– Că-i conduci barca.

Zîmbetul lui îi încălzi inima.

– Asta nu-i o barcă, Sara. Poţi numi „*Sea-hawk*" corabie sau vas, dar barcă, niciodată. E o insultă, mireasă, iar noi, căpitanii, ne simţim foarte jigniţi de asemenea blasfemii.

– Voi, căpitanii?

Dădu din cap afirmativ.

– O, Nathan, n-am ştiut! izbucni ea. Deci, sîntem bogaţi?

– Nu.

– Cum, de ce nu?

Ce naiba, se întrebă el, arăta de-a dreptul dezamăgită. Îi explică repede cum înfiinţseră compania de navlosiri, el şi Colin, de ce se hotărîseră ca Nathan să rămînă partenerul din umbră, şi-şi încheie sumarul cu faptul că, peste vreo zece luni, profiturile firmei lor aveau să devină sigure.

– Cum puteți fi atît de siguri că peste doar un an veți fi bogați?

– După contractul pe care l-am semnat.

– Vorbeşti de un contract pentru navlosiri?

– Nu.

Sara oftă teatral.

– Te rog, explică-mi, Nathan.

Îi ignoră rugămintea. Ea îi dădu un ghiont. Doamne, greu mai era să scoată ceva de la el!

– Dacă eşti atît de sigur în legătură cu asta, te ajut cu plăcere.

Nathan izbucni în rîs, ceea ce o bucură nespus. Plină de entuziasm, continuă:

– Te-aş putea ajuta cu registrele. Mă pricep bine la cifre. Nu? îl întrebă, cînd el clătină din cap. Dar vreau să te ajut.

Nathan dădu drumul timonei şi se întoarse spre ea. Doamne, frumoasă mai era, cum încerca să-şi aranjeze buclele fluturate de vînt! Se îmbrăcase în roz. Avea obrajii îmbujorați, iar privirea i se opri spre gura ei. Buzele-i erau la fel de trandafirii ca toată îmbrăcămintea.

Nu se mai putu stăpîni. Fără a-i da timp să se retragă, o prinse de umeri, o strînse la piept şi-şi trecu o mînă prin părul de la ceafa ei. Era ca o cascadă de mătase. Strînse şuvițele în pumn şi-i trase capul pe spate, cu fața ridicată spre el. Îşi spuse că doar ca să-şi regăsească liniştea o săruta, ştiind prea bine că după ce-i explica sarcina deosebită care-i revenea avea să-nceapă să țipe din nou.

– Avem amîndoi o datorie specială de ono-

rat, îi spuse el, apropiindu-şi gura de a ei. Sînt dator să te las însărcinată, Sara, iar tu vei fi datoare să-mi dăruieşti un fiu.

Gura i-o acoperi pe a ei tocmai la timp ca să-i captureze exclamaţia indignată.

La început, Sara fu prea năucită ca să reacţioneze. Gura lui Nathan era dură, fierbinte, incredibil de poruncitoare. O îneca în căldura lui, în gustul lui, în minunatul lui miros masculin.

Nathan dorea un răspuns, iar Sara nu-l dezamăgi. Cînd limba lui o atinse pe a ei, genunchii i se înmuiară. Îl cuprinse cu braţele pe după gît şi se agăţă de el, chiar în timp ce se zbătea să scape din îmbrăţişare.

Nu-şi dădea seama că-l săruta şi ea, nu ştia că ei îi aparţineau sunetele pe care le auzea.

Numai cînd îi obţinu cooperarea deplină, Nathan îşi îmblînzi sărutul. Dumnezeule, gingaşă mai era. Îi simţea fierbinţeala lăuntrică şi voia să ajungă şi mai aproape, cît mai aproape. Îi cuprinse în palme posteriorul şi o ridică încet pînă ajunse cu bazinul peste al lui, apoi o strînse cu putere peste bărbăţia întărită.

Gura i se mişca mereu peste a ei, într-o parte şi-n alta. Voia să intre în ea. Ştia că era gata să-şi piardă capul. Foamea lui se cerea potolită.

Apoi, îi ajunseră la urechi fluierăturile şi hohotele de rîs. Echipajul se distra grozav cu spectacolul. Nathan încercă să se desprindă de Sara. Nu-i dădu drumul. Îl trase de păr, ca s-o sărute din nou. Cu un mîrîit gros, Nathan cedă.

Sărutarea era teribil de carnală, dar cînd limba ei dulce se frecă de a lui, făcu un efort să se întrerupă.

Cînd se despărțiră, amîndoi erau cu răsuflarea tăiată. Sara nu-şi putea regăsi echilibrul. Căzu pe bancheta din lemn de lîngă cîrmă, cu o mînă pe piept, şi scoase o mică şoaptă întretăiată:

– O, Doamne...!

Imediat ce căpitanul îşi lăsă mireasa în pace, oamenii se întoarseră la treburile lor. Nathan aruncă o privire încruntată spre ei, înainte de a se uita din nou la Sara. Nu putea să nu se simtă extrem de satisfăcut de expresia ei nedumerită. Îi venea s-o sărute din nou.

Clătină din cap, spunîndu-şi că pierduse destul timp cu nimicurile, şi reveni cu atenția la timonă. Se încruntă cînd văzu că-i tremurau mîinile. Era clar că sărutul îl afectase mai tare decît se aşteptase.

Sara avu nevoie de mult mai mult timp ca să-şi revină. Tremura din cap pînă-n picioare. N-avusese idee că un sărut putea fi atît de... profund.

El, cu siguranță, nu fusese afectat – îşi spuse, cînd îi văzu iar pe chip expresia aceea oribil de plictisită.

Dintr-o dată, îi venea să plîngă şi nu înțelegea de ce. Apoi îşi aminti de comentariile obscene pe care le făcuse în legătură cu îndatoririle ei.

– Nu-s o iapă de prăsilă, şopti ea. Şi-n nici

un caz nu-s sigură că-mi place să mă atingi.

Nathan aruncă o privire peste umăr.

– N-aş fi crezut, remarcă el tărăgnat. După felul cum m-ai sărutat...

– A fost detestabil.

– Mincinoaso.

Era o insultă, da, dar felul cum rostise cuvîntul îi încălzea inima. Parcă ar fi fost o vorbă de alint.

N-avea nici un sens. Dorea cu atîta disperare o vorbă bună de la viking încît acum o bucurau pînă şi insultele? Simţi că roşea. Îşi privi pantofii şi-şi împreună cu sfială mîinile în faţă.

– Nu-ţi dau voie să mă mai săruţi! anunţă ea, dorindu-şi să fi vorbit mai categoric, nu atît de sufocat.

– Nu-mi dai voie?

Amuzamentul lui era vizibil.

– Nu, nu-ţi dau. Am hotărît că mai întîi trebuie să-mi faci curte, Nathan, iar apoi trebuie să avem o ceremonie aşa cum se cuvine, oficiată de un preot, înainte de a mă putea săruta din nou.

Vorbise fără să-l privească, dar cînd termină se uită la el ca să-i vadă reacţia. Din păcate, expresia lui nu-i spunea nimic. Se încruntă.

– Cred că mariajul nostru ar putea fi contestat la tribunal, dacă nu ne depunem jurămintele în faţa unui om al lui Dumnezeu.

În sfîrşit, Nathan reacţionă. Sara ar fi pre-

ferat să rămînă impenetrabil. Se încrunta mai arzător decît soarele amiezei care dogorea pe cer. Dar ochii lui... Culoarea era atît de vie, de adevărată, de fascinantă... Cînd o privea direct în ochi, o făcea să uite să mai respire. Îi veni în minte un gînd neaşteptat. De fapt, vikingul ei era foarte chipeş.

Cum de nu observase mai-nainte? se întrebă. Dumnezeule mare, începea să-l găsească atrăgător?

Nathan o smulse din gînduri, spunînd:

– Crezi că ai găsit o cale de a anula contractul?

– Nu.

– Foarte bine.

După o clipă, adăugă:

– Aşa cum ţi-am mai spus, n-am de gînd să dizolv căsnicia asta, Sara.

Tonul lui arogant îi displăcea.

– O ştiam încă dinainte de a mi-o spune.

– Serios?

– Foarte serios.

– De unde?

Sara începu să clatine iar din cap, dar Nathan o opri cînd o cuprinse în braţe, apucînd-o strîns de păr.

– Dă-mi drumul, Nathan. Mă doar cînd mă tragi de păr aşa.

Nu-i dădu drumul, ci începu să-i maseze ceafa. Atingerea lui era foarte calmantă. Sara încercă să-şi stăpînească micul oftat care ar fi dat-o de gol.

– Ştii cît de mult vreau banii şi pămînturile, nu-i aşa, Sara? o întrebă. Din asta ți-ai dat seama că n-am să renunț la contract. ,

– Nu-i adevărat.

Nathan nu ştia de ce insista să-i explice. Dar i se trezise curiozitatea, pentru că era atît de timidă. N-o înțelegea deloc şi era hotărît să descopere cum gîndea.

– Atunci, cum de-ai ştiut că vreau să rămîn căsătorit cu tine?

– De ce să nu fi vrut? şopti Sara.

– Spune-mi tu – de ce?

– Nathan, sînt tot ce-şi poate dori un soț de la o soție, izbucni ea, încercînd să pară la fel de arogantă ca el. Chiar aşa! adăugă, dînd din cap.

– Chiar aşa, zici?

În ochi i se distingea amuzamentul. Mîndria Sarei se risipi pe dată.

– Da, chiar aşa.

O roşeață slabă îi acoperise obrajii. Cum putea o ființă să fie atît de arogantă şi de sfioasă în acelaşi timp?

– Nu vrei să-mi spui şi mie de ce crezi că eşti tot ce mi-aş dori?

– Sigur că da. Una la mînă, sînt destul e drăguță. Nu-s o fată simplă, se grăbi ea să adauge. Recunosc că nu sînt nici o mare frumusețe, Nathan, dar asta n-ar trebui să însemne nimic.

– Crezi că nu eşti o... mare frumusețe? repetă el, uimit.

Sara se încruntă, convinsă că o lua în zeflemea.

– În nici un caz nu sînt. Cred că ai o undă de cruzime, dacă mă tachinezi în legătură cu felul cum arăt. Nu-s nici peste măsură de urîtă, Nathan. Doar fiindcă am părul castaniu şi ochii căprui, nu înseamnă neapărat că aş fi... ştearsă.

Pe buzele lui se ivi un surîs tandru.

– Sara, n-ai observat niciodată cum se opresc bărbaţii şi se uită după tine cînd treci?

Îi venea să-i dea una.

– Dacă vrei să insinuezi că sînt neatrăgătoare, domnule, bombăni ea, ei bine...

– Ei bine, ce?

– Nici tu nu eşti cine ştie ce partidă, bărbate.

Nathan clătină din cap. Nu era căsătorit cu o femeie vanitoasă, iar acest lucru îl bucura nespus.

– Ai dreptate, afirmă el. Am văzut şi femei mai drăguţe – dar, cum spuneai, asta n-ar trebui să însemne nimic.

– Dacă-ţi închipui că mă faci să mă simt complet inferioară cu remarca asta grosolană, te înşeli, replică Sara. Chiar sînt tot ce şi-ar putea dori un bărbat. Îndrăzneşti să rîzi de mine? Vorbesc foarte serios. Am fost instruită să devin o soţie bună, la fel cum şi tu ai învăţat să-ţi întreţii bine familia. Aşa stau lucrurile, ridică ea din umeri.

Vulnerabilitatea din expresia ei era vizibilă,

şi-i stîrnea curiozitatea. Spunea cele mai ciudate lucruri.

– Ce anume ai fost instruită să faci?

– Pot conduce uşor o gospodărie, indiferent cît de mulți servitori angajezi, începu Sara. Ştiu să trag o cusătură dreaptă fără să mă înțep, şi să planific un dineu formal pentru două sute de musafiri, exageră ea, şi să-mi onorez toate celelalte datorii asociate cu administrarea unei mari proprietăți.

Era convinsă să-l impresionase cu lista ei. Pînă şi ea însăşi era impresionată. Majoritatea laudelor erau invenții pure, desigur, dar Nathan n-avea de unde să ştie, nu? Şi credea că era în stare să le rezolve pe toate, dacă-şi punea mintea la contribuție.

– Ei? îl întrebă, văzînd că nu răspundea. Ce părere ai despre priceperile mele?

– Aş putea tocmi pe cineva ca să-mi conducă gospodăria, replică el. N-am nevoie de o nevastă pentru asta.

Dezamăgirea de pe fața ei era atît de comică, încît nu lipsi mult să izbucnească în rîs.

Sara încercă să nu se simtă învinsă.

– Da, dar pot purta şi conversații inteligente cu invitații tăi, despre orice subiect. Întîmplător, am citit foarte mult.

Zîmbetul lui o făcu să se întrerupă. Conchise că se purta tocmai aşa cum ar fi fost de aşteptat din partea unui St. James. Nathan se dovedea a fi la fel de vrednic de dispreț ca toți ceilalți din familia lui.

Cu siguranță, era tot atît de încăpățînat.

– N-ai putea să angajezi pe cineva cu o educație atît de aleasă, bombăni ea.

– Și asta-i tot? Altceva n-ai mai fost învățată să faci?

Praful se alesese de mîndria ei. Nu putea spune nimic care să-l impresioneze?

– Ca de pildă?

– De pildă, să mă satisfaci la pat.

Obrajii i se înroşiră şi mai aprins.

– În nici un caz... se bîlbîi ea. Tu va trebui să mă înveti cum să...

Se întrerupse, pentru a-l călca pe picior. Tare.

– Cum îndrăzneşti să-ți imaginezi că aş fi primit lecții de... de...

Nu mai putu continua. Expresia din ochii ei îl nedumerea. Nathan nu se putea decide dacă avea să izbucnească în lacrimi, sau să-ncerce să-l omoare.

– Cred că de îndatoririle astea s-a putea achita şi o țiitoare, o provocă el.

Doamne, grozav mai era s-o tachineze! Avea nişte reacții atît de neinhibate, atît de... pure!

– N-o să ai nici o țiitoare! strigă ea.

Deliberat, Nathan ridică din umeri. Îl călcă iar pe picior.

– Oricît de bine ar arăta, oricît de... talentată ar fi, oricît de... continuă Sara. N-am să permit.

Nu-l lăsă să răspundă, adăugînd:

– Cît despre culcatul cu mine în viitorul ap-

ropiat, Nathan, mută-ți gîndul. Mai întîi îmi vei face curte aşa cum se cuvine, şi vom fi căsătoriți de un preot.

Tăcu un moment, aşteptîndu-i acordul.

– Ei? îl întrebă.

Nathan ridică iar din umeri. Cum îl putuse găsi atrăgător? Tare-ar mai fi vrut să aibă destulă putere ca să-i dea un picior în dos.

– Discutăm o chestiune foarte serioasă, insistă ea. Iar dacă mai ridici o singură dată din umeri, jur că iar am să țip!

Nathan nu găsi că era momentul să menționeze că țipa deja.

– Numai tu o consideri foarte serioasă, răspunse el calm. Eu, nu.

Trăgînd adînc aer în piept, Sara mai făcu o încercare.

– Nathan, te rog, caută să mă înțelegi, şopti ea. Nu e decent să te culci cu mine.

Era prea jenată ca să continue.

– Te însori cu mine, sau nu?

– Am şi făcut-o.

Dumnezeule, cît putea s-o înfurie! Era roşie la față ca şi cum ar fi ars-o soarele, şi nu-l putea privi în ochi. Totuşi, insistă:

– Ascultă, e foarte uşor de înțeles, chiar şi pentru un St. James. Vreau să-mi faci curte aşa cum se cuvine, Nathan, şi n-ai să mă atingi pînă nu ne depunem jurămintele în fața lui Dumnezeu. Auzi ce-ți spun?

– Fii sigură că te aude limpede, duduie! se auzi un strigăt din spatele ei.

Întorcîndu-se, Sara văzu un auditoriu de vreo zece oameni care-i zîmbeau, dînd din capete. Se aflau la diferite distanțe, şi toți se întrerupseseră din lucru ca s-o asculte.

– Dară, pui prinsoare c-a auzit fiecare vorbuliță! strigă altul. N-ai să-l laşi pe căpitan să pună mîna pe mata pînă nu vă luați cu popă. Nu-i aşa, Haedley?

Un bărbat chel şi adus de umeri dădu din cap:

– Aşa am auzit şi eu!

Sara era copleşită de ruşine. Pesemne zbierase ca o gheonoaie.

Preferînd să dea vina pe Nathan, se întoarse spre el, încruntată.

– Trebuie neapărat să mă pui în situația asta?

– Reuşeşti destul de bine şi singură, mireasă. Întoarce-te-n cabină, îi ordonă el. Şi scoate-ți rochia asta.

Ordinul lui o nedumeri.

– De ce? Nu-ți place?

– Scoate totul de pe tine, Sara. Cobor şi eu în cîteva minute.

Cînd îşi dădu seama ce-i ceruse, aproape că o lăsă inima. Fără o vorbă, se îndepărtă încet. Era prea furioasă ca să mai încerce o discuție rațională cu el.

În drum spre scară, trecu pe lîngă Jimbo.

– Ai avut dreptate, domnule Jimbo, îi şopti ea cu voce răguşită. Nathan e o cîrpă de om!

Marinarul nu avu timp să răspundă, căci

Lady Sara îşi văzuse de drum. În cabina de veghe, îşi adună poalele şi o luă la fugă. Nu se opri pînă la uşa mătuşii Nora.

Cu toată vîrsta şi statura lui mătăhăloasă, Matthew se putea mişca iute la nevoie, şi ajunse la uşă în acelaşi timp cu Sara.

– Lady Sara, spuse el din spate, sper că n-ai s-o deranjezi pe scumpa de Nora cu o vizită.

Nu-l auzise apropiindu-se. Cu un ţipăt surprins, se întoarse spre el.

– M-ai speriat! Nu se cade să vii aşa, pe furiş, domnule. Cum te numeşti?

– Matthew.

– Încîntată de cunoştinţă. Cît despre mătuşa mea, nu vreau decît să văd ce mai face.

– Am eu grijă de mătuşa matale, replică Matthew. Azi nu-i în stare de vizite.

Sara se simţi imediat vinovată. Dintr-o dată, propriile ei probleme părură neînsemnate.

– Nu cumva e bolnavă? întrebă ea cu teamă. Am văzut vînătăile, dar am crezut...

– O să se vindece de minune, anunţă Matthew, încîntat să vadă cît era de grijulie. Totuşi, are nevoie de multă odihnă. I s-au crăpat coastele...

– O, Doamne, n-am ştiut!

– Ei, hai, nu-ncepe să plîngi acuma, o rugă el. Nu-i chiar aşa de rău. Am înfăşat-o strîns pe mijloc. Doar să zacă are nevoie, atîta tot. Şi nici nu vreau să-şi facă griji cu nimic.

Spăşită, Sara lăsat capul în piept, spunînd:

– Voiam să-i destăinuiesc o problemă recentă, dar n-am s-o mai deranjez, desigur. Vrei să-i spui cînd se trezeşte, te rog, c-am s-o vizitez imediat ce mă cheamă?

Matthew dădu din cap, iar Sara îl luă de mînă. Gestul ei afectuos îl tulbură.

– Îți mulțumesc că o ajuți pe Nora. Are o inimă atît de bună! A suferit nespus, domnule Matthew, şi numai din cauza mea.

Măiculiță, iar părea gata să izbucnească în lacrimi!

– Ei, haide, că doar nu i-ai făcut nici un rău la mătuşa matale. Doar nu dumneata ai croit-o peste coaste. Mi s-a spus că tatăl mata şi fraţii lui au săvîrşit mîrşava faptă.

– De la unchiul meu Henry a pornit toată trădarea, replică ea. Totuşi, am şi eu o parte din vină. Dacă nu insistam ca Nora să vină cu mine înapoi în Anglia...

Nu continuă. Mai strînse o dată mîna lui Matthew, scurt, apoi făcu o reverenţă formală, spunîndu-i cît de încîntată era să-l aibă printre ajutoarele ei.

Continuă să se gîndească la Nora pînă cînd deschise uşa cabinei. Imediat ce văzu patul, îi reveni în minte Nathan.

Nu mai pierdu nici o clipă. Închise uşa, o zăvorî, apoi trase în dreptul ei cufărul, încordîndu-se de efort.

Apoi se duse grăbită spre masă, dar oricît se optinti, nu reuşi s-o clintească. În sfîrşit, văzu că picioarele erau bătute-n cuie pe podea.

– Cine şi de ce să fi făcut una ca asta? mormăi ea cu voce tare.

Încercă să tragă biroul, şi constată că şi el era fixat la fel. Noroc că scaunele se puteau muta – dar erau grele. Cu chin cu vai, reuşi să le tîrască pînă lîngă cufăr, apoi ridică unul deasupra.

– Îmi plăcea mai mult aranjamentul dinainte.

Sara sări în sus, apoi se răsuci pe călcîie. Nathan stătea rezemat de marginea biroului, zîmbindu-i.

– De obicei intru prin spirai, explică el, arătînd spre fereastra din tavan. E mai comod.

Sara ar fi vrut să dea din cap, dar nu îndrăzni.

Se rezemă de cufăr, privindu-l. O, Doamne, acum ce-avea să facă?

– Cred că încercai să pui mobila altfel, nu?

Tonul lui era binevoitor, calmant. Sarei îi venea să ţipe.

– Da... bîigui ea. Aşa îmi place mai mult.

Nathan clătină din cap.

– Nu merge.

– Nu?

– Poate n-ai observat, dar cufărul şi scaunele blochează uşa. Şi-n plus, cred că nici unuia dintre noi nu i-ar fi mai comod să se aşeze... acolo, sus.

Comentariile lui erau ridicole, desigur. Ştiam amîndoi de ce blocase uşa. Totuşi, Sara încercă să-şi salveze mîndria, dîndu-i dreptate.

– Da, cred că aşa e. Mobila stă în drum.

Abia acum am observat. Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai atras atenția.

Pe nerăsuflate, îl întrebă:

– De ce-i masa bătută-n cuie?

– Şi pe-aia ai încercat s-o muți?

Sara îi ignoră amuzamentul din glas.

– Mă gîndeam că ar arăta mult mai frumos în dreptul cufărului. Şi biroul. Dar nu l-am putut urni.

Nathan făcu un pas spre ea. Imediat, Sara se retrase.

– Cînd sînt valuri mari, mobila se mişcă.

Mai înaintă cu un pas.

– Ăsta-i motivul.

O luă uşor de bărbie şi-i ridică fața, silind-o să-l privească în ochi. Apoi, pe un ton negrăit de blînd, îi spuse:

– Sara, ştiu că ți-e dificil. Dacă aveam mai mult timp, poate am fi putut aştepta să mă cunoşti puțin mai bine. N-am să te mint, spunîndu-ți că te voi curta, căci n-am nici răbdare şi nici nu mă pricep la o asemenea corvoadă. Totuşi, nu vreau să- ți fie frică de mine.

Ridică din umeri, apoi îi zîmbi.

– N-ar trebui să-mi pase dacă te temi sau nu, dar îmi pasă, totuşi.

– Atunci...

– N-avem timp, o întrerupse el. Dacă nu fugeai de mine cu opt luni în urmă, acum mi-ai fi purtat fiul în pîntec.

La auzul acestor cuvinte, Sara făcu ochii mari.

– N-am fugit de tine... murmură ea. Despre ce vorbeşti?

Surprins, Nathan se încruntă.

– Să nu care cumva să mă minți.

O strînse uşor de umeri, ca să-şi sublinieze cuvintele.

– N-am să îngădui, Sara. Cu mine, trebuie să fii întotdeauna pe deplin sinceră.

– Nu te mint! replică ea. Niciodată n-am fugit de tine, vikingule. Niciodată.

O credea. Arăta prea sinceră, prea indignată.

– Sara, le-am trimis părinților tăi o scrisoare declarîndu-mi intențiile de a veni după tine. Mesagerul a plecat într-o vineri. Trebuia să fii gata în lunea următoare. Pînă şi ora am precizat-o. Tu ai plecat spre insula mătuşii tale cu o zi înainte, duminică dimineața. Era firesc să cred că fugiseşi.

– N-am ştiut, răspunse ea. Nathan, cred că părinții mei n-au primit scrisoarea. Nici unul nu mi-a spus o vorbă. Era o perioadă aşa de haotică... Mama mea îşi făcea griji pentru mătuşa Nora, sora ei. Nora ne scria mereu cel puțin o dată pe lună, dar mama nu mai primise nici o misivă de multă vreme. Cînd a propus să mă duc la sora ei şi să aflu ce se întîmplase, am acceptat pe loc, bineînțeles.

– Şi cînd ți-a încredințat mama ta îngrijorarea asta a ei?

Cinismul lui o irita. Ştia ce gîndea, şi se încruntă.

– Cu cîteva zile înaintea plecării. Dar nu mi-ar fi destăinuit grijile ei, dacă n-o surprindeam plîngînd. Şi a ezitat foarte mult – foarte mult, repetă ea. Ştii, acum, dacă stau să mă gîndesc, sînt sigură că eu am propus să mă duc la Nora.

Dintr-o dată, îi veni o nouă idee.

– De unde-ai ştiut care era adevărata mea destinaţie? Familia le-a spus tuturor că plecasem în vizită la sora mea mai mare, din colonii.

Nathan nu se osteni să-i explice că oamenii lui o urmăriseră, nici că navigase cu una dintre corăbiile lui. Se mulţumi să ridice din umeri.

– De ce n-au putut spune adevărul?

– Fiindcă Nora căzuse în dizgraţie. Se măritase şi fugise din Anglia cu paisprezece ani în urmă. Eram sigură că toată lumea uitase de scandal – dar, după cum a reieşit, nu uitase nimeni.

Nathan reveni la problema scrisorilor.

– Deci, n-ai ştiut că Nora nu-i mai scrisese mamei tale decît cu două zile înainte de a pleca?

– Mama nu voia să-mi fac griji. Nu-ţi îngădui să crezi că ar fi putut avea vreun gînd necinstit. Tatăl sau sora mea ar fi putut încerca să-ţi intercepteze epistola, Nathan, ca să te facă să mai aştepţi, dar mama mea nu s-ar fi pretat niciodată la o asemenea înşelătorie.

Nathan găsea foarte onorabil felul cum îşi apăra mama. Ilogic, dar totuşi onorabil. Din acest motiv, n-o forţă să accepte adevărul. Dar

convingerea că şi tatăl ei era la fel de nevinovat îl irita îngrozitor.

În clipa următoare, înțeles că nu încercase să fugă de el, iar această dezvăluire îi descreți fruntea.

Sara încerca să găsească altă cale de a-l convinge că mama ei era complet nevinovată. Oftă uşor, îndepărtîndu-se spre el.

– Ce e? o întrebă Nathan.

Aranjîndu-şi părul, îi răspunse:

– Nu m-ai uitat.

Îşi aruncă un mănunchi de şuvițe peste umăr, cu o mişcare nespus de feminină, apoi adăugă:

– Desigur, ştiam că nu mă uitaseşi. Eram convinsă că nu s-a produs decît o mică neînțelegere, fiindcă...

Văzînd că nu continua, Nathan completă:

– Fiindcă ştiai că voiam să fiu căsătorit cu tine?

Sara dădu din cap, făcîndu-l să rîdă. Îl privi nemulțumită, apoi spuse:

– Nathan, cînd n-am găsit-o pe Nora, ți-am trimis mai multe mesaje acasă, cerîndu-ți ajutorul, şi nu mi-ai răspuns. Atunci m-am întrebat...

– Sara, o întrerupse el, eu n-am casă.

– Ba cum să nu ai? Ai locuința din oraş. Am văzut-o odată cînd treceam cu... De ce clatini din cap?

– Casa mea din oraş a ars pînă-n temelii, anul trecut.

– Nu mi-a spus nimeni!

Nathan ridică din umeri.

– Atunci, continuă ea, ar fi trebuit să-ți scriu la țară... Bine, acum ce mai e?

– Şi casa de la țară a ars.

– Cînd?

– Tot anul trecut. Cam cu o lună înaintea celei de la oraş.

Îl privi îngrozită.

– Ai avut parte de multe ghinioane, nu-i aşa, Nathan?

Nu fuseseră ghinioane, dar nu-i spuse. Focul fusese pus intenționat, de către dușmanii lui.

Căutaseră scrisori incriminatoare.

Nathan lucrase pentru guvern şi, la sfîrşitul anchetei, ticăloşii îşi primiseră pedeapsa, dar încă nu avusese timp să dreagă stricăciunile.

– Chiar mi-ai scris ca să-mi ceri ajutorul ca s-o găseşti pe Nora, Sara?

Dădu din cap afirmativ.

– N-am ştiut la cine altcineva să apelez, recunoscu ea. Cred că unchiul tău Dunnaford St. James se ascunde în spatele acestei înşelăciuni.

– Care înşelăciune?

– Probabil că el a interceptat scrisoarea pe care le-ai trimis-o părinților mei.

Nathan nu-şi ascunse exasperarea.

– Ba eu cred că tatăl tău a făcut-o.

– De ce spui asta?

– Fiindcă Attila Hunul e mort de sute de ani.

lar tatăl tău e singurul om la fel de mişel ca el ca să facă o asemenea infamie.

– N-am să mai ascult asemenea defăimări la adresa tatălui meu. Şi-n plus, şi eu sînt la fel de sigură că a fost Dunnford.

– Zău? Tot el ţi-a bătut şi mătuşa?

Ochii Sarei se umplură de lacrimi. Imediat, Nathan îşi regretă întrebarea.

– Nu, şopti ea. Unchiul meu Henry a făcut-o. Cel pe care l-ai văzut în tavernă, în prima noapte. Iar acum, ştii adevărul despre mine, încheie ea, cu un vaiet jalnic.

Nathan îi ridică bărbia cu degetul.

– Care adevăr?

Îl privi lung în ochi înainte de a răspunde.

– Că provin dintr-un neam de soi rău.

Sperase s-o contrazică, poate chiar şi să-i laude puţin familia.

– Asta aşa e, replică el în schimb.

N-avea nici un dram de înţelegere.

– Ei bine, şi tu la fel, mormăi ea, dîndu-i mîna la o parte de sub bărbie. Nici n-ar trebui să facem copii.

– Şi de ce nu?

– Fiindcă ar putea ajunge la fel ca unchiul meu Henry. Sau, mai rău, ar putea să moştenească familia ta. Pînă şi tu trebuie să recunoşti că toţi oamenii din neamul St. James sînt la fel de urîţi la chip ca şi la suflet. Sînt nişte ticăloşi, adăugă ea dînd din cap. Pînă la ultimul.

Desigur, Nathan n-ar fi recunoscut în veci

una ca asta, şi se grăbi să declare:

– Cu tot comportamentul lor brutal, sînt cinstiți. Poți vedea asta cînd îi provoci.

– A, da, sînt cinstiți, nici pomeneală!

– Ce vrei să spui?

Sara ştia să-l zădăra, dar puțin îi păsa.

– Unchiul tău Dunnford a fost cinstit cînd şi-a împuşcat propriul frate, nu?

– Deci, ai auzit despre asta? întrebă Nathan, încercînd să-şi ascundă zîmbetul.

– Toată lumea a auzit. Incidentul s-a întîmplat pe treptele casei lui din oraş, ziua-n amiaza mare, în văzul tuturor trecătorilor.

Nathan ridică din umeri.

– Dunnford a avut motive întemeiate, afirmă el alene.

– Să-şi împuşte fratele? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă.

Nathan dădu din cap.

– Şi care era motivul?

– Fratele lui l-a trezit din somn.

Zîmbetul lui neaşteptat o derută complet. Arăta atît de chipeş, încît zîmbi şi ea.

– Dunford nu şi-a omorît fratele, îi explică Nathan. A făcut doar ca timp de două săptămîni să-i fie cam greu să se aşeze. Cînd îl vei cunoaşte, ai să...

– L-am întîlnit o dată, îl întrerupse Sara.

Pe neaşteptate, i se tăiase respirația. Felul cum o privea o făcea să se simtă foarte ciudat.

– Şi pe soția lui am cunoscut-o.

Continua să-i zîmbească. În ochi i se zărea

o lucire răutăcioasă. Nu părea să se teamă deloc de el, iar Nathan începu să se gîndească la o cale de a aduce vorba despre cel mai important lucru pe care-l avea în minte: cum să se culce cu ea.

Îi masa încet, absent, umerii. După expresia îndepărtată din ochii lui, Sara presupuse că nici măcar nu era conştient de ceea ce făcea. Probabil se gîndea la rudele lui.

– Masează-mă aici, Nathan, îi ceru ea, mutîndu-i mîna dreaptă spre şira spinării. Mă doar spatele de la efortul de a muta mobila.

Cînd începu s-o frece în acel loc, se rezemă de el, închizînd ochii. Se simțea ca într-al nouălea cer.

– E mai bine? întrebă el, după ce-i ascultase oftaturile cîteva minute.

– Da, mult mai bine.

Nu se opri din masaj. Nici ea n-ar fi vrut s-o facă.

– Cînd l-ai cunoscut pe Dunford? o întrebă.

Îşi rezemă bărbia pe creştetul capului ei, inhalîndu-i parfumul delicat, feminin.

– Ne-am întîlnit în parc, răspunse ea. Erau acolo şi unchiul, şi mătuşa ta. A fost o experiență înspăimîntătoare, pe care n-am s-o uit niciodată.

Nathan chicoti.

– Dunford arată într-adevăr ca un barbar, recunoscu el.

Încet, o trase mai aproape. Sara nu se împotrivit.

– Unchiul meu e un uriaş musculos, cu umeri laţi. Da, cred că poate fi destul de înfricoşător.

– Şi nevastă-sa e la fel, interveni Sara cu un zîmbet. Nici nu puteam să-i deosebesc.

Ca să-i pedepsească insolenţa, Nathan o ciupi de spate.

– Dunford are mustaţă.

– Şi ea are.

O ciupi iar.

– Femeile din familia St. James nu sînt la fel de grase ca acelea din neamul Winchester.

– Femeile din familia Winchester nu sînt grase deloc, îl contrazise ea. Sînt doar... voinice.

Era timpul să treacă la adevărata problemă. Trase adînc aer în piept, apoi spuse:

– Nathan?

– Da?

– N-am să-mi scot hainele.

Acest anunţ îi captă întreaga atenţie.

– Nu ţi le scoţi?

Sara se retrase puţin, ca să-i vadă expresia. Avea pe chip un zîmbet leneş, relaxat.

Îi dădu curaj ca să stabilească şi restul regulilor.

– Nu, n-am să mi le scot. Dacă trebuie neapărat s-o fac, voi rămîne îmbrăcată. Asta, sau nimic, Nathan.

Îşi muşcă buza de jos, în aşteptarea reacţiei. Nathan se gîndi că iar se speriase, ceea ce-l irita.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, n-am să-ți fac nici un rău.

– Ba da, şopti ea.

– De unde ştii?

– Mama mi-a spus că întotdeauna doare, mărturisi ea, împurpurîndu-se în obraji.

– Nu întotdeauna, se răsti el. Doar prima dată poate fi puțin cam... neplăcut.

– Te contrazici.

– Nu e nevoie să te porți ca şi cum...

– Şi nici n-o să-mi prea placă, îl întrerupse ea. Ar fi mai bine s-o înțelegi chiar de-acum. Cît durează? Cîteva minute, cîteva ore? Aş vrea să-ncerc să mă pregătesc.

N-o mai masa pe spate. O strîngea ca într-un cleşte. Şi părea cam surprins de întrebare. Sara se hotărî să profite de avantaj.

– N-am decît o mică favoare să-ți cer. N-ai putea aştepta pînă diseară? Dacă tot eşti atît de hotărît, nu mi-ai putea acorda măcar cîteva ore, ca să mă împac cu soarta?

Să se împace cu soarta? Lui Nathan îi venea s-o strîngă de gît. Se purta de parcă o se ducea la o execuție – la a ei. Încruntîndu-se, se înduplecă.

– În regulă. Vom aştepta pînă diseară, dar asta-i singura favoare pe care sînt dispus să ți-o acord, Sara.

Sara se înălță pe vîrfuri şi-l sărută. Buzele ei le atinseră o clipă pe ale lui, iar cînd se retrase, arăta foarte mulțumită de sine.

– Asta ce naiba a fost?

– O sărutare.

– Nu, Sara, mîrîi el. *Asta*-i o sărutare.

O smuci înapoi, îi ridică fața şi-şi trînti gura peste a ei. Nu era deloc blînd dar, la drept vorbind, pe Sara n-o deranja deloc.

Se topi la pieptul lui, lăsîndu-l în voie. În fond, îşi spuse, tocmai obținuse o victorie, şi bănuia că şi el avea dreptul la una.

Ciudat, dar acesta fu ultimul ei gînd limpede. Sărutul deveni neruşinat de stăpînitor. Intensitatea, intimitatea lui crudă, îi înmuiau genunchii. Se agăță de soțul ei şi lăsă să-i scape un mic scîncet de voluptate pură, cînd limba lui îi penetră gura.

Nathan o strînse de posterior şi o ridică pe bazin. Coapsele ei îi cuprinseră instinctiv tăria. O trase spre el. Ea se împinse înainte.

Senzația era erotică, excitantă. Nathan nu mai încercă să şi-o subjuge, cînd îşi dădu seama de cooperarea ei deplină. Doamne, intens mai reacționa! Îl trăgea de păr, încercînd să se apropie cît mai mult.

Pe neaşteptate, Nathan se smuci înapoi, apoi trebui s-o țină să nu cadă pînă-şi reveni după sărut. Acest fapt grăitor îl făcu să simtă o mulțumire de-a dreptul înfumurată.

Şi, la dracu', cît o mai dorea! O împinse pe pat şi se întoarse să plece.

Fu nevoit să dea la o parte cufărul şi scaunele, pentru a ajunge la uşă. Între timp, Sara îşi venise în fire.

– Pe viitor, Nathan, începu ea, strîmbîn-

du-se cînd simți cum îi tremura vocea, ți-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai intra în camera noastră pe horn. Îți promit că nu voi mai fereca uşa, adăugă, cînd îi văzu privirea neîncrezătoare.

– Pe unde să nu mai intru? întrebă el, convins că n-o auzise bine.

– Pe horn. Şi tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Lucrul ăsta pe care eşti atît de hotărît să-l faci va dura cîteva minute, sau cîteva ore?

Întrebarea ei îi atrase atenția, aşa că uită să-i explice că spiraiul nu era un horn. Asta putea să mai aştepte.

– De unde naiba să ştiu eu cît o să dureze? bombăni.

– Vrei să spui că n-ai mai făcut-o niciodată?

Nathan închise ochii. Conversația scăpase de sub control.

– Ei, ai făcut-o sau nu?

– Da, se răsti el dezgustat. Numai că niciodată n-am stat să mă uit la ceas.

În timp ce trăgea uşa după el, se întoarse pe neaşteptate şi-i zîmbi.

Sara fu uimită de această neaşteptată schimbare de atitudine.

– Sara?

– Da?

– O să-ți placă.

Şi, cu această promisiune, închise uşa.

Capitolul 5

În restul zilei, Sara nu-l mai văzu pe Nathan. Aranjă la loc mobila din cabină şi-şi puse lucrurile în ordine. Neavînd cameristă, îşi făcu singură patul, şterse praful, ba chiar împrumută o măturică ca să curețe pe jos. Îşi aminti de umbrela rămasă pe punte, dar cînd se duse după ea, n-o mai găsi nicăieri.

Pe la apusul soarelui, avea nervii întinşi mai-mai să-i plesnească. Nu putuse născoci nici un plan ca să mai cîştige timp. Se cam ruşina de propria-i laşitate. Ştia că mai devreme sau mai tîrziu inevitabilul tot trebuia să se întîmple, ştia că avea să aştepte cu aceeaşi groază pînă cînd termina, dar aceste lucruri nu-i alungau teama.

Cînd auzi bătaia în uşă, fu cît pe ce să țipe. Îşi regăsi imediat calmul, dîndu-şi seama că Nathan n-ar fi ciocănit. Nu, ar fi dat buzna. Cabina era a lui, în fond, şi avea tot dreptul să intre neanunțat.

Matthew aştepta în fața uşii. Sara îl salută cu o reverență şi-l pofti înăuntru.

– Mătuşa dumitale, Nora, te aşteaptă, anunță el. Cît eşti acolo, am să-l pun pe Frost

să aducă albia. Căpitanul s-a gîndit că poate vrei să faci o baie, aşa că ne-a ordonat să punem apă dulce. Mai rar aşa o favoare, adăugă el. Desfată-te cu ea cît poţi de mult.

– Foarte frumos din partea lui Nathan, replică Sara.

– Am să-i spun.

Cînd ajunseră la uşa Norei, Matthew o preveni:

– Să n-o oboseşti, bine?

Sara dădu din cap, apoi îl aşteptă să-i deschidă, mulţumi şi intră. Matthew închise uşa în urma ei.

– Ce mirat părea Matthew! remarcă Nora.

– N-am observat, recunoscu nepoata ei.

Îi zîmbi bătrînei şi de apropie grăbită s-o sărute. Nora stătea rezemată de un munte de perne.

– Totuşi, am remarcat cîte griji îşi face, şi numai pentru tine, mătuşă, continuă Sara.

Îşi trase un scaun şi se aşează, netezindu-şi faldurile rochiei.

– Cred că a devenit apărătorul tău.

– E un bărbat chipeş, nu-i aşa, Sara? Şi bun la inimă. Are o fire foarte asemănătoare cu a răposatului, deşi nu seamănă deloc la înfăţişare.

Sara îşi stăpîni zîmbetul.

– Ai cam făcut o slăbiciune pentru Matthew, nu-i aşa, Nora?

– Prostii, copilă. Sînt prea bătrînă ca să mă mai înamorez.

Sara nu insistă.
– Te simți mai bine azi?
– Da, draga mea. Şi tu, cum te simți?
– Bine, mulțumesc.
Nora clătină din cap.
– Mie nu mi se pare deloc că arăți bine. Sara, stai pe marginea scaunului, de parcă ai fi gata s-o zbughești din loc la prima provocare. Eşti îngrijorată din pricina lui Nathan?
Fata dădu din cap, încet.
– Şi pentru tine mi-am făcut griji, desigur, mărturisi ea. Dar acum, cînd te văd, îmi dau seama că te simți mai bine.
– Nu schimba subiectul. Vreau să vorbim despre Nathan.
– Eu nu vreau.
– Totuşi, o vom face, stărui Nora, îmblînzindu-şi insistența cu un zîmbet. Cum te înțelegi cu soțul tău?
Sara ridică delicat din umeri.
– Cît de bine m-aş putea aştepta să mă înțeleg, în împrejurările astea.
– Te-a sărutat deja?
– Nora, nu se cade să-mi pui asemenea întrebări.
– Răspunde-mi. A făcut-o?
Cu privirea coborîtă în poală, Sara murmură:
– Da, m-a sărutat.
– Bun.
– Dacă aşa zici tu...
– Ei, Sara, doar ştiu că Nathan nu-i tocmai

aşa cum te-ai aşteptat să fie, dar dacă te uiți dincolo de înfățișarea lui aspră, cred c-ai să descoperi că e un om bun.

Sara era hotărîtă să continue pe un ton nepăsător.

– Serios? glumi ea. Şi de unde ştii cum m-am aşteptat eu să fie?

– Nici în cele mai avîntate visuri ale tale nu ți-ai fi putut imagina că vei fi măritată cu Nathan. La prima vedere, te cam intimidează, nu-i aşa?

– Nu ştiu... murmură Sara.

– Ba cum să nu ştii? Prima dată cînd l-ai văzut, ai leşinat, nu-i aşa?

– Eram frîntă de oboseală. Nora, vrea să... să se culce cu mine, izbucni ea pe neaşteptate.

Spre uşurarea Sarei, Nora nu păru deloc surprinsă. Avea o nevoie disperată de sfaturile ei.

– E cea mai firească dorință, spuse Nora. Ți-e frică, Sara?

– Puțin. Ştiu ce datorie am, dar nu-l cunosc foarte bine, şi voiam să mă curteze.

– De ce anume eşti îngrijorată?

Sara ridică din umeri.

– Te temi c-o să te doară?

Clătină din cap.

– E foarte ciudat, mătuşă. Nathan arată atît de feroce cînd se încruntă, adică mai tot timpul, dar în adîncul inimii ştiu că nu mi-ar face nici un rău. Mi-a spus chiar că nu vrea să-mi fie frică de el.

– Bine.

– Dar nu vrea să aştepte pînă mă obişnuiesc cu ideea, se plînse Sara.

– Nici nu mă mir că nu poate să mai aştepte, Sara. Eşti soţia lui, şi am văzut din felul cum se uita la tine în prima seară că te doreşte.

Fata simţi că roşea.

– Şi dacă-l dezamăgesc?

– Nu cred c-ai să-l dezamăgeşti, o linişti mătuşa ei. Va avea el grijă.

– Trebuie să facem un copil, pentru ca Nathan să poată primi a doua jumătate a comorii pusă deoparte de rege, şi de vreme ce a fost nevoit să mă aştepte înainte de a veni după mine... Ştiai că a crezut că fugisem de el?

Îi explică tot ce aflase. Cînd termină, Nora stătea încruntată.

– Nu te bucuri că Nathan a încercat să vină după mine?

– Sigur că mă bucur. Dar teamă mi-e că părinţii tăi iar te- au înşelat.

– Nora, doar nu poţi să crezi...

– Cum ţi-am spus, o întrerupse Nora, nici o clipă n-am încetat să-i scriu mamei tale. Accept că s-ar putea ca vreo două, trei dintre scrisorile mele să se fi pierdut, dar în nici un caz toate şase. Nu, Sara, totul a fost o minciună, ca să te facă să pleci din Anglia.

– Mama n-ar fi fost în veci de acord cu o asemenea minciună.

– Ba fii sigură că ar fi fost, murmură Nora. Biata mea soră se teme de soţul ei. O ştim

amîndouă, Sara, şi n-are nici un rost să ne prefacem. Revino cu picioarele pe pămînt, copilă. Dacă Winston i-a spus să te mintă, aşa a făcut. Şi acum, destul cu părinţii tăi, continuă ea grăbită, cînd Sara păru gata s-o întrerupă. Vreau să-ţi pun o întrebare.

– Ce anume?

– Vrei să rămîi măritată cu Nathan?

– N-are nici o importanţă ce vreau eu şi ce nu.

– Vrei, sau nu vrei?

– Nu m-am gîndit niciodată să trăiesc cu altcineva, răspunse şovăitor Sara. Nici nu ştiu ce simt, Nora. Totuşi, îmi displace ideea că ar putea fi al altei femei. Ştii că nici nu-mi dădusem seama de asta, pînă n-a pomenit de o „ţiitoare"? Am reacţionat foarte vehement. Şi sînt aşa de derutată...

– Da, dragostea e derutantă întotdeauna.

– Nu la dragoste mă refer, o contrazise Sara. Atîta doar că ani de zile m-am învăţat să-l consider pe Nathan soţul meu.

Nora pufni, deloc elegant.

– Ai fost învăţată să-l urăşti. Credeau că erai la fel ca sora ta, Belinda, dar nu te-au putut influenţa, aşa e? Nu-l urăşti deloc pe Nathan.

– Nu, eu nu urăsc pe nimeni.

– În toţi aceşti ani, l-ai apărat în inima ta, Sara, la fel cum ai apărat-o şi pe mama ta, ori de cîte ori ai avut ocazia. Ai ascultat toate minciunile lor despre Nathan şi nu le-ai luat în seamă.

– Ei cred că-l urăsc, mărturisi Sara. M-am prefăcut că sînt de acord cu tot ce-mi spuneau despre el, ca să mă lase-n pace. Cel mai rău era unchiul Henry. Dar acum ştie adevărul. Cînd m-am confruntat cu el în tavernă, cînd ţi-am văzut verigheta pe degetul lui ca un cîrnat, ei bine, mi-am pierdut cumpătul. M-am lăudat că Nathan îl va pedepsi şi l-am mai minţit şi că Nathan şi cu mine sîntem de mult în termeni foarte buni.

– Poate că nici n-a fost o minciună. Cred că Nathan îmi va lua apărarea pe viitor, Sara. Şi ştii de ce?

– Fiindcă a văzut ce lady bună şi dulce eşti.

Nora îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, dragă, nu cred că-şi dă încă seama de asta. Va avea grijă de mine pentru că ştie cît de dragă-ţi sînt. Nathan e genul de om care se îngrijeşte de cei apropiaţi lui.

– Dar, Nora...

– Îţi spun eu – începe deja să ţină la tine, Sara.

– Ţi se pare.

Se întrerupseră brusc, cînd în cabină intră Matthew. Îi zîmbi larg Norei, făcîndu-i cu ochiul.

– E timpul să te odihneşti puţin, îi spuse el.

Sara o sărută de noapte-bună şi se întoarse în cabina ei. Baia o aştepta. Se înmuie pe îndelete, pînă cînd apa se răci, apoi îşi luă cămaşa albă de noapte şi şalul. Stătea pe marginea patului, pieptănîndu-şi părul încîlcit, cînd Nathan intră pe uşă.

Îl urmară doi bărbați mai tineri. Cei doi marinari o salutară dînd din cap, apoi ridicară copaia şi o duseră afară. Apoi, Nathan zăvorî uşa. Nu scoase o vorbă. Nu era nevoie. Expresia de pe chipul lui spunea totul. Era hotărît, nici pomeneală. Sara începu să tremure.

Nathan făcuse şi el baie. Avea părul încă umed. Nu purta cămaşă. Sara îl privi, în timp ce continua să se pieptene, întrebîndu-se despre ce Dumnezeu ar fi putut vorbi ca să-şi mai risipească încordarea.

Nathan trase scaunul de sub masă, privind-o, se aşează şi se descălță încet. Apoi îşi scoase ciorapii. În sfîrşit, se ridică, rămînînd tot cu fața la ea, şi începu să se descheie la pantaloni.

Sara închise ochii.

Sfiala ei îl făcu să zîmbească, dar nu-l îndupleca. Îşi lepădă şi restul de haine şi le aruncă pe scaun.

– Sara?

Fără să deschidă ochii, îi răspunse:

– Da, Nathan?

– Scoate-ți cămaşa.

I se păru că vorbea cu un glas blînd şi tandru. Încerca să-i alunge frica. Dar tonul lui nu reuşi s-o liniştească.

– Am mai discutat asta, Nathan, replică ea, trăgîndu-şi peria prin păr cu un gest nervos. Ți-am spus că am să rămîn îmbrăcată.

Încercase să vorbească pe un ton cît mai ferm şi hotărît. Degeaba. Îşi auzea şi singură tremurul din voce.

– În regulă? îl întrebă.

– În regulă, acceptă el cu un oftat.

Uşurința cu care primise o mai calmă. Se opri din pieptănat. Totuşi, nu-l privi nici acum, în timp ce se ridica şi străbătea încet cabina. Îl ocoli cît putu de departe, cu privirea în podea.

După ce-şi puse peria la loc, trase adînc aer în piept şi se întoarse. Era hotărîtă să se poarte ca şi cum goliciunea lui n-ar fi deranjat-o. La urma urmei, era soția lui, şi n-ar fi trebuit să se poarte ca o mironosiță neghioabă şi inocentă.

Dar, desigur, *era* inocentă. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol. Doamne, nervoasă mai era! „Nu mai sînt un copil, sînt femeie în toată firea," îşi spuse. „N-am absolut nici un motiv să mă jenez."

În sfîrşit, îşi privi soțul, şi toate gîndurile îi zburară în patru vînturi. Nathan tocmai închidea spiraiul, iar trupul i se vedea atît de bine, încît Sara uită să mai respire.

Era tot numai muşchi de oțel. Şi bronzat. Dintr-o dată, observă că avea posteriorul aproape la fel de închis la culoare ca restul trupului. Cum reuşise să se bronzeze şi în locul acela intim?

Dar nici nu se gîndea să-l întrebe. Poate că, după douăzeci, treizeci de ani de căsnicie, urma să aibă curaj pentru a aborda şi acest subiect.

Îl privi cum aprindea lumînarea. Pielea îi sclipea în lumina blîndă. Era recunoscătoare că se întorsese cu spatele la ea. Oare o făcea

anume, ca să-i dea timp să se obişnuiască?

Îşi feri faţa, ca să nu i se vadă bujorii din obraji, şi întrebă:

– Acum ne culcăm?

Multumită de sine, se bucură să constate că întrebase pe un ton foarte nonşalant.

Nathan îşi spuse că vorbea de parcă ar fi înghiţit un băţ. Ştia că trebuia să-i alunge cumva frica, înainte de a o lua în pat.

Desigur, se punea întrebarea: cum? Oftă şi se întoarse s-o cuprindă în braţe.

Sara fugi spre pat. Apucînd-o de umeri, Nathan o sili încet să se întoarcă spre el.

De data asta, miresei lui nu-i mai era deloc greu să-l privească în ochi. N-ar fi coborît privirea nici dacă i-ar fi spus că la picioarele ei se tîra un şarpe.

– Te deranjează goliciunea mea? o întrebă, hotărît să abordeze problema făţiş.

– De ce crezi asta?

O cuprinse de laturile gîtului. Îi simţea pulsul palpitînd sub degetul mare.

– Îţi place cînd te sărut, nu-i aşa, Sara?

Întrebarea păru s-o surprindă.

– Nu-i aşa? repetă, văzînd că nu făcea decît să-l privească în continuare.

– Da, recunoscu ea. Îmi place cînd mă săruţi. Dar celălalt lucru nu cred c-o să-mi placă deloc.

Sinceritatea ei nu-l ofensă. Se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi pe rădăcina nasului. O secundă, gura îi trecu fugar peste a ei.

– Mie o să-mi placă, mîrîi el încet.

Sara tăcu. Îşi ţinu gura închisă, cînd a lui reveni deasupra.

Parcă ar fi sărutat o statuie. Totuşi, nu se descurajă. Oftă şi, uşor, o strînse mai tare. Sara deschise gura, pentru a-i cere să-i dea drumul. Dar cuvintele îi pieriră din minte, cînd limba lui o atinse pe a ei.

Gheaţa începu să se topească. Imediat ce reacţionă, Nathan slăbi strînsoarea. Oftatul ei de plăcere se combină cu mormăitul lui dornic.

– Nu te teme, îi şopti cu glas gros, răguşit.

– Încerc să nu mă tem, murmură şi ea. Mi-e mai uşor, cînd ştiu că-ţi pasă de sentimentele mele.

– Şi cînd ai ajuns la concluzia asta?

Se întrebă de ce apăruse în ochii ei acea lucire neaşteptată. Parcă s-ar fi amuzat de ceva.

– Cînd ai fost de acord să rămîn îmbrăcată.

Oftatul lui fu prelung. Conchise că nu era momentul să menţioneze că tocmai îi scosese şalul şi cămaşa de noapte. Avea să afle destul de curînd.

– Nu-s un om foarte răbdător, Sara, cînd vreau ceva atît de tare cum te doresc pe tine.

O cuprinse de talie şi o trase spre el. Pielea atinse piele. Ochii ei se dilatară, dar înainte de a se hotărî dacă-i plăcea senzaţia sau nu, gura lui o acoperi iar pe a ei.

Nu avea idee cum ajunseseră lîngă pat, dar Nathan dădea deja pătura la o parte. O ridică

uşor în braţe şi o depuse pe cearşaf. Nu-i lăsă timp să-şi ascundă goliciunea, ci o urmă, acoperind-o cu trupul lui cald.

Era prea mult, prea devreme. Sara se simţea imobilizată, la cheremul lui. Nu voia să se teamă, şi nu voia nici să-l dezamăgească.

Cețurile pasiunii se risipiră într-o clipă. Nu voia să mai continue.

Dar nici la sărutări nu voia să renunțe. Şi, Doamne, îi era aşa de frică!

Tremura din cap pînă-n picioare. Dar, imediat ce Nathan se retrase, senzația de imobilizare dispăru. Voia s-o sărute din nou.

Expresia de pe chipul lui, însă, o îngrijora. Parcă i-ar fi venit să strige. Trase adînc aer în piept, apoi se întoarse cu fața spre el.

– Nathan?

Nu-i răspunse. Avea ochii închişi şi fălcile încleştate strîns.

– Mi-ai spus că eşti un om răbdător.

– Uneori.

– Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

– Nu.

Nu-l credea.

– Nu te încrunta, îi şopti ea, atingîndu-i pieptul.

Nathan reacționă ca şi cum l-ar fi ars. Tresări vizibil.

– Nu vrei să mai continuăm? îl întrebă. Nu mă mai doreşti?

N-o mai dorea? Îi venea să-i înhațe mîna şi s-o facă să simtă cît de mult o dorea. N-o făcu,

desigur, fiind convins că iar s-ar fi speriat.

– Sara, lasă-mă doar un minut... îi ceru el cu glas crispat. Mă tem că...

Nu termină – nu-i spuse că se temea să n-o doară dacă o atingea. N-ar fi făcut decît s-o sperie şi mai tare.

– Nu trebuie să te temi, îi şopti ea.

Lui Nathan nu-i venea să creadă ce auzea. Deschise ochii s-o privească. Doar nu putea să-şi închipuie că... şi totuşi, tandreţea din ochii ei arăta că-l credea speriat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, nu mi-e frică de nimic.

Încet, degetele ei îi străbătură pieptul. Cînd mîna îi ajunse pe abdomen, o opri.

– Termină!

– N-ai avut în pat decît femei cu experienţă, nu-i aşa, Nathan?

Singurul lui răspuns fu un mîrîit gros.

Sara zîmbi.

– Nathan, îţi place să mă săruţi, nu-i aşa?

Şi el o întrebase acelaşi lucru cu nici cinci-sprezece minute în urmă, cînd încercase să-i alunge frica. Pe toţi sfinţii, ar fi rîs, dacă nu s-ar fi chinuit aşa. Se purta cu el de parcă ar fi fost flăcău.

Tocmai voia să-i alunge iluziile, cînd Sara se apropie. Dintr-o dată, Nathan îşi dădu seamă că miresei lui nu-i mai era teamă de el.

– Îţi place? stărui ea.

– Da, Sara, îmi place să te sărut.

– Atunci, mai sărută-mă, te rog.

– Sara, nu mă gîndeam numai la sărutat. Vreau să te ating. Peste tot.

O aşteptă să devină iar rigidă. Dumnezeule, cît ar fi dorit să aibă mai multă răbdare! Îşi simțea nervii gata să plesnească şi nu se putea gîndi decît că voia să-şi reverse sămînța într-însa.

Închise ochii şi gemu.

Apoi, o simți luîndu-l de mînă. Deschise ochii tocmai cînd Sara îi punea palma peste sînul ei plin.

Cîteva momente stătu nemişcat. Nu se mişca nici ea. Se priveau în ochi. Nathan aştepta să vadă ce avea să facă mai departe. Ea îl aştepta să continue.

Îi mîngîia încet sînii, stîrnindu-i furnicături pe dinăuntru. Devenea tot mai nepăsătoare şi, încet, se aplecă să-l sărute. Nu mai avea răbdare.

– Nu suport să mă simt prinsă într-o capcană, şopti ea printre sărutări. Dar acum nu mă mai simt captivă, Nathan. Nu te opri, bărbate. E o experiență nouă pentru mine. Cu adevărat.

Nathan o mîngîie uşor pe obraz.

– N-am să mă opresc, murmură el, adăugînd cu o undă de veselie: cu adevărat.

Sara oftă şi-l sărută după pofta inimii. Cînd limba ei se împreună cu a lui, Nathan îşi pierdu controlul. Redeveni agresiv, sărutînd-o tot mai lacom.

Simțind că i se punea un nod în stomac, Sara gemu:

– Nathan, te rog...

N-avea habar ce-l ruga, ştia numai că acea fierbinţeală incredibilă o scotea din minţi.

Nathan se rezemă într-un cot ca să-i vadă faţa, în timp ce- şi strecura mîna între coapsele ei.

– Îmi place cum reacţionezi? şopti el. Ţie-ţi place cum te ating?

Ştia deja răspunsul. Simţea cît de pregătită era pentru el. Cît de fierbinte. Degetele lui îi frecau mugurul ascuns între falduri pînă se umezi toată de dorinţă. Încet, îşi strecură un deget înăuntru.

Pînă în clipa aceea, Sara îşi ţinuse pumnii încleştaţi lîngă trup. În acel moment, se pierdu cu totul. Începu să-l mîngîie pe umeri, să-i zgîrie spatele.

– Nathan, şopti ea. Nu mai... mă doare... O, Doamne, nu, nu te opri...

Se arcui spre mîna lui. Nathan abia dacă mai putea înţelege ce- i spunea. Tremura de dorinţă.

Îi înăbuşi protestele cu un sărut şi trecu deasupra. Sara nu încercă să-şi apropie picioarele, ci îi cuprinse bărbăţia între coapse.

Felul cum îşi freca bazinul de el îl scotea din minţi. Nu mai putea fi blînd. Nu-l lăsa ea. Îi simţea unghiile înfipte-n carne, şi-i plăcea. Iar gemetele ei îi plăceau şi mai mult.

Încet, începu s-o pătrundă, dar se opri cînd simţi rezistenţa stavilei subţiri a fecioriei ei. Înălţă capul doar atîta cît s-o poată privi în ochi.

– Înconjoară-mă cu picioarele, îi ceru, cu glasul răguşit de îndîrjire.

Cînd Sara se supuse, Nathan scoase un mormăit gros. Încă mai ezita.

– Uită-te la mine, Sara.

Deschise ochii şi-l privi.

– Vei fi a mea. Acum şi pentru totdeauna.

Ochii i se înceţoşaseră de pasiune. Sara îi cuprinse obrajii între palme.

– Întotdeauna am fost a ta, Nathan. Dintotdeauna şi pentru totdeauna.

Gura lui o acoperi iar pe a ei. Se repezi adînc în ea dintr-o singură mişcare, vrînd s-o cruţe cît mai repede de inevitabila durere.

– Taci, fetiţo, îi şopti, cînd Sara ţipă. Doamne, ce bine e... gemu, simţind teaca fierbinte şi strîmtă care-l cuprindea.

– Nu, nu e bine deloc! se tîngui ea, încercînd să-şi schimbe poziţia ca să uşureze durerea arzătoare.

– Imediat va fi mai bine. Nu te mai împinge aşa, Sara... Acum nu mă mai pot opri...

Limba lui îi atinse lobul urechii. Sara încetă să se mai zbată, scoţînd un oftat de voluptate.

– Durerea n-o să mai dureze mult, îi şopti el. Îţi promit.

– Dacă nu te mişti, e mai suportabil...

Geamătul lui fu aspru.

– Bine, Nathan...? îl rugă.

– Bine...

Era o minciună, desigur, dar nu putea înţelege cîtă nevoie avea să se mişte.

– N-am să mă mai mişc.

Mîinile ei începură să-i mîngîie părul, ceafa... Nu se mai sătura să-l atingă.

– Nathan, sărută-mă.

– Ţi-a trecut durerea?

– Aproape.

Se retrase puţin, în timp ce o săruta, apoi reveni încet înainte.

– Te-ai mişcat! ţipă ea.

În loc să răspundă, o sărută din nou. Cînd încercă să se retragă iar, unghiile ei i se înfipseră în şolduri, căutînd să-l ţină pe loc. Nathan îi ignoră protestele şi încercă s- o facă să ardă la fel cum ardea el. Mîna i se furişă între trupurile lor unite, începînd s-o mîngîie încet cu degetul mare.

Capul ei căzu pe pernă, iar strînsoarea asupra şoldurilor lui slăbi.

Apoi, începu să se mişte. Îşi împinse bazinul spre el. Acţiunile îi deveneau instinctive, primare, necontrolabile.

Ritualul de împerechere se întetea, iar patul scîrţîia, legănîndu-se. Trupurile lor luceau de transpiraţie în lumina lumînării. Gemetele dulci se amestecau cu mormăielile aspre.

Amîndoi erau înnebuniţi să-şi afle împlinirea. Nathan nu-şi putu opri orgasmul, şi nici strigătul pe care-l scoase cînd îşi revărsă în ea sămînţa fierbinte.

Capul îi căzu pe umărul ei, într-un abandon total. Ştia că şi ea ajunsese aproape la limită. Continuă să împingă la fel de puternic, iar cînd

o simți încordîndu-se sub el, îi forță orgasmul printr-un impuls adînc. Sara țipă. Numele lui.

Strigătul ei făcu să-i sune urechile. Se prăbuşi peste ea, lăsîndu-se cu toată greutatea, într-o încercare de a-i opri tremurul.

Mult, mult timp, nici unul dintre ei nu se mişcă. Nathan era prea mulțumit. Sara, prea epuizată. Inima soțului său bătea în acelaşi timp cu a ei. Scoase un oftat fericit. Acum era soția lui.

– Nu-mi mai poți spune mireasă, îi şopti ea la ureche.

Pradă unui impuls, îl gîdilă cu vîrful limbii. Gustul lui era sărat, masculin, delicios.

– Nu sînt prea greu pentru tine?

Părea frînt de oboseală. Îi răspunse că da, se lăsa cam greu, iar Nathan se întoarse imediat pe spate.

– Nathan?

– Ce?

– Mai sărută-mă.

– Dormi acum.

– Sărută-mă de noapte-bună.

– Nu.

– De ce?

– Dacă te sărut, am să te doresc din nou.

Nu se uita la ea, ci în tavan.

– Şi eşti prea sensibilă încă.

Sara se ridică în capul oaselor, tresărind cînd simți durerea slabă dintre coapse. Într-adevăr, încă nu-şi revenise. Dar nu conta. Voia s-o sărute.

– Tu eşti de vină că sînt sensibilă, îl înghionti ea în umăr. Ţin minte clar că ţi-am spus să nu te mişti.

– Te-ai mişcat prima, Sara, nu mai ştii?

Roşi, apoi se cuibări lîngă el, dorindu-şi s-o cuprindă cu braţele.

– Nathan, momentele de după nu sînt la fel de importante ca şi cele din timpul acela?

Nu înţelegea despre ce vorbea.

– Dormi, îi ordonă el pentru a doua oară.

Trase pătura peste amîndoi, apoi închise din nou ochii.

Sara îşi aruncă braţul peste el. Era extenuată. Şi frustrată. I-o şi spuse.

Nathan rîse.

– Sara, ştiu că ţi-ai găsit împlinirea.

– Nu la asta mă referam, şopti ea.

Îl aşteptă să-i ceară explicaţii, iar cînd văzu că rămînea tăcut, renunţă.

– Nathan?

– Ce mai e?

– Te rog, nu vorbi cu mine pe tonul ăsta răutăcios.

– Sara... începu el, prevenitor.

– După ce te culcai cu toate acele femei, după ce... mă rog... Ce făceai?

Unde Dumnezeu voia să ajungă.

– Plecam! răspunse răstit Nathan.

– Ai să pleci şi acum?

– Am să *dorm*, Sara. Ăsta-i patul meu.

Sara ajunsese la capătul răbdării.

– Nu înainte de a-ţi explica eticheta cuve-

nită, declară ea. După ce bărbatul termină... treaba, îi spune soției ce femeie minunată e. Pe urmă, o sărută şi o strînge la piept. Şi adorm unul în brațele celuilalt.

Nathan nu-şi putu stăpîni zîmbetul. Spunea cele mai mari ciudățenii. Şi vorbea ca un general.

– „Treaba“ se numeşte „a face dragoste“, Sara, şi de unde poți tu să ştii ce se cuvine şi ce nu? Erai fecioară, ai uitat?

– Ştiu ce se cuvine şi ce nu! replică ea.

– Sara?

– Da?

– Nu striga la mine.

Întoarse capul s-o privească. La naiba, părea gata să izbucnească în plîns. Nu avea răbdare să se ocupe de lacrimile ei. Doamne, era atît de vulnerabilă... şi de frumoasă! Avea gura trandafirie şi umflată de sărutările lui.

O cuprinse în brațe. După ce o sărută scurt pe creştetul capului, îi potrivi fața pe umărul lui şi murmură:

– Eşti o femeie minunată. Dormi acum.

Nu părea să creadă ceea ce spunea, dar Sarei nu-i păsa. O ținea în brațe. Îi mîngîia spatele. Se ghemui şi mai strîns lîngă el şi închise ochii.

Nathan tocmai adormea, cînd o auzi şoptindu-i din nou numele.

– Da? întrebă el, căscînd ostentativ.

– Ştii cum se numeşte cuprinsul şi strînsul în brațe?

N-avea să-l lase-n pace pînă nu-i spunea la ce se gîndea. Nathan se lăsă păgubaş.

– Nu, Sara, cum se numeşte?

– Preţuire.

Gemu. Sara zîmbi.

– E un început bun, nu-i aşa?

Singurul răspuns fu un sforăit. N-o deranjă faptul că Nathan adormise în timp ce-i vorbea. Avea să-i explice totul, pe îndelete, a doua zi.

Era soţia lui, iubirea lui.

Căsnicia lor se adeverise în toate sensurile. Între ei exista o legătură. Instituţia matrimonială era sacră, iar Sara era hotărîtă să-şi apere şi să-şi cinstească jurămintele.

Adormi cu el în braţe.

A doua zi, avea să-şi înceapă oficial viaţa ca soţie a lui Nathan. Urma să fie o zi de paradis.

Capitolul 6

Era o zi de iad.

Cînd se trezi, Nathan plecase deja din cabină. Deschisese spiraiul, iar încăperea era însorită şi aerisită. Afară era mult mai cald decît în ajun. După ce făcu o baie, luă pe ea o rochie subțire albastră cu tivuri albe şi porni să-şi caute soțul. Voia să-l întrebe unde erau cearşafurile curate, ca să poată schimba aşternutul. Şi mai voia şi s-o sărută din nou.

Tocmai ajunsese pe ultima treaptă, cînd auzi un strigăt. Porni grăbită înainte să vadă ce se întîmpla şi fu cît pe ce să se împiedice de un om căzut pe punte. Pesemne se lovise zdravăn în cădere, căci zăcea nemişcat.

Picioarele i se încurcaseră în umbrela pe care Sara nu reuşise s-o găsească în ajun. Jimbo stătea alături, rezemat într-un genunchi. Îl plesni peste obraji de două ori, încercînd să-l trezească.

În cîteva minute, alți cîțiva de adunară în jurul lor, fiecare propunîndu-i lui Jimbo cum să-l ajute.

– Ce naiba s-a-ntîmplat?

Glasul bubuitor al lui Nathan răsună chiar

din spatele Sarei. Fără să se întoarcă, îi răspunse:

– Cred că s-a împiedicat de ceva.

– Nu de ceva, m'lady, răspunse un om din echipaj, arătînd cu degetul. În umbrela lu' matale i s-au încurcat picioarele.

Sara fu nevoită să-şi asume răspunderea.

– Da, umbrela mea a fost, recunoscu ea. Eu sînt de vină. O să- şi revină, Jimbo? N-am vrut să se accidenteze, dar...

Lui Jimbo i se făcu milă de ea.

– Nu-i nevoie să te amărăşti aşa, m'lady. Oamenii ştiu c-a fost doar o-ntîmplare.

Un marinar cu barbă portocalie stufoasă dădu din cap.

– Nu-ți face griji, adăugă el. N-a pățit-o chiar aşa de rău, Ivan al nostru.

– Murray! strigă Jimbo. Adu-mi o găleată de apă. Asta o să-l trezească.

– O să ne poată găti mîncarea diseară? întrebă omul care se numea Chester, privind încruntat spre Sara.

Se încruntă şi ea. Era clar că o socotea vinovată de nefericitul accident.

– Pentru dumneata e mai important stomacul decît sănătatea prietenului dumitale? îl întrebă.

Şi, fără a aştepta răspunsul, îngenunche lîngă omul leşinat, bătîndu-l uşor pe umăr. Acesta zăcea cu gura căscată, fără să reacționeze.

– Dumnezeule, Jimbo, l-am omorît? şopti ea.

– Nu, nu l-ai omorît. Poți să vezi că respiră, Sara. O să-l doară numa' capu', cînd s-o trezi, atîta tot.

Nathan o ridică în picioare şi o trase de lîngă ceilalți.

Sara nu vru să plece.

– Din vina mea s-a întîmplat.

Îl privea pe Ivan, dar observă că oamenii din jur dădeau din capete, ceea ce o făcu să roşească.

– A fost un accident! strigă ea.

N-o contrazise nimeni.

– Ar trebui să mă ocup de Ivan, continuă ea. Cînd deschide ochii, se cade să-i spun cît de rău îmi pare că mi-am uitat umbrela pe punte.

– N-o să aibă chef să asculte, prezise Nathan.

– Dară, îi dădu dreptate Lester. Ivan cel Groaznic nu-i omu' care să uite o scăpare d-asta, multă vreme. Îi place să țină rîcă, nu-aşa, Walt?

Un bărbat subțiratic, cu ochi căprui, dădu din cap a încuviințare.

– Şi scăparea asta nici nu-i aşa de mică, Lester, mormăi el. O să turbeze de furie.

– Ivan e singurul bucătar? se interesă Sara.

– Singurul, confirmă Nathan.

În sfîrşit, se întoarse să-şi privească soțul. Era roşie în obraji.

– De ce i se spune Ivan cel Groaznic? întrebă. Din cauza temperamentului?

Cînd îi răspunse, Nathan abia dacă o învrednici cu o privire.

– Nu le place cum gătește.

Îi făcu semn unui om să-i arunce lui Ivan în față apa din găleată. Imediat, bucătarul începu să bolborosească şi să geamă.

Nathan dădu din cap, apoi se întoase şi plecă.

Sarei nu-i venea să creadă că o lăsa acolo, fără o vorbă.

Se simțea umilită. Întorcîndu-se iar spre Ivan, începu să-şi frîngă mîinile, în timp ce aştepta momentul potrivit ca să- şi ceară iertare.

În sinea ei, jură să-l găsească pe Nathan şi să-i mai dea o lecție de bună cuviință.

Imediat ce Ivan se ridică în capul oaselor, Sara îngenunhe lîngă el.

– Rogu-te să mă ierți, domnule, că te-ai lovit din cauza mea. De umbrela mea te-ai împiedicat, deşi dacă te uitai pe unde călcai, sînt sigură că ai fi observat-o. Cu toate acestea, îți cer iertare.

Ivan se freca pe ceafă, privind-o încruntat pe femeia cea drăguță care încerca să-i atribuie şi lui o parte din vină pentru că văzuse moartea cu ochii.

Expresia ei în grijorată îl făcu să-şi stăpînească răspunsul ursuz – aceea, ca şi faptul că era nevasta căpitanului.

– Nu m-am lovit prea rău, mormăi el în schimb. Doar n-ai făcut- o anume, nu?

Vorbea cu un uşor accent scoțian.

Sarei i se părea destul de melodios.

– Nu, domnule, în nici un caz n-am făcut-o cu intenție. Te-ai înzdrăvenit îndeajuns ca să te ridici în picioare? Hai, să te ajut...

Își dădu seama, după expresia lui circumspectă, că nu avea nevoie de ajutorul ei. Jimbo îl ridică în picioare dar, imediat ce-i dădu drumul, Ivan începu să se clatine. Sara rămăsese în genunchi, lîngă el. Întinse mîna să-și ia umbrela dintre picioarele lui, tocmai cînd un alt marinar voia să-l sprijine. Bietul Ivan se pomeni dintr-o dată tras în două direcții opuse, căci nevasta căpitanului încerca să-i dea picioarele la o parte, și pînă la urmă căzu în dos.

– Ia plecați de-aici, toată lumea! mugi el.

Acum, glasul nu-i mai suna deloc melodios.

– Diseară, o să rămîneți nemîncați, fraților. Mă doare capu', și-acuma mă mai ustură și-n cur. Al dracu' să fiu dacă nu mă duc la culcare!

– Ia vezi cum vorbești, Ivan! îl admonestă Jimbo.

– Da da, strigă și altul, e o doamnă de față.

Jimbo ridică umbrela Sarei și i-o oferi. Se întoarse să plece, dar următoarele ei cuvinte îl surprinseră atît de mult, încît se răsuci la loc.

– Am să pregătesc eu mîncarea.

– Ba n-ai să pregătești nimic, replică Jimbo, sever. Ești femeia căpitanului, n-ai să faci munca oamenilor de rînd.

Pentru că nu voia să-l contrazică în fața celorlalți, Sara așteptă să plece, apoi le zîmbi oamenilor care o priveau.

– Voi face o supă delicioasă pentru toată lumea. Ivan? Te vei simți mai bine dacă azi te odihneşti? Măcar atîta pot face, ca să te despăgubesc pentru accidentul ăsta.

Ivan se înveseli vizibil.

– Ai mai făcut vreodată supă? o întrebă el încruntat, dar şi zîmbind.

Întrucît toți se uitau la ea, Sara se hotărî să mintă. Cît de greu putea fi să faci supă?

– A, da, de multe ori, se lăudă ea. O ajutam pe bucătăreasa noastră să pregătească nişte mese extraordinare.

– De ce făcea o domnişoară fină ca mata munci din-astea? se interesă Chester.

– La țară era foarte... plicticos, replică ea. Aşa, aveam o ocupație.

Păreau s-o creadă.

– Dacă te-ai întremat destul ca să mă conduci pînă la bucătărie, Ivan, încep imediat. O supă bună are nevoie să fiarbă mult, adăugă ea, sperînd să aibă dreptate.

Ivan o lăsă să-l ia de braț. Cu mîna cealaltă continua să- şi frece ceafa.

– Se cheamă cambuză, m'lady, nu bucătărie, îi explică el. Şi las-o mai încet, bombăni, că încă le văd pe toate dublu.

Străbătură un labirint de coridoare, pînă în sanctuarul lui Ivan. Acesta aprinse două lumînări, le acoperi cu globuri de sticlă, apoi se aşează pe un taburet, lîngă perete.

În mijlocul încăperii se afla un cuptor uriaş, cum Sara nu mai văzuse niciodată.

Cînd o auzi comentînd, Ivan clătină din cap.

– Nu-i cuptor, e soba cambuzei. În partea cealaltă are o vatră deschisă. Acolo gătesc pe grătar. Aici poți să vezi oalele mari de cupru agățate de cîrlige. Sînt patru cu totul, şi-i nevoie de toate pentru supa mea de vită. Uite şi carnea – o parte din ea s-a stricat. Am şi despărțit-o. Cea mai multă fierbe-n apa pe care-am pus-o înainte să ies pe punte ca să-i zic ceva lui Chester. Aicea-i cam zăpuşeală, şi voiam şi să iau aer.

Ivan îi arătă grămada de carne stricată, pusă pe o tăblie, cu gîndul să-i spună s-o arunce peste bord, dar uită, cînd capul începu să-l doară iar.

– Multe nu-s de făcut, mormăi el, ridicîndu-se în picioare. Toacă doar zarzavaturile alea şi adaugă mirodeniile. Da', sigur, pe toate astea le ştii. Vrei să mai stau pînă-nveți să te descurci în cambuza mea?

– Nu, o să meargă strună, Ivan. Du-te şi spune-i lui Matthew să-ți examineze cucuiul. Poate are nişte doctorii speciale contra durerii.

– Are, nici vorbă, replică Ivan. O să-mi dea o cană de grog ca să-mi treacă durerile şi junghiurile.

Imediat ce bucătarul ieşi, Sara se apucă de treabă. Avea să facă supa cea mai bună pe care o mîncaseră vreodată marinarii. Adăugă şi restul de carne de pe tăblie, cîte puțin în fiecare oală. Apoi presără mirodenii din firida aflată sub oale. O sticlă era plină cu frunze maronii

pisate. Miroseau foarte înțepător, aşa că puse doar puțin. Îşi petrecu restul dimineții şi o parte din după-amiază în cambuză. I se părea puțin cam ciudat că nu venea nimeni s-o caute. Acest lucru o duse cu gîndul la Nathan, desigur.

– Nici măcar nu m-a salutat cum se cuvine, bombăni ea, ştergîndu-se pe frunte cu prosopul pe care şi-l legase pe mijloc.

– Cine nu te-a salutat?

Mîrîitul se auzise din uşă. Sara recunoscu glasul gros al lui Nathan. De întoarse spre el, încruntată.

– Tu nu m-ai salutat, în dimineața asta.

– Ce cauți aici?

– Eu? Fac supa. Ce cauți tu aici?

– Pe tine te caut.

În cambuză era cald, iar Sara nu se îndoia că din acel motiv o luase dintr-o dată cu ameteli.

– Ai mai făcut vreodată supă?

Înainte de a-i răspunde, veni în fața lui. Nathan stătea rezemat de uşă, arătînd la fel de relaxat ca un leopard gata să se repeadă asupra prăzii.

– Nu, spuse ea. Nu ştiam cum se face supa. Acum ştiu. N-a fost greu deloc.

– Sara...

– Oamenii mă considerau vinovată de accidentul lui Ivan. Trebuia să fac ceva ca să le cîştig loialitatea. Şi-n plus, vreau ca servitorii mei să mă placă.

– Servitorii tăi?

Dădu din cap.

– De vreme ce tu n-ai nici casă şi nici servitori, dar *ai* corabia asta, echipajul tău este acum şi al meu. Cînd îmi vor gusta supa, au să mă placă din nou.

– De ce te interesează dacă le placi sau nu? întrebă el, dîndu-i la o parte o şuviţă de păr de pe obrazul transpirat.

– Nathan, oricine vrea să le placă celorlalţi.

– Eu nu.

Se încruntă la el, nemulţumită că o contrazicea. Nathan făcu un pas.

– Sara?

– Da?

– Mai ai dureri, de azi-noapte?

Roşi într-o clipă. Nu-l putu privi în ochi cînd îi răspunse în şoaptă:

– Azi-noapte m-a durut foarte tare.

Nathan îi ridică faţa cu degetul.

– Nu asta te-am întrebat.

– Nu?

– Nu.

– Atunci, ce voiai să ştii?

– Te-am întrebat dacă te mai doare şi acum, Sara.

– Nu, răspunse ea. Acum nu mă mai doare.

Se uitară lung unul la altul. Sara avu impresia că voia s-o sărute, dar nu putea fi sigură.

– Nathan? Încă nu m-ai salutat pe ziua de azi.

Îi puse mîinile pe piept, închise ochii şi aşteptă.

La căderea nopţii, credeau că voia să-i omoare. Cartul se schimbase la ora şase seara. Primul grup venise în cambuză să-şi ia mîncarea peste cîteva minute. Munciseră greu, frecînd puntea, spălînd hamacurile, cosînd pînze şi lustruind jumătate dintre tunuri. Oamenii erau obosiţi şi rupţi de foame. Majoritatea mîncară cîte două castroane de supă aromată, pînă să se sature.

Nu începu să li se facă rău decît după ce mîncă şi schimbul al doilea.

Sara n-avea idee că oamenii se îmbolnăviseră. Totuşi, începea să-şi piardă răbdarea, pentru că nici unul nu venea să-i spună ce mîncare bună le făcuse.

Cînd auzi o bătaie în uşă, se repezi să deschidă. Îl văzu pe Jimbo, încruntat, iar zîmbetul îi pieri de pe buze.

– Bună seara, Jimbo, începu ea. S-a-ntîmplat ceva? Pari foarte nemulţumit.

– Încă n-ai mîncat din supă, nu-i aşa, Lady Sara? i-o întoarse Jimbo.

Nu înţelegea de ce era atît de preocupat. Clătină din cap.

– Aşteptam să iau cina cu Nora, îi explică ea. Jimbo, ce-i sunetul ăsta îngrozitor care se aude?

– Oamenii.

– Oamenii?

Dintr-o dată, lîngă Jimbo apăru Nathan. Expresia soţului ei făcu să i se taie respiraţia. Era negru de furie. Instinctiv, Sara se retrase în cabină.

– Ce e, Nathan? întrebă ea alarmată. Ce s-a întîmplat? Ceva cu Nora? E bine?

– Nora n-are nimic, replică Jimbo.

Nathan îi făcu semn să se dea la o parte, apoi intră în cabină. Sara continuă să se retragă. Observă că-şi ţinea fălcile încleştate – semn rău.

– Eşti supărat de ceva? îl întrebă, într-o şoaptă abia auzită.

Soţul ei dădu din cap. Apoi închise uşa în urma lui, cu piciorul.

– De ce?

– Din cauza supei.

Glasul lui Nathan era scăzut, furios, abia stăpînit.

– Nu le-a plăcut supa mea?

– N-ai făcut-o intenţionat?

Întrucît nu avea idee ce însemna acea întrebare, nu-i răspunse. Nathan îi văzu nedumerirea în ochi. Încercă să numere pînă la zece.

– Deci, n-ai încercat anume să-i omori?

Sara scoase o exclamaţie.

– Sigur că n-am încercat una ca asta! Cum ai putut să crezi aşa ceva? Acum oamenii sînt şi angajaţii mei, şi-n nici un caz n- aş vrea să le fac nimic. Dacă nu le-a plăcut supa mea, îmi pare rău. Nu ştiam că-s aşa de mofturoşi.

– Mofturoşi??? răcni el. Douăzeci dintre oa-

menii mei stau acum aplecați peste bord. Varsă supa pe care le-ai pregătit-o tu. Alți zece se zvîrcolesc în hamacuri, în chinuri. Încă n-au murit, dar poți fi sigură că şi-o doresc.

Îl privi îngrozită.

– Dar nu înțeleg! strigă ea. Vrei să spui că supa mea n-a fost bună? Că din cauza mea s-au îmbolnăvit oamenii? O, Doamne, trebuie să mă duc să-i liniştesc.

Cînd încercă să se repeadă pe lîngă el, Nathan o apucă de umeri.

– Să-i liniştești? Sara, vreo doi, trei, ar putea să te liniştească ei pe tine, cu-o baie-n ocean!

– Nu m-ar arunca peste bord. Sînt stăpîna lor.

Lui Nathan îi venea să urle. Apoi îşi dădu seama că o făcea deja. Trase scurt aer în piept.

– Nu te-ar arunca, pe dracu'! mormăi el.

O trase spre pat şi o aşează pe pătură.

– Şi-acum, nevastă, ai să-mi spui cum ai făcut blestemata aia de supă.

Sara izbucni în lacrimi. Nathan avu nevoie de vreo douăzeci de minute ca să afle motivul, şi reuşi să-l descopere fără ajutorul ei, căci soția lui vorbea fără şir. Ivan, însă, îşi aminti că lăsase carnea stricată pe tăblie, şi că nu apucase să-i spună Sarei s-o arunce.

Nathan o încuie în cabină, ca să nu mai facă şi alte pozne. Era furioasă fiindcă n-o lăsa să se ducă şi să le prezinte scuze oamenilor.

În noaptea aceea, Nathan nu veni la culcare, stînd de cart cu cei care rămăseseră sănătoşi. Sara nu înțelegea că era la datorie şi credea că de furie nu voia să se culce cu ea.

Dimineața, cînd coborî în cabină, Nathan o privi încruntat, fără o vorbă. Apoi se culcă peste pătură şi dormi pînă pe la ceasurile amiezei.

Într-un tîrziu, Sara nu-i mai suportă sforăitul şi se strecură pe punte, unde-şi deschise umbrela albastră şi începu să se plimbe încet.

Fu o experiență umilitoare. Toți îi întorceau spatele, încruntați, şi cei mai mulți încă mai erau verzui la față. Cînd ajunse în capătul celălalt, Sara avea ochii în lacrimi şi nici nu mai vedea încotro mergea. Nu voia decît să se îndepărteze cît mai mult de ei, fie şi doar pentru cîteva minute.

Duneta era plină cu parîme şi ghiuri. Abia dacă avea loc unde să pună piciorul. Găsi un colț liber şi-şi puse umbrela deschisă între doi colaci de frînghie groasă.

Ar fi vrut să se vadă cu cineva care ținea la ea. Nora n-ar fi învinuit-o. Da, de o vizită plăcută avea nevoie.

Se ridică şi vru să-şi ia umbrela, dar constată că spițele ei delicate se prinseseră în frînghii. Trecură cinci minute pînă să le deznoade. Vîntul sufla din nou, îngreunîndu-i munca, iar plesnetele velelor pe ghiuri şi catarge îi acopereau mormăielile nervoase.

Renunță cînd pînza umbrelei se rupse, ho-

tărîndu-se să ceară ajutorul lui Matthew sau al lui Jimbo. Sara îşi lăsă umbrela agăţată în funii şi porni înapoi pe treptele dunetei.

Zguduitura, cînd se produse, fu cît pe ce s-o răstoarne peste parapet. Chester o prinse în ultimul moment. Amîndoi se întoarseră spre dunetă, tocmai la timp ca să vadă un ghiu lovindu-se de altul, mai mare.

Chester o luă la fugă, strigînd să vină cineva în ajutor. Sara se hotărî să se dea la o parte. Aşteptă pînă cînd cîţiva oameni trecură în goană pe lîngă ea, urcînd scările dunetei, apoi coborî în cabina Norei. Matthew tocmai ieşea pe uşă.

– Bună ziua, Matthew, îl salută ea, cu o reverenţă. Nu stau decît cîteva minute. Voiam doar să mai văd cum se simte mătuşa mea azi. Promit că n-am s-o obosesc.

Matthew zîmbi.

– Te cred, replică el. Dar tot am să mă întorc peste-o jumătate de oră să văd ce face.

În acel moment, o bubuitură zgîlţîi corabia din toate încheieturile. Sara se agăţă de tocul uşii, ca să nu cadă în genunchi.

– Dumnezeule, ce tare suflă vîntul azi, nu-i aşa, Matthew?

Marinarul alerga deja spre scară.

– Ăsta n-a fost vîntul! strigă el peste umăr.

Sara închise uşa cabinei tocmai cînd Nathan se repezea afară din cabina lui. Mătuşa ei stătea din nou rezemată de perne. Sarei i se păru că arăta puţin mai odihnită, şi i-o şi spuse.

– Da, mă simt mai bine, confirmă Nora. Tu cum o mai duci, Sara?

– Minunat.

Se aşează pe marginea patului şi o luă de mînă. Nora o privi încruntată.

– Am auzit despre întîmplarea cu supa, copilă. Ştiu că nu e deloc minunat.

– Nici nu m-am atins de supă, izbucni Sara, dar mă simt îngrozitor. N-am vrut să-i îmbolnăvesc.

– Ştiu că n-ai vrut, o linişti Nora. I-am şi spus lui Matthew. Niciodată n-ai face intenționat un lucru atît de îngrozitor.

Sara se încruntă şi ea.

– Găsesc că e oribil că oamenii mei cred aşa ceva despre stăpîna lor. Sînt la fel de duşmănoşi ca şi căpitanul lor, Nora.

– Dar Nathan? Şi el te învinuieşte?

Fata ridică din umeri.

– A fost cam supărat, desigur, dar nu cred că se gîndeşte că am otrăvit oamenii anume. Probabil e mai înțelegător, fiindcă el n-a mîncat. Oricum, am ajuns la concluzia că nu-mi pasă ce crede despre mine.

Nu-i dădu timp mătuşii sale să răspundă acestei declarații dramatice.

– O, n-ar fi trebuit să spun asta. Nathan e soțul meu, şi trebuie să-i fiu loială. Mi-e ruşine de mine că...

– Ți-a făcut vreun rău? o întrerupse Nora.

– Nu, în nici un caz. Numai că...

Trecură cîteva clipe, timp în care bătrîna în-

cerca să ghicească ce o frămînta pe Sara, iar aceasta căuta o cale de a- i explica.

În sfîrşit, cînd o văzu roşind, mătuşa ei o întrebă:

– N-a fost destul de blînd cînd s-a culcat cu tine?

Cu privirea coborîtă în poală, Sara răspunse:

– A fost foarte blînd.

– Şi atunci...?

– După aceea, însă, n-a mai... vreau să zic, a doua oră... ei bine, după ce... A plecat pur şi simplu. O vorbă tandră nu mi-a spus, Nora. N-a spus nici un cuvînt, de fapt. Pînă şi o tîrfă e tratată cu mai multă consideraţie.

– Dar tu i-ai spus cuvinte tandre?

– Nu.

– Pare-mi-se că s-ar putea ca Nathan să nu ştie cum să-ţi dea ceea ce doreşti. Poate nu ştie că simţi nevoia să te laude.

– N-am nevoie să mă laude, replică nemulţumită Sara. Aş dori doar puţină consideraţie. Ba nu, mint, Doamne iartă-mă. Am nevoie de laudele lui. Nu ştiu de ce, dar am nevoie. Nora? Observi cum s-a înclinat corabia? Mă întreb de ce Nathan n-o îndreaptă.

– Da, e cam strîmbă, nu-i aşa? răspunse mătuşa ei. Însă chiar tu ai spus că azi bate un vînt cam puternic.

– Sper să nu ne răsturnăm, oftă Sara. Nu ştiu să înot. Totuşi, asta n-ar trebui să conteze. Nathan nu mă poate lăsa să mă înec.

Nora zîmbi.

– De ce nu poate?

– Fiindcă sînt soția lui! exclamă Sara, surprinsă de întrebare. A promis să mă apere, Nora.

– Şi ai deplină încredere că o va face?

– Sigur că da!

Dintr-o dată, corabia se clătină din nou, aplecîndu-se şi mai tare. Sara văzu cum tresări mătuşa ei, şi o bătu pe dosul mîinii, liniştitor.

– Nathan e căpitanul acestei corăbii, Nora, şi nu ne-ar lăsa să cădem în ocean. Ştie ce face. Nu te speria.

Un răget neaşteptat zgudui pereții cabinei. Cineva striga numele ei. Sara se strîmbă, apoi o privi pe Nora nemulțumită.

– Înțelegi ce vreau să spun, Nora? Nathan nu-mi rosteşte numele altfel decît urlînd. Mă întreb ce l-a mai supărat acum. Are o fire aşa de acră! Mare minune că-l suport.

– Du-te şi vezi ce vrea, o trimise Nora. Şi nu-l lăsa să te sperie cu țipetele lui.

– Ştiu, oftă Sara, ridicîndu-se. Dacă mă uit dincolo de ele, voi vedea că-i un om cumsecade. Am să-ncerc.

O sărută pe Nora şi ieşi grăbită. Pe coridor, fu cît pe ce să se ciocnească de Jimbo. Marinarul o prinse de braț ca să nu cadă.

– Vino cu mine, îi ordonă el.

Începu s-o conducă spre treptele care coborau la nivelul de jos. Sara se trase înapoi.

– Mă cheamă Nathan, Jimbo. Trebuie să

mă duc la el. E pe punte, nu-i aşa?

– Las-că ştiu eu unde e, mormăi Jimbo. Da' mai are nevoie de cîteva minute ca să se calmeze, Sara. Poți să te-ascunzi acolo, pînă o să...

– Nu mă ascund de soțul meu! îl întrerupse Sara.

– Că bine zici!

La auzul glasului bubuitor al lui Nathan, Sara sări cît colo. Se întoarse spre el, încercînd eroic să zîmbească.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan, chiar trebuie să intri aşa, pe furiş? Era să mor de spaimă.

– Sara, începu Jimbo în şoaptă, eu în locul tău n-aş...

Nu-l luă în seamă.

– Şi dacă tot veni vorba de relele tale năravuri, aş putea să- ți atrag atenția şi că m-am săturat să tot strigi la mine. Dacă doreşti să-mi spui ceva, fii bun şi vorbeşte pe un ton civilizat, domnule.

Jimbo trecu lîngă ea. Dintr-o dată apăru şi Matthew, postîndu-se în partea cealaltă. Uimită, Sara îşi dădu seama că încercau s-o protejeze.

– Nathan nu mi-ar face nici cel mai mic rău, anunță ea. Chiar dacă ar vrea, niciodată nu s-ar atinge de mine, oricît de furios ar fi.

– După cum arată, vrea să te omoare, replică tărăgănat Jimbo.

– El întotdeauna arată de parcă ar vrea să

omoare pe cineva, răspunse în şoaptă Sara.

Îşi încrucişă braţele pe piept, străduindu-se să-şi ascundă teama sub o mască sfidătoare.

– În regulă, reluă ea, cînd nu-i mai suportă privirea feroce. A mai mîncat şi altcineva din supa mea? De-asta te uiţi aşa la mine, bărbate?

Pe obrazul lui Nathan tresări un muşchi. Sara îşi spuse că n-ar fi trebuit să-i pună acea întrebare. Îi amintea doar de necazul din ajun. Apoi observă că ţinea în mînă umbrela ei.

Pleoapa lui dreaptă tresări. De două ori. Dumnezeule, începea să aibă ticuri – şi numai din cauza boroboaţelor nevinovate ale soţiei lui. Încă nu îndrăznea să-i vorbească.

O luă de mînă şi o trase în cabina lor, după care trînti uşa, rezemîndu-se de ea.

Sara se duse la birou, unde se întoarse cu faţa spre el.

Încerca să pară nonşalantă.

– Nathan, observ că iar te-a supărat ceva, începu ea. Îmi spui ce te deranjează, sau vei continua să taci uitîndu-te încruntat la mine? Doamne, greu îmi pui răbdarea la încercare!

– Eu îţi pun *ţie* răbdarea la încercare? răcni dintr-o dată Nathan.

Nu îndrăzni să dea din cap afirmativ. Tonul lui sugera că nu aştepta un răspuns.

– Cunoşti asta de undeva? întrebă el, ridicînd umbrela.

Sara o privi, şi imediat observă că era ruptă în două.

– Umbrela mea frumoasă! exclamă ea, indignată. Tu mi-ai rupt-o?

Lui Nathan îi tresări din nou pleoapa.

– Nu, n-am rupt-o. Catargul ți-a rupt blestemata asta de umbrelî, cînd a căzut. Tu ai dezlegat sarturile?

– Te rog să nu mai strigi, protestă ea. Cînd țipi, nu pot să gîndesc.

– Răspunde-mi.

– Cred că am dezlegat cîteva din frînghiile cele mai groase, Nathan, dar aveam motive întemeiate. E o umbrelă foarte scumpă, adăugă ea. Mi se agățase, şi încercam să... Nathan, ce se întîmplă cînd sînt dezlegate funiile?

– Am pierdut două pînze.

Nu înțelegea ce voia să-i spună.

– Ce-am pierdut?

– Două vele au fost distruse.

– Şi de-asta eşti aşa de furios? Bărbate, mai ai încă şase, cel puțin, în barca asta. Cu siguranță...

– *Corabie!* mugi el. E corabie, nu barcă!

Încercă să-l împace:

– Corabie am vrut să spun şi eu.

– Mai ai multe drăcii de-astea?

– Se numesc umbrele. Şi, da, mai am trei.

– Dă-mi-le. Acum.

– Ce vrei să faci cu ele?

Cînd Nathan păşi amenințător spre ea, Sara se repezi la cufăr.

– Nu văd ce nevoie poți să ai de umbrelele mele.

– Am să le arunc în ocean. Cu puțin noroc, au să schilodească vreo doi rechini.

– Dar nu poți să-mi arunci umbrelele în ocean! Se asortează cu rochiile, Nathan. Au fost făcute anume pentru... ar fi păcat să se piardă... Nu se poate! încheie ea, într-un vaiet.

– Nu se poate pe dracu'.

Nu mai striga. Sara ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar nu reuşea.

– Explică-mi de ce vrei să-mi distrugi umbrelele. Atunci, poate că ți le dau.

Găsi a treia umbrelă pe fundul cufărului şi se ridică, strîngîndu-le pe toate trei la piept.

– Pentru că sînt periculoase, de-aia.

Îl privi fără să-i vină a crede.

– Cum pot fi periculoase?

Nathan clătină din cap.

– Prima umbrelă mi-a schilodit oamenii, Sara... începu el.

– Numai Ivan s-a împiedicat de ea.

– Aşa că ai făcut supa aia nenorocită care a îmbolnăvit şi restul echipajului.

Avea dreptate, trebuia să recunoască, dar i se părea foarte nedelicat din partea lui să aducă iar vorba de supă.

– A doua umbrelă mi-a ologit corabia, continuă el. N-ai observat că ne-am oprit? A trebuit să aruncăm ancora, ca să ne apucăm de reparații. Sîntem o pradă uşoară pentru oricine trece. De-asta au să ajungă în ocean umbrelele alea afurisite.

– Nathan, n-am vrut să cauzez accidentele

astea. Te porți de parcă intenționat aş fi făcut totul.

– Şi n-a fost aşa?

Sara reacționă de parcă i-ar fi tras o palmă la fund.

– Nu! țipă ea. Mă jigneşti!

Lui Nathan îi venea s-o zgîlțîie. Imediat, Sara izbucni în plîns.

– Termină cu plînsul!

Nu numai că nu se opri din plîns, dar se mai şi aruncă în brațele lui. Umbrelele căzură pe podea, iar Sara se agăță de el, udîndu-i cămaşa cu lacrimi.

Nathan o cuprinse cu brațele, strîngînd-o la piept, în timp ce încerca să înțeleagă de ce Dumnezeu simțea nevoia s-o consoleze. Fusese cît pe ce să-i distrugă nava.

O sărută.

Sara îşi ascunse fața lîngă gîtul lui şi se opri din plîns.

– Oamenii ştiu că eu am distrus corabia?

– N-ai distrus-o, mormăi el.

Dumnezeule, suna jalnic!

– Dar ei cred că...

– Sara, putem drege stricăciunile în două zile.

Era o minciună, căci aveau să dureze aproape o săptămînă, dar voia să-i alunge grijile.

Apoi trase concluzia că-şi pierduse mințile. Soția lui nu cauzase decît haos, din clipa cînd se îmbarcase pe navă.

O sărută pe creştet şi începu să-i maseze spatele. Sara se rezemă de el.

– Nathan?

– Da?

– Slujbaşii mei ştiu că eu am cauzat stricăciunile?

Nathan îşi dădu ochii peste cap. Slujbaşii ei, auzi acolo!

– Da, ştiu.

– Le-ai spus tu?

Închise ochii. Tonul ei era plin de reproş. Pesemne îl considera neloial.

– Nu, nu le-am spus eu. Au văzut umbrela cu ochii lor, Sara.

– Vreau să mă respecte.

– A, te respectă, nici vorbă.

Din glas îi dispăruse sarcasmul. Sara simți şi, o clipă, îi reveniră speranțele, pînă îl auzi adăugînd:

– Acum aşteaptă să aduci o molimă de ciumă.

Crezu că o tachina.

– Doar nu pot să creadă asemenea prostii.

– A, ba da, le cred! Pun pariuri, Sara. Unii cred că mai întîi vor veni buboaiele, apoi ciuma. Alții cred că...

Se desprinse de el, privindu-l.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

Nathan dădu din cap.

– Cred că eşti blestemată, nevastă.

– Cum poți zîmbi, cînd spui asemenea păcătoşenii?

Ridică din umeri.

– Oamenii sînt superstiţioşi, Sara.

– Fiindcă sînt femeie? Am auzit că pentru marinari o femeie la bord aduce ghinion, dar n-am dat crezare unor prostii ca astea.

– Nu, nu fiindcă eşti femeie. Au mai avut o femeie la bord. Sora mea, Jade, a fost stăpîna corăbiei.

– Atunci, de ce...

– Tu nu eşti ca Jade. N-au întîrziat să observe.

Nu-l putu convinge să-i spună mai mult. Dintr-o dată, îi veni o idee:

– Nathan, am să ajut la reparaţii. Oamenii îşi vor da seama că n-am vrut să...

– Dumnezeu să ne păzească pe toţi! o întrerupse el.

– Atunci, cum am să le cîştig din nou încrederea?

– Nu înţeleg dorinţa asta a ta obsesivă de a le cîştiga încrederea. N-are nici un sens.

– Sînt stăpîna lor. Trebuie să mă respecte, dacă vreau să-i pot conduce.

Nathan oftă adînc, apoi clătină din cap.

– Condu-te singură în pat, nevastă, şi nu te mişca de-acolo pînă mă întorc.

– De ce?

– Lasă întrebările şi rămîi în cabina asta.

Dădu din cap a încuviinţare.

– N-am să ies din cabină decît ca s-o vizitez pe Nora, în regulă?

– N-am spus...

– Te rog? O să fie o după-amiază foarte lungă, Nathan. Vei fi ocupat, n-ai să mai vii ore întregi. Nici azi-noapte n-ai venit deloc acasă, la culcare. Am încercat să te aştept, dar eram frîntă de oboseală.

Nathan zîmbi, căci numise cabina lor „acasă".

Apoi dădu din cap.

– Diseară, ai să mă aştepți, îi porunci el. Indiferent la ce oră vin.

– Ca să țipi iar la mine?

– Nu.

– Atunci, e-n regulă, îi promise ea. Am să te aştept.

– La naiba, Sara, nu te-am întrebat – ți-am *spus* să mă aştepți.

O apucă de umeri, strîngîndu-i-i în mîini. De fapt, era mai mult o mîngîiere. Sara îi dădu mîinile la o parte şi-l cuprinse cu brațele de mijloc.

– Nathan? întrebă ea în şoaptă.

Vocea-i părea tremurătoare. Mîinile lui Nathan căzură pe lîngă trup. Crezu că se temea să nu-i facă ceva, şi tocmai se pregătea să-i explice că, oricît l-ar fi provocat, n-ar fi ridicat nici măcar un deget asupra ei – cînd, pe neaşteptate, Sara se înălță pe vîrfuri şi-l sărută. Fu atît de surprins, încît nici nu ştiu cum să reacționeze.

– Am fost foarte supărată cînd ai plecat din cabină aşa de repede, după ce... fuseserăm atît de intimi.

– După ce am făcut dragoste, vrei să spui? întrebă el, zîmbind.

– Da. Nu mi-a plăcut deloc.

– De ce?

– Fiindcă unei soții îi place să audă că...

– Că şi-a satisfăcut bărbatul?

– Nu. Nu-ți rîde de mine, Nathan. Şi nu face ca tot ce s-a întîmplat între noi să pară atît de rece şi calculat. A fost prea frumos.

Nathan fu zguduit de discursul ei atît de sincer. Credea din toată inima ce spunea, ştia asta – şi constată că-i făcea o plăcere nespusă.

– Da, a fost frumos, confirmă el. Şi nu-mi rîdeam de tine, continuă, pe un ton mai aspru. Încercam doar să înțeleg ce doreşti de la mine.

– Vreau să aud că...

Nu mai putu continua.

– Că eşti o femeie minunată?

Sara dădu din cap.

– Am şi eu partea mea de vină, recunoscu ea. Ar fi trebuit să- ți spun cîteva cuvinte de laudă.

– De ce?

Părea sincer uimit, iar acest lucru o irita.

– Fiindcă şi un soț are nevoie să audă asemenea cuvinte.

– Eu n-am nevoie.

– Ba ai.

Nathan conchise că pierduse destul timp cu ciudățeniile soției lui şi se aplecă să ia umbrelele.

– Pot să mi le iau înapoi, te rog? îi ceru ea. Am să le distrug singură, imediat. Dar nu vreau ca oamenii mei să te vadă aruncîndu-le peste bord. Ar fi prea umilitor.

Fără tragere de inimă, Nathan acceptă, deşi numai fiindcă era convins că nimicurile alea nu mai puteau face nici un rău atîta vreme cît rămîneau în cabină.

Totuşi, doar ca să fie sigur, o puse să-i promită.

– Umbrelele n-au să iasă din cabina asta?

– Nu.

– Şi ai să le distrugi?

– Da.

În sfîrşit, fu mulţumit. Chiar începea să se simtă mai împăcat. Cînd ieşi din cabină, era convins că soţia lui nu mai avea ce să strice.

Şi-n plus, cugeta el, ce-ar fi putut face mai mult de-atît?

Capitolul 7

Dădu foc navei. Cu şoşele, cu momele, îi făcuse să se simtă iar în siguranță. Trecuseră opt zile şi opt nopți fără să se mai întîmple nici o nenorocire. Oamenii încă mai erau temători cu Sara, dar nu se mai încruntau atît de des. Unii chiar fluierau din cînd în cînd, în timp ce-şi vedeau de treburile zilnice. Chester, ca un Toma Necredinciosul al echipajului, era singurul care continua să-şi facă semnul crucii ori de cîte ori Sara trecea pe lîngă el. Lady Sara se prefăcea că nu observa.

După ce pînzele fură reparate, recuperară repede timpul pierdut. Mai aveau cam o săptămînă pînă la insula Norei. Vremea fusese favorabilă, deşi la amiază era o arşiță insuportabilă. Noptile însă continuau să fie la fel de frigurose, şi aveau nevoie de pături ca să nu mai dîrdîie. Una peste alta, domnea calmul.

Nathan ar fi trebuit să-şi dea seama că nu avea să dureze. Era vineri noaptea, tîrziu, şi tocmai terminase de dat instrucțiuni oamenilor de cart. Întrerupse conversația lui Jimbo cu Matthew ca să le dea ordine pentru a doua zi, cînd aveau exerciții de tragere cu tunurile.

Stăteau drept în fața spiraiului de la cabina lui Nathan. Din acest motiv, Jimbo vorbi încet cînd spuse:

– Oamenii încep să uite c-au crezut-o blestemată pe nevastă-ta, băiete.

Se opri ca să arunce o privire în spate, ca pentru a se asigura că Sara nu-l auzea, apoi adăugă:

– Chester încă le mai spune tuturor că toate nenorocirile vin în număr de cîte trei. Mai bine să n-o scăpăm pe Sara din ochi, pînă cînd...

– Jimbo, nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de nevasta căpitanului, bombăni Matthew.

– Nu asta voiam să zic, explică Jimbo. Zic doar că încă s-ar mai putea s-o facă să se simtă jignită. E cam sensibilă.

– Ştiai că ne consideră pe toți angajații ei? remarcă Matthew, zîmbind. Lady Sara te are la degetul cel mic, e clar, dacă te preocupă aşa simtămintele ei.

Dădu să continue, cînd simți un miros care-i atrage atenția.

– Miroase cumva a fum, sau mi se pare mie?

Nathan văzu înaintea lor fuioarele de fum cenuşiu ieşind pe la marginile spiraiului. Ar fi trebuit să strige, ca să dea alarma. N-o făcu. În schimb, răcni numele Sarei. Chinul din glasul lui era sfîşietor.

Deschise brusc trapa. Un val de fum negru şi gros se învălătuci afară prin deschizătură, orbindu-i. Nathan o strigă iar pe Sara pe nume.

– Foc! răcni Matthew.

Jimbo alergă să caute nişte găleți, țipînd la rîndul lui să se ia apă din mare cu ghiordelul, în timp ce Matthew încerca să-l împiedice pe Matthew să sară prin spirai.

– N-ai de unde să ştii cît de rău e! strigă el. Ia-o pe scară, băiete, ia-o pe...

Încetă, cînd Nathan dispăru prin trapa deschisă, apoi o luă la fugă spre scară. Nathan abia putea să distingă ceva în cabină, căci fumul era prea gros. Îşi căută drumul pe dibuite spre pat, încercînd s- o găsească pe Sara.

Nu era acolo. Cînd termină de scotocit prin toată cabina, plămînii îi ardeau. Reveni împleticit spre spirai şi începu să ia gălețile cu apă pe care i le dădea Jimbo, ca să stingă făcările. Pericolul trecuse, dar toți oamenii tremurau. Nathan nu reuşea să-şi calmeze bătăile inimii. Frica pentru siguranța soției lui îl copleşise. Şi totuşi, nici măcar nu era în cabină. Fumul n-o sufocase. Nu murise.

Încă. Matthew şi Jimbo îl încadrară. Toți trei priveau colțul cabinei, ca să aprecieze pagubele.

Cîteva scînduri de sub pereții sobei pîntecoase căzuseră prin podea, la nivelul de jos, lăsînd o gaură căscată. Doi dintre cei patru pereți erau înnegriți pînă sus.

Dar nu stricăciunile captau atenția lui Nathan. Nu – îşi ținea privirea ațintită spre resturile umbrelelor Sarei. Spițele metalice încă mai luceau roşii între bucățile sobei.

– Ce-a crezut, că asta-i o vatră? îl întrebă Matthew în şoaptă pe Jimbo, frecîndu-şi îngîndurat bărbia.

– Cred că da, răspunse Jimbo.

– Dacă dormea, fumul ar fi omorît-o, scrîşni răguşit Nathan.

– Ei, băiete, începu Jimbo, convins că iar începea să se ambaleze. Sara n-are nimic, şi altceva nu contează. Numai tu eşti de vină.

Nathan îi aruncă o privire feroce. Dar Jimbo nu se lăsă deloc intimidat.

– Am auzit cînd Sara a numit spiraiul horn. M-a umflat şi rîsul, atunci. Credeam c-ai lămurit-o.

– Eu n-aş crede, interveni Matthew.

Argumentele lui Jimbo nu aveau darul să-l liniştească pe Nathan.

Cu un glas parcă înecat de plîns, mugi:

– Mi-a dat foc corabiei!

– N-a făcut-o anume, îi luă apărarea Matthew.

Nathan nu-l asculta.

– Mi-a dat foc corabiei! repetă el, într-un răcnet şi mai asurzitor.

– Te-am auzit bine şi prima dată, băiete, replică Jimbo. Acum, calmează-te şi încearcă să chibzuieşti cum s-a-ntîmplat accidentul ăsta.

– Cred c-o să mai aibă nevoie de cîteva minute pînă să poată chibzui la orice, remarcă Matthew. Băiatul ăsta a fost întotdeauna un înfierbîntat, Jimbo. Iar Sara a pus focul – nu-ncape nici o-ndoială.

Cei doi se întoarseră spre uşa cabinei, gîndindu-se că ar fi fost mai bine să-l lase un timp singur pe Nathan. Strigătul lui îi opri în loc:

– Aduceți-o la mine! În clipa asta!

Jimbo îi făcu semn lui Matthew să stea pe loc, apoi se repezi pe uşă afară. Nu-i spuse nimic Sarei despre cele întîmplate, cînd o găsi în cabina Norei, ci doar o informă că soțul ei voia să vorbească puțin cu ea.

Sara reveni grăbită în cabină. Cînd văzu toată apăraia de pe jos, făcu ochii mari. Imediat scoase o exclamație, la vederea spărturii căscate în colț.

– Dumnezeule, ce s-a-ntîmplat aici?

Nathan se întoarse spre ea, privind-o lung, înainte de a-i răspunde:

– Foc.

Înțelese într-o clipă.

– Foc? repetă ea într-o şoaptă răguşită. Focul din vatră, vrei să zici, Nathan?

Nu-i răspunse timp de aproape un minut. Apoi păşi încet pînă în fața ei. Îi venea s-o strîngă de gît.

Rezistă acestei ispite nedemne, încleştîndu-şi mîinile la spate.

Sara nu-l privea, aşa că-i era mai uşor. Ochii ei rămăseseră ațintiți spre stricăciunile din cabină. Îşi rodea buza de jos, iar cînd începu să tremure, Nathan bănui că în sfîrşit îşi dăduse seama ce făcuse.

Se înşela.

– N-ar fi trebuit să las vatra nesupraveghe-

gheată, şopti ea. A sărit vreo scînteie...

Nathan clătină din cap.

În sfîrşit, îl privi în ochi, cu o teamă vizibilă. Imediat, furia lui începu să treacă.

– Sara?

– Da, Nathan? întrebă ea, coborînd privirea.

– Uită-te la mine.

Se uită. Avea lacrimi în ochi. Nathan oftă prelung, întretăiat.

– Voiai să-mi spui ceva? întrebă ea, văzînd că nu făcea decît s-o privească.

– Aia nu-i o vatră.

Ieşi din cabină. Sara privi lung după el, înainte de a se întoarce spre Matthew şi Jimbo.

– A zis că vatra nu-i vatră?

Cei doi dădură din capete în acelaşi timp.

Umerii Sarei se prăbuşiră.

– Arată ca o vatră.

– Ei bine, nu e, răspunse Matthew.

Îi dădu lui Jimbo un ghiont.

– Explică-i tu.

Jimbo încuviință, apoi îi spuse Sarei că bucățile de fier din colțul cabinei fuseseră aduse din ultima călătoriei a lui Nathan. Trebuiau să fie folosite la repararea sobei vechi din birourile Emerald Shipping Company. Nathan uitase să le debarce cînd acostaseră în port, continuă Jimbo, deşi era sigur că data viitoare căpitanul n-avea să mai uite.

Matthew încheie explicațiile spunîndu-i Sarei că spiraiul servea doar la iluminat şi aerisire. Nu era un horn.

Cînd cei doi terminară, Lady Sara era roşie ca focul în obraji. Le mulțumi pentru răbdare. Se simțea ca o proastă.

– Puteam să omor pe toată lumea, şopti ea.

– Puteai, dară, fu Matthew de acord.

Sara izbucni în lacrimi. Cei doi fură atît de impresionați, încît Jimbo se uită urît la Matthew.

Dintr-o dată, Matthew se simți ca un tată care încearcă să- şi mîngîie fiica. O cuprinse pe Sara în brațe, bătînd-o stîngaci pe spate.

– Lasă, Sara, că nu-i chiar aşa de rău, o consolă şi Jimbo. N-aveai de unde să ştii că nu e vatră.

– Şi o idioată şi-ar fi dat seama! strigă ea.

Cei doi dădură din capete, privindu-se pe deasupra creştetului ei. Apoi, Matthew spuse:

– Şi eu aş fi *putut* crede că era o vatră, dacă nu...

Nu mai putu continua, căci nu-i trecea prin minte nici o minciună plauzibilă.

Jimbo îi veni în ajutor:

– Oricine ar fi crezut că e o vatră, dacă nu era prea deprins cu corăbiile.

Nathan îi privea din uşă. Nu-i venea să creadă ce vedea. Jimbo şi Matthew, doi dintre cei mai necruțători pirați cu care avusese vreodată cinstea să lucreze, se purtau acum ca două dădace. Ar fi rîs, dacă n-ar fi revăzut chiar atunci pagubele cauzate de foc. Se încruntă din nou.

– Cînd termini de învineţit spinarea nevesti-

mii, poate pui nişte oameni să facă curat aici, Matthew.

Apoi se întoarse spre Jimbo.

– Scîndurile din podea s-au dus pînă jos. Ocupă-te de reparaţii, Jimbo. Matthew, dacă nu-ţi iei mîinile de pe nevastă-mea, nu ştiu ce-am să...

Nu fu nevoit să-şi ducă ameninţarea pînă la capăt. Cînd ajunse la Sara, Matthew ieşise deja pe uşă.

– Dacă e vorba s-o consoleze cineva pe nevastă-mea, eu am să fiu ăla.

O cuprinse smucit pe Sara în braţe, strîngîndu-i faţa la piept. Jimbo nu îndrăzni să zîmbească pînă după ce ieşi. Atunci chicoti gros – dar nu înainte de a fi închis uşa în urma lui.

Nathan o mai ţinu pe Sara în braţe cîteva minute. În sfîrşit, îl birui enervarea.

– Dumnezeule, nevastă, încă n-ai terminat cu plînsul?

Sara îşi şterse faţa de pieptarul cămăşii lui, apoi se îndepărtă de el.

– Încerc să nu plîng, dar uneori nu pot să mă stăpînesc.

– Am observat, remarcă Nathan.

O trase spre pat, o aşează, apoi simţi că se calmase îndeajuns ca să-i ţină o predică severă despre cea mai mare spaimă a tuturor marinarilor – focul. Vorbea calm, logic, meticulos, plimbîndu-se prin cabină, cu mîinile la spate.

Cînd termină, striga la ea. Totuşi, Sara nu

îndrăzni să-i atragă atenția asupra acestui lucru. Vena de la tîmpla lui palpita vizibil, făcînd-o să tragă concluzia că soțului ei încă nu-i trecuse furia.

Îl privea cum se învîrtea de colo-colo, răstindu-se şi bombănind, iar în acele momente, cînd îl vedea aşa ursuz cum era, îşi dădu seama cît de mult îl iubea cu adevărat. Încerca să fie atît de bun cu ea! Nu ştia, desigur, dar se învinuia pe sine, şi pe Jimbo şi Matthew, chiar şi pe Dumnezeu, că pricinuiseră incendiul, fiindcă nici unul dintre ei nu se ostenise să-i explice cum stăteau treburile pe o corabie.

Sarei îi venea să se arunce în brațele lui şi să-i spună că deşi dintotdeauna îl iubise, acum sentimentul era mult mai... viu, mult mai real. Simțea o asemenea pace şi mulțumire... Parcă în toți acei ani, cît îl aşteptase, ar fi fost plecată într-o călătorie, iar acum ajunsese în sfîrşit acasă.

Nathan îi atrase iar atenția, cerîndu-i să-i răspundă. Fu nevoit să repete întrebarea, desigur, căci Sara visase cu ochii deschişi şi habar n-avea ce-o întrebase. Neatenția ei părea să-l irite doar puțin, iar Sara bănui că începea în sfîrşit să se deprindă cu ea. Dumnezeu îi era martor că şi ea se obişnuia tot mai mult cu metehnele lui.

În sfîrşit, Nathan îşi termină predica şi, cînd îi ceru să-i promită imediat că n-avea să se mai atingă de nimic de pe corabie pînă nu ajungeau în port, Sara se supuse fără crîcnire.

După ce Nathan plecă, mulțumit, Sara petrecu cîteva ceasuri îndelungate făcînd curățenie. Cînd schimbă aşternutul şi termină de făcut baia, era frîntă de oboseală, dar hotărîtă să-şi aştepte soțul. Voia să adoarmă în brațele lui.

Îşi luă hîrtiile de desen din cufăr, se aşează la masă şi schiță un portret al soțului ei. Hîrtia nu părea destul de încăpătoare pentru mărimea lui. Această idee ciudată o făcu să zîmbească. Nu era decît un om. Omul ei. Semăna remarcabil de bine, deşi refuzase să-l deseneze încruntat. Îi prinsese şi poziția de viking, cu picioarele musculoase desfăcute şi mîinile proptite în şolduri. Pletele i se revărsau pe ceafă, şi ar fi vrut să aibă culori ca să-i poată reda strălucirea părului arămiu şi frumoşii ochi verzi. Poate, cînd ajngeau acasă la Nora, avea să-şi cumpere cele trebuitoare ca să-l deseneze cum se cuvenea.

Era trecut de miezul nopții cînd Nathan reveni în cabină. Sara dormea adînc. Zăcea în fotoliu, ghemuită ca o pisică, Părul ei lung şi buclat îi acoperea aproape complet fața, şi arăta cu desăvîrşire feminină.

Nu ştia de cît timp stătea acolo, privind-o. Dumnezeule, cît de firesc se simțea cu ea aproape! Nu înțelegea de unde atîta mulțumire, chiar şi recunoscînd că era o reacție periculoasă, căci nici în ruptul capului n-ar fi îngăduit ca o femeie să însemne pentru el mai mult decît un bagaj.

Era doar o cale de atingere a unui scop, îşi spuse. Şi nimic mai mult.

Se dezbrăcă, se spălă, apoi se duse la masă. Văzu filele de desen şi le desprinse uşor dintre degetele ei. I se trezi curiozitatea, aşa că începu să răsfoiască încet schițele. Erau cu totul vreo zece, douăsprezece. Toate îl reprezentau pe el.

Nu ştiu cum să reacționeze. Desenele erau uluitor de bine făcute. Îi redau cu siguranță mărimea şi forța. Dar fantezia ei o luase înainte, căci al dracu'lui să fi fost dacă nu-l arătau toate zîmbind!

Sara era o romantică fără speranță. Bătrîna îi spusese că mai tot timpul umbla cu capul în nori. Ştia că nu exagerase.

Da, soția lui era o visătoare necugetată. Şi totuşi, rămase pe loc, stăruind mult timp asupra unui anumit desen. Era complet greşit, desigur, dar îl fascina totuşi.

Imaginea îl reprezenta văzut din spate, pe punte, lîngă timonă, cu privirea spre asfințit. Parcă s-ar fi strecurat în spatele lui ca să-l prindă pe nepregătite. Îşi ținea mîinile încleştate pe manelele cîrmei. Era desculț şi fără cămaşă. Nu i se distingea decît parțial profilul – doar atîta cît să indice că, probabil, zîmbea.

Pe spate nu avea nici o cicatrice.

Oare uitase de ele, sau nu voia să le includă în desene? Nathan conchise că problema nu era atît de importantă încît să se mai gîndească la ea. Avea cicatrice, şi ar fi făcut

bine să le accepte naibii. Clătină din cap la gîndul acestei reacții ridicole, apoi o ridică pe Sara în brațe şi o duse în pat.

Lăsă spiraiul deschis, ca să iasă şi ultimele rămăşițe ale mirosului de fum, apoi se întinse alături.

Imediat, Sara se întoarse şi se cuibări mai bine lîngă el.

– Nathan?

– Ce?

Încercase să răspundă pe cel mai aspru ton posibil, ca să înțeleagă că nu-i ardea de vorbă.

Sara nu pricepu. Se trase mai aproape şi-şi puse mîna pe pieptul lui, începînd să se joace cu cîrlionții de păr des, pînă cînd Nathan îi acoperi mîna cu a lui.

– Termină.

Îşi lăsă capul pe umărul lui.

– De ce crezi că mi-e aşa de greu să mă obişnuiesc cu viața pe mare? întrebă ea în şoaptă.

Îi răspunse ridicînd din umeri.

– Crezi că poate fiindcă nu-s obişnuită să conduc o corabie?

Nathan îşi dădu ochii peste cap.

– Nici nu trebuie să-mi conduci nava. Mi-o conduc cu, singur.

– Dar, ca soție a ta, ar trebui...

– Dormi.

– ...să te ajut.

Îl sărută pe gît.

– Am să mă descurc mult mai bine pe us-

cat, Nathan. Pot să conduc o gospodărie mare, şi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, nu e nevoie să-ncepi iar cu lista tuturor calităţilor tale.

Deveni un moment rigidă, apoi se relaxă. Probabil se hotărîse în sfîrşit să-l asculte. Încă puţin şi adormea.

– Nathan?

Halal! Nu adormea pînă nu termina cu toate!

– Ce mai e?

– Ai uitat să mă săruţi de noapte-bună.

Dumnezeule, enervantă mai era! Nathan oftă obosit. Ştia că pînă nu ceda, n-avea nici o şansă să adoarmă. Soţia lui putea fi nespus de încăpăţînată.

O sărută scurt şi apăsat, doar ca să scape de pisălogelile ei. La naiba, ce gust bun avea! Trebuia s-o mai sărute o dată. Îşi folosi limba. Şi ea la fel. Sărutul fu mult mai profund, mai excitant.

Sara se strînse lîngă el. Provocarea era irezistibilă.

Mirosul dragostei plutea în aer, între ei, împreună cu o senzaţie de pace.

– Te iubesc, Nathan, şopti Sara, cu buzele lipite de ceafa lui.

Glasul lui Nathan era îngroşat de somn, dar şi tandru, cînd răspunse:

– Ştiu, fetiţo. Ştiu.

Începu să sforăie, înainte ca Sara să-şi adune destul curaj ca să-l întrebe dacă declarația ei îl bucurase. Nu putea adormi. Mai stătu trează o oră, căutînd o cale de a-l face pe Nathan să-şi dea seama ce noroc avea că o luase de soție.

Cu siguranță, calea spre inima lui nu trecea prin stomac. N-avea să se-atingă de nici o mîncare preparată de ea. Era suspicios din fire, iar supă buclucaşă îi luse gîndul de la atențiile ei culinare.

În sfîrşit, îşi făcu un plan care părea să aibă şanse. Avea să-şi croiască drum către soțul ei cu ajutorul celor din jur. Dacă le putea dovedi oamenilor din echipaj valoarea ei, Nathan urma să-şi dea seama cît de minunată era.

N-ar fi trebuit să-i fie greu să-i convingă ce stăpînă sinceră şi bună la inimă aveau. Da, erau superstițioşi, desigur, dar în fond, nu erau decît nişte oameni ca toți oamenii, iar vorbele blînde şi faptele bune aveau să le cîştige loialitatea, cu siguranță.

Dacă-şi punea cu adevărat mintea la contribuție, putea găsi, fără îndoială, cea mai bună metodă de a cîştiga devotamentul oamenilor în mai puțin de o săptămînă.

Capitolul 8

Pe la sfîrşitul săptămînii, toți purtau funii de usturoi împrejurul gîtului, disperați să scape de năzbîtiile lui Lady Sara.

Şapte zile în cap, încercase să le cîştige încrederea. Cînd aflase de ce-şi puneau salbele acelea urît mirositoare, fusese atît de dezgustată, încît se lăsase păgubaşă.

Mai încetase şi să dea fuga în cabină ori de cîte ori se uitau chiorîş la ea. Se prefăcea doar că nu observa. N-avea să spună nimănui cît o deranja purtarea lor. Era hotărîtă să-şi înghită lacrimile şi să-şi țină cumpătul.

Numai Nathan şi Nora ştiau ce simțea cu adevărat. Sara le vorbea amîndurora despre sentimentele ei lezate. Nathan se străduia să ignore situația. Nora îşi dădea toată silința să-şi consoleze nepoata.

Desigur, problema era aceea că pînă şi cele mai mărunte accidente, indiferent de cauze, erau puse pe seama prezenței Sarei la bord. O credeau blestemată. În clipa cînd Chester observă că-i ieşise un neg nou pe mînă, dăduse vina pe Sara. O atinsese întîmplător cu mîna, îşi amintea, cînd trecuse pe lîngă ea, pe punte.

Cum să răspundă rațional unor asemenea idioțenii? Sara îi punea această întrebare lui Nathan de cel puțin două ori pe zi. Totuşi, răspunsurile lui nu aveau nici un sens. Fie mormăia iritat, fie ridica din umeri, indiferent. Era la fel de înțelegător ca un țap, şi de fiecare dată cînd termina să-i spună părerile lui piezişe, Sara îl săruta, numai ca să-l contrazică.

În lunea următoare, Sara îşi spunea că viața ei n-ar fi putut să devină mai amară de-atît. Dar, la o adică, nu se gîndise la pirați. Aceştia atacară corabia marți dimineața.

Începuse ca o zi liniştită, însorită şi frumoasă. Matthew o scosese pe Nora la plimbare pe punte, şi amîndoi şuşoteau şi rîdeau ca niște copii, ținîndu-se de braț. Se apropiaseră mult în ultimele cîteva săptămîni. Matthew zîmbea tot mai des, iar Nora părea să roşească la fel de frecvent.

Cînd Sara îşi începu şi ea plimbarea, Jimbo i se alătură. Nici o clipă nu era lăsată singură. Credea că era din cauză că oamenii deveniseră atît de ostili, dar cînd îi spuse lui Jimbo, acesta clătină din cap.

– S-ar putea să conteze şi asta, da' adevăru-i că Nathan nu vrea să se mai întîmple nici o trăsnaie, Sara. De-asta ți-a pus paznic zi şi noapte.

– Mai mare ruşinea! exclamă ea.

Lui Jimbo îi era greu să-şi stăpînească zîmbetul. Fără îndoială, Sara tindea să dramatizeze. Totuşi, nu voia să creadă că rîdea de ea.

– Ei, ei, lasă că nu-i chiar aşa de îngrozitor, remarcă el. N- ai de ce să te amărăşti.

Sara se aprinse imediat la faţă, fără să-şi ascundă iritarea.

– Deci, aşa merge treaba? Cîteva mici ghinioane, iar acum servitorii mă scuză de vrăjitorie, iar soţul meu, că-i pîngăresc proprietatea? Jimbo, e nevoie să-ţi amintesc că de la foc încoace nu s-a mai întîmplat nimic ieşit din comun? Sînt sigură că oamenii îşi vor băga minţile-n cap, cu timpul.

– Nimic ieşit din comun? repetă Jimbo. Vorbeşti serios, Sara? Ai uitat de Dutton?

N-ar fi trebuit să aducă vorba despre acel incident. Sara îl privi nemulţumită..

– Nu s-a înecat, Jimbo.

Jimbo îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, da' nici mult nu mai avea.

– Şi i-am prezentat scuze.

– I le-ai prezentat, dară. Da' cu Kently şi Taylor cum a fost?

– Ăştia care-s? se prefăcu Sara că nu ştia.

– Ăia de i-ai lăsat laţi acu' două zile, cînd au alunecat pe vaselina de tun pe care-ai vărsat-o tu.

– Pentru asta, nu poţi da vina numai pe mine.

– Nu? N-ai vărsat tu unsoarea?

– Ba da. Dar tocmai mă duceam să iau o cîrpă ca s-o şterg, cînd s-au repezit pe-alături. Dacă nu se grăbeau aşa să fugă de mine, aş fi apucat să-i previn că puntea era alunecoasă.

Aşa că vezi, Jimbo, numai superstiţiile lor sînt de vină.

Un strigăt de pe o corabie din depărtare îi făcu să se întrerupă. Cît ai clipi, puntea era plină de oameni care alergau să-şi ocupe posturile.

Sara nu înţelegea de ce se produsese o asemenea agitaţie. Nathan o strigă pe nume, cu un muget, înainte ca Jimbo să-i poată da vreo explicaţie.

– Nathan, n-am făcut nimic! strigă ea, cînd îl văzu apropiindu-se cu paşi mari. Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar îţi jur că n-are nici o legătură cu mine.

Cuvintele ei înverşunate îl puseră pe gînduri. Chiar îi zîmbi, înainte de a o lua de mînă, ca s-o tragă spre cabină.

– Ştiu că nu eşti tu de vină, îi spuse el, deşi probabil oamenii au să ţi-o pună şi pe asta în cîrcă.

– Acum de ce-au să mă mai acuze?

– Vom avea nişte oaspeţi nepoftiţi, Sara.

– Nepoftiţi? şopti ea.

Ajunseră la uşa cabinei. Nathan o trase înăuntru, dar lăsă uşa deschisă. Era clar că nu avea de gînd să stea prea mult acolo.

– Pirati, îi explică el.

Sara păli.

– Să nu-ndrăzneşti să-mi leşini! îi ordonă Nathan, deşi se şi repezea s-o prindă, în caz că nu-l asculta.

Îi dădu mîinile la o parte.

– N-am să leşin. Sînt furioasă, Nathan, nu speriată. A dracu'lui să fiu dac-am să-i las pe oameni să creadă că eu le-am adus şi piraţii pe cap. Alungă-i, Nathan. Nu-s în stare să suport încă un necaz.

Nathan ştia că se anunţa o bătălie în toată regula, dar preferă să nu-i spună. Ar fi trebuit să ia clipperul, care era mai rapid. „*Seahawk*" era prea greoi, şi-n veci n-ar fi putut să scape cu fuga.

– Promite-mi că o să ai grijă, îi ceru Sara.

Îi ignoră ordinul.

– Matthew a dus-o pe Nora jos, spuse el. Să stai aici pînă vine după tine.

Apoi se întoarse şi ieşi pe uşă. Sara alergă după el. Cînd îl cuprinse cu braţele de mijloc, fu nevoit să se oprească. Se răsuci spre ea, desprinzîndu-i mîinile.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu e momentul să-mi ceri pupături de rămas-bun! mugi el.

Voia să-i spună că nu pentru asta îl oprise, dar Nathan i-o luă înainte, sărutînd-o scurt.

Cînd se retrase, Sara îi zîmbi.

– Nathan, acum n-avem timp de... romantisme. Te-aşteaptă o bătălie. Du-te şi te luptă.

– Atunci, de ce m-ai oprit?

– Am vrut să-mi promiţi c-o să ai grijă.

– Încerci anume să mă scoţi din minţi, nu-i aşa, Sara? Totul e un plan, ca să-nnebunesc, nu?

Nu-i răspunse la această întrebare ridicolă.

– Promite-mi, Nathan. Nu-ți dau drumul pînă nu-mi promiți. Te iubesc, şi am să fiu foarte îngrijorată, dacă nu-mi dai cuvîntul tău.

– Bine, cedă el. O să am grijă. Acum eşti fericită?

– Da, mulțumesc.

Intră grăbită în cabină, ca să se pregătească pentru luptă, începînd să caute arme. Dacă piraţii reuşeau să abordeze nava, era hotărîtă să-şi ajute soțul pînă la capăt.

Găsi două pistoale încărcate în sertarul de jos şi un pumnal foarte ascuțit în nişa de la mijloc. Işi vîrî cuțitul în mîneca rochiei, iar pistoalele le puse într-o poşetă albastră. Strînse băierile genții în jurul încheiturii, tocmai cînd Matthew dădea buzna în cabină. Din depărtare se auzi un bubuit puternic.

– A fost un tun dintre-ale noastre, sau de-ale lor? întrebă Sara, cu vocea tremurîndu-i de îngrijorare.

Matthew clătină din cap.

– De-ale lor, răspunse el. N-au nimerit. Încă nu-s destul de aproape ca să facă vreun rău. De-asta nici nu tragem cu tunurile, Sara. Acum vino cu mine. Am dus-o pe Nora la adăpost, sub linia de plutire. Poți să aştepți acolo, cu ea.

Sara nu obiectă, ştiind prea bine că Nathan dăduse ordinul, deşi se simțea ca o laşă. Nu i se părea onorabil să se ascundă.

În cală era întuneric beznă. Matthew coborî primul pe treptele şubrede. O ridică peste prima treaptă, explicîndu-i că scîndurile erau

putrede şi aveau să le înlocuiască imediat ce- şi găseau puţin timp.

Cînd ajunseră jos şi trecură de un colţ, flacăra slabă a unei lumînări le lumină drumul spre locul unde Nora aştepta cu răbdare.

Mătuşa Sarei stătea aşezată pe o ladă, cu şalul ei roşu pus pe umeri. Nu părea deloc speriată.

– O să avem o aventură, îi spuse ea nepoatei sale. Marian, dragul meu, să ai grijă!

Matthew dădu din cap.

– Ar fi o aventură de toată frumuseţea, dacă n-am avea o încărcătură aşa de preţioasă la bord, replică el.

– Ce încărcătură preţioasă? se interesă Sara.

– Cred că la noi două se referă, dragă, îi explică Nora.

– Dară, îi dădu dreptate Matthew, pornind înapoi spre scara şubredă. Acum trebuie să ne apărăm, în loc să atacăm. Nu s- a mai văzut una ca asta.

Sara nu ştia ce voia să spună. Totuşi, era destul de clar că Nora înţelegea. I se citea în zîmbet.

– Ce crezi că au însemnat cuvintele astea ale lui Matthew, mătuşă? o întrebă ea.

Un moment, Nora se gîndi să-i spună, apoi alungă imediat ideea. Nepoata ei era prea inocentă ca să înţeleagă. Pentru Sara, toate încă mai erau sau bune, sau rele. În mintea ei idealistă nu era loc pentru nuanţe de cenuşiu. Cu

timpul, avea să ajungă să înțeleagă că viața nu era chiar atît de simplă. Atunci, ar fi putut accepta faptul că Nathan avusese o existență destul de pestriță. Nora spera să fie de față cînd Sara urma să afle că era măritată cu Pagan. Zîmbi doar imaginîndu-şi reacția nepoatei sale la auzul acestei veşti.

– Cred că echipajul ar lupta mai viguros dacă n-ar trebui să ne țină pe noi în siguranță, spuse ea.

– N-are nici un sens, o contrazise Sara.

Nora era de aceeaşi părere, dar preferă să schimbe subiectul.

– Aici se țin munițiile?

– Cred că da. Crezi că butoiaşele astea sînt pline cu pulbere?

– Aşa trebuie să fie. Să fim atente la flacăra lumînării. Dacă ia foc ceva aici... ei bine, nu mai e nevoie să-ți spun ce s-ar putea întîmpla. Să nu mă laşi să uit să suflu-n lumînare, cînd Matthew va veni să ne ia.

Dintr-o dată, avură senzația că nava scosese un rîgîit gigantic. Se zgîlțîi de la prova pînă la pupa.

– Oare ne-au lovit? întrebă Sara.

– Cu siguranță, aşa s-a părut.

– Nathan ar face bine să termine treaba cît mai repede. Nervii mei nu rezistă la aşa ceva. Nora, tu şi Matthew ați devenit foarte apropiați, nu?

– Ce moment ai mai ales şi tu ca să mă întrebi asta! chicoti Nora.

– Vreau doar să nu ne mai gîndim atîta la pericol.

– Da, ar putea fi o idee bună. Şi ai dreptate, Matthew şi cu mine ne-am apropiat foarte mult. E un om atît de blînd şi înțelegător! Uitasem complet cît de liniştitor e să-i pot încredința gîndurile şi grijile mele cuiva care ține la mine.

– Şi eu țin la tine, mătuşă.

– Da, draga mea, ştiu că ții la mine, dar nu-i deloc acelaşi lucru. Vei înțelege ce vreau să spun cînd tu şi Nathan o să deveniți puțin mai apropiați.

– Mă tem că ziua aceea nu va sosi niciodată, replică Sara. Matthew ți se încredințează şi el ție?

– A, da, foarte des.

– Ți-a vorbit mult despre Nathan?

– De cîteva ori, recunoscu Nora. Unele lucruri mi le-a spus confidențial, desigur, aşa că nu pot vorbi despre...

– Cum să nu poți? o întrerupse Sara. Doar sînt nepoata ta, în fond, şi orice-mi spui rămîne între noi. Ai încredere în mine, nu-i aşa, Nora?

Mai continuă s-o îmboldească încă vreo zece minute, pînă cînd Nora cedă în sfîrşit.

– Matthew mi-a povestit despre tatăl lui Nathan. L-ai cunoscut vreodată pe Contele de Wakersfield?

– Se spune că a murit cînd Nathan era mic, Nora. Eu nu puteam să fi fost mai mare de-o şchioapă. Totuşi, am auzit că a primit titlul de cavaler.

– Da, a fost înnobilat. N-a fost decît o mascaradă, totuşi. Matthew mi-a spus că, de fapt, contele şi-a trădat ţara cînd era la datorie. Da, Sara, aşa e, continuă ea, cînd nepoata ei scoase o exclamaţie de uimire. E o poveste înfricoşătoare, copilă. Tatăl lui Nathan era în cîrdăşie cu încă doi necredincioşi, şi toţi trei au crezut că puteau răsturna guvernul. Şi-au spus „tribunal" şi, după cîte mi-a povestit Matthew, planul lor trădător a fost cît pe ce să reuşească. Pe urmă, tatăl lui Nathan s-a răzgîndit. Mustrările de conştiinţă l-au costat viaţa, înainte ca adevărul să iasă la iveală.

Sara era îngrozită de cele auzite.

– Bietul Nathan, şopti ea. Ruşinea trebuie să fi fost insuportabilă.

– Ba nu, cîtuşi de puţin, replică Nora. Înţelegi tu, nimeni n-a aflat tot adevărul. Încă se mai crede despre conte că ar fi murit într-un accident de trăsură. N-a izbucnit nici un scandal. Dar te previn, dacă familia ta află ceva despre asta, vor folosi informaţiile ca să-l determine pe prinţ să vă anuleze contractul de căsătorie.

– A, e prea tîrziu pentru aşa ceva! ripostă Sara.

– Eşti naivă dacă-ţi închipui că e prea tîrziu, copilă. Împrejurările au fost atît de neobişnuite... regele nu se simţea deloc bine.

– Era bolnav la cap, şopti Sara.

– Iar tu aveai abia patru ani, adăugă şi mătuşa ei, tot în şoaptă.

– Totuşi, acum trăim ca soţ şi soție. Nu cred că prințul regent ar îndrăzni...

– Poate îndrăzni tot ce vrea el să îndrăznească, o întrerupse bătrîna.

– Grijile tale n-au nici un temei. N-am să spun nimănui despre tatăl lui Nathan, aşa că părinții mei nu vor afla. Nici măcar lui Nathan n-am să-i dau de veste că ştiu, în regulă? Voi aştepta să-mi destăinuiască el totul.

Nora fu mai liniştită.

– Ştii că am aflat şi cum s-a rănit Nathan pe spinare?

– Cred că l-a bătut cineva cu biciul.

– Nu, nici un bici. Urmele sînt de la un foc, nu de la un bici. Ajunge doar să le priveşti mai cu luare-aminte, ca să-ți dai seama, copilă.

Sara simți că-i venea rău de la stomac.

– O, Doamne, şi a fost intenționat? Cineva l-a ars anume?

– Aşa cred, dar nu pot fi sigură. Ştiu că a fost la mijloc o femeie. Se numea Ariah. Nathan a cunoscut-o într-un port străin din răsărit.

– Cum a cunoscut-o Nathan pe această femeie?

– N-am aflat amănuntele, recunoscu Nora. Totuşi, ştiu că această Ariah avea nişte moravuri destul de uşoare. Şi-a făcut de cap cu Nathan.

Sara scoase un mic țipăt.

– Vrei să spui că Nathan a fost intim cu stricata asta?

Nora o bătu pe mînă.

– Nathan nu făcea decît să se distreze, draga mea, înainte de a se aşeza la casa lui. N-ai de ce să te superi.

– Crezi că a iubit-o?

– Nu, în nici un caz n-a iubit-o. Îți era deja juruit ție, Sara. Nathan îmi face impresia unui om foarte chibzuit. Nu şi-ar fi îngăduit să se îndrăgostească de ea. Şi pun rămăşag moştenirea mea că, după ce-a terminat cu Ariah, a ajuns s-o urască. Matthew mi-a spus că femeia s-a folosit de Nathan ca să-l manevreze pe celălalt ibovnic al ei. Da, aşa e, se grăbi ea să adauge, cînd Sara o privi neîncrezătoare. După cîte spune Matthew, Ariah îşi juca jocul cu multă măiestrie. De-asta cred că Nathan a fost torturat la porunca ei. Totul s-a petrecut în timpul unei mici revoluții, înțelegi, iar partizanii anarhiştilor l-au ajutat şi pe el cînd i-au eliberat pe ceilalți prizonieri. Pe urmă, Jimbo şi Matthew l-au luat în grija lor.

– Lui Nathan i-a fost foarte greu, cu siguranță, nu-i aşa? şopti Sara, cu vocea tremurîndu-i de emoție. Cred că era foarte tînăr cînd femeia aceeea îngrozitoare l-a trădat. Şi mai cred şi că a iubit-o, Nora.

– Eu nu cred.

– Ar fi mai bine să fi fost doar o aventură, spuse ea. Şi dacă au împărțit acelaşi pat, ei bine, nu mi-a fost cu adevărat necredincios, pentru că nu ne începuserăm viața conjugală împreună. Ştii, abia acum începe totul să aibă sens pentru mine.

– Ce începe să aibă sens?

– Nu ți-am mai spus, dar am observat că Nathan pare să fie foarte preocupat să-şi protejeze sentimentele. Acum cred că înțeleg de ce. N-are încredere în femei. Şi nu pot să-l condamn. Dacă te-ai ars o dată, nu-ți mai apropii mîna de foc, nu-i aşa?

– E mult de-atunci, replică Nora. Nathan e acum un om în toată firea, Sara, şi poți fi sigură că şi-a lămurit în minte toate astea.

Sara clătină din cap.

– Altfel, cum poți să-i explici atitudinea? Lui Nathan nu-i place deloc cînd îi spun că-l iubesc. Devine rigid şi rece. Şi nici măcar o dată nu mi-a spus că ține la mine. S-ar putea ca încă să mai urască toate femeile – cu excepția mea, desigur.

Nora zîmbi.

– Cu excepția ta?

– Cred că totuşi mă iubeşte, Nora. Îi e doar dificil s-o accepte.

– Mai lasă-i timp, draga mea. Bărbații au nevoie de foarte multă vreme pînă să se lămurească – fiindcă sînt nişte brute atît de încăpățînate, înțelegi...

Sara îi dădu dreptate din toată inima.

– Dacă întîmplător o voi întîlni vreodată pe această Ariah, am să...

– Ai toate şansele s-o întîlneşti, interveni Nathan. Cam de vreun an, locuieşte la Londra. Matthew spune că-şi caută un nou sponsor.

– Nathan ştie că e în Anglia?

– Presupun că da.

Zgomotul de-afară devenise prea puternic ca să mai poată continua discuția. În timp ce Nora își făcea griji din cauza luptei, Sara se frămînta cu informațiile pe care tocmai le aflase de la mătușa ei. Mai trecură vreo douăzeci, treizeci de minute. Apoi se lăsă o tăcere mormîntală.

– Dac-aș putea să văd ce se întîmplă, n-aș mai fi atît de alarmată, șopti Nora.

Sara găsi că era o idee foarte bună.

– Am să mă strecor pînă la nivelul cabinelor, ca să văd dacă totul e în ordine.

Nora se împotrivi vehement. Tocmai discutau în contradictoriu, cînd trapa se deshise. Amîndouă începură să se roage să fie Matthew, care venea jos să le ia. Dar, cînd nimeni nu le strigă, traseră înfricoșătoarea concluzie că dușmanii cuceriseră într-adevăr corabia. Sara îi făcu semn Norei să se înghesuie în colț, după o ladă mare, apoi se întoarse și suflă în lumînare. În sfîrșit, porni spre scară, ca să pîndească o ocazie de a-i ataca pe bandiți.

Dumnezeule, ce frică-i era! Totuși, asta n-o opri. Primul ei gînd fu la Nathan. Dacă inamicul ajunsese într-adevăr la bord, soțul ei era viu sau mort?

Și-l imagină căzut într-o baltă de sînge, apoi își alungă acest gînd oribil. Nu-i folosea la nimic dacă se lăsa pradă imaginației.

Cînd chepengul se deschise complet, pătrunse destulă lumină pentru ca Sara să dis-

tingă doi oameni cu eşarfe colorate pe cap coborînd scara.

Primul pirat nu călcă pe treapta putredă – dar al doilea, da. Cu o blasfemie sonoră, căzu prin deschizătura îngustă, ajungînd prins între stinghii. Picioarele îi atîrnau dedesubt, iar braţele-i erau imobilizate lîngă trup.

– Ce dracu'? mormăi primul pirat, întorcîndu-se în loc. Doar nu te-ai prins acolo? adăugă el, rîzînd disprețuitor.

Întinse mîna să desprindă scîndura, dar se opri brusc, simțind un curent de aer peste față.

Tocmai se întorcea spre ea, cînd Sara îl lovi în cap cu patul pistolului. În timp ce omul se prăbuşea, fără un murmur, îi prezentă scuzele ei.

Ridicîndu-şi poalele rochiei, cu un gest elegant, Sara sări peste piratul căzut şi urcă grăbită treptele spre celălalt. Chipul pocit al acestuia o privea cu ochii mijiți şi o expresie uimită. Dacă nu s-ar fi uitat direct la ea, l-ar fi putut lovi şi pe el, dar n-o lăsa inima să săvîrşească o asemenea faptă, căci tîlharul era deja prins ca într-o capcană, la cheremul ei, aşa că nu făcu decît să-şi rupă o fîşie din jupon, pe care i-o vîrî în gură ca să nu strige după ajutor. Nora îi veni în ajutor şi-o ajută să-l lege pe pirat fedeleş.

Mătuşa ei părea să suporte foarte bine situația.

– Ascultă, dragă, am găsit o frînghie. Vrei să-l leg şi pe celălalt gentleman?

Sara dădu din cap.

– Da, ar fi o idee splendidă. Se poate trezi din clipă-n clipă. Şi să-i vîri şi-o cîrpă-n gură. Uite, rupe din juponul meu. Şi-aşa s-a făcut ferfenită.

Se opri să mai rupă o fîşie, apoi i-o dădu mătuşii ei.

– Doar nu vrem să cheme în ajutor, nu-i aşa, Nora?

– De bună seamă, fu mătuşa ei de acord.

Sara încercă să-i pună în mînă un pistol, dar bătrîna refuză.

– S-ar putea să ai nevoie de amîndouă ca să-i salvezi pe Matthew şi Nathan, draga mea.

– Da' ştiu că mi-ai pus o grea sarcină pe umeri, şopti Sara. Nu-s chiar atît de sigură că pot salva pe cineva.

– Hai, du-te acum, o trimise Nora. Ai elementul surpriză de partea ta, Sara. Eu aştept aici pînă termini.

Sara ar fi vrut s-o îmbrăţişeze de rămas-bun, dar se temea să nu se descarce vreunul dintre pistoale. Rugîndu-se, urcă pînă la nivelul cabinelor.

Camera de veghe era pustie. Tocmai se pregătea să se uite în cabina ei, cînd auzi nişte oameni venind pe scară. Se ascunse în colţul din spatele paravanului şi aşteptă.

Primul apăru Jimbo. Avea o tăietură pe frunte, iar sîngele îi şiroia pe obraz. Nu se putea şterge, căci mîinile-i erau legate la spate, şi îl înconjurau trei piraţi.

La vederea rănii, Sara uită de orice spaimă. Nu mai simțea decît furie.

Văzu că Jimbo se uita spre scară, apoi auzi din nou paşi şi apăru Nathan. La fel ca şeful de echipaj, avea mîinile legate la spate. Sara era atît de recunoscătoare să-l vadă în viață, încît începu să tremure. Iar expresia de pe chipul soțului ei o făcu să zîmbească puțin. Arăta aproape plictisit.

Îl văzu dînd din cap spre Jimbo. Gestul fusese atît de scurt, atît de discret, încît nici nu l-ar fi observat, dacă nu se uita cu atenție. Apoi Jimbo întoarse uşor capul spre paravan.

Bănui că Nathan îi ghicise prezența. Se uită în jos, văzu că poala rochiei îi ieşea la vedere, şi şi-o trase repede înapoi.

– Duceți-i în cabină, ordonă un glas plin de răutate.

Nathan fu împins iar înainte., Se împiedică, încercă să-şi țină echilibrul, întorcîndu-se, şi ajunse lîngă colțul paravanului.

– Uite că vine Banger cu grogul! anunță alt pirat. Putem să ne cistim în timp ce pregătim execuția. Perry, căpitanul vrei să moară primul, sau ultimul?

La auzul acestei întrebări, Sara puse unul dintre pistoale în mîinile lui Nathan.

Soțul ei nu avu nici o reacție, iar Sara îşi aminti că avea mîinile legate.

Îşi aminti de cuțitul ascuns în mînecă, aşa că începu imediat să-i taie frînghiile. Accidental, îi ciupi şi pielea de vreo două ori. În sfîrşit,

Nathan prinse cuțitul între degete şi tăie în continuare.

– Unde naiba-i căpitanul? strigă alt glas. Vreau să beau!

Va să zică, îşi aşteptau căpetenia înainte de a-şi începe petrecerea ucigaşă, conchise Sara.

Ce mai aştepta Nathan? Avea mîinile libere, dar nu făcea nici o mişcare. Ținea cuțitul de lamă, probabil ca să-l arunce, la momentul potrivit. În cealaltă mînă avea pistolul, îndreptat spre podea.

Unul dintre pirați ieşi din cabina ei, cu o rochie în mîini. Era favorita ei, cea albastră, iar tîlharul acela nespălat o frămînta în mîini.

Sara jură că-n viața ei n-avea să mai poarte acea rochie.

– Avem o femeie la bord, căpitane! strigă banditul.

Şeful piraților stătea cu spatele spre ea, aşa că nu-i putea vedea bine chipul. Nici nu şi-ar fi dorit, căci statura lui era înfricoşătoare. Umerii îi ajungeau la acelaşi nivel cu ai lui Nathan.

Căpitanul pufni gros, dezgustător, dîndu-i senzația că i se tîrau gîngănii pe piele.

– Găsiți cățeaua! ordonă el. Cînd termin cu ea, puteți s-o luați şi voi, pe rînd.

Sara îşi duse o mînă la gură, ca să nu icnească de silă.

– Păi, căpitane, strigă altul, pînă să ne vină şi nouă rîndul, o să moară!

Îi răspunse un hohot general. Sarei îi venea să plîngă. Auzise destul, şi nu mai suporta. Îl

înghionti uşor pe Nathan, împingîndu-l înainte.

În sfîrşit, Nathan reacţionă. Se mişcă fulgerător, repezindu-se spre cei doi din faţa cabinei. Încă înainte de a ajunge la ei, azvîrli cuţitul. Vîrful se înfipse între ochii piratului de lîngă scară. Plumbul tras din pistol doborî alt tîlhar.

Nathan îi izbi cu umerii pe cei doi oameni care blocau uşa. Forţa loviturii îi aruncă pe amîndoi în cabină. Îi urmă şi puse imediat capăt luptei, dîndu-i cap în cap.

Jimbo îl doborî pe şeful piraţilor, repezindu-se în el ca un berbec. Avea mîinile încă legate la spate, iar lovitura nu-l făcu pe bandit decît să-şi piardă echilibrul. Îşi reveni repede şi-l pocni pe Jimbo într-o parte a gîtului, trîntindu-l la podea. Apoi îl dădu la o parte cu piciorul, scoţîndu-şi pistolul din buzunar.

Nathan tocmai pornise spre uşă, cînd căpetenia piraţilor ridică pistolul. Cu venin în glas, şuieră:

– Ai să mori încet şi-n chinuri.

Sara era prea indignată ca să se mai teamă. Ieşi încet de după paravan, ajungînd pînă în spatele banditului. Apoi îi lipi ţeava pistolului de ceafă.

– Tu ai să mori repede şi uşor, şopti ea.

Cînd piratul simţi atingerea oţelului rece, încremeni ca un cadavru. Sara fu mulţumită de această reacţie. Observă că şi lui Nathan îi plăcea. Începuse chiar să zîmbească.

Zîmbi şi ea. Totuşi, nu ştia dacă l-ar fi putut

ucide pe pirat, şi prefera să nu dea greş de la o asemenea încercare. La urma urmei, de curajul ei depindea viaţa lui Nathan.

– Nathan? îl strigă ea. Unde vrei să-l împuşc de data asta, între urechi sau în gît?

Şarja avu efectul dorit.

– De data asta...? bîigui gîtuit piratul.

Totuşi, continua să-şi ţină pistolul spre Nathan.

– Da, de data asta, nătărăule, replică Sara, încercînd să vorbească pe un ton cît mai feroce.

– Tu cum preferi? o întrebă Nathan, rezemîndu-se de tocul uşii, chipurile relaxat.

– În gît, răspunse Sara. Nu mai ştii cît am avut de curăţat după ultimul? O săptămînă n-au ieşit petele. Totuşi, păgînul ăsta pare să aibă mai puţin creier. Hai, hotărăşte tu, am să te-ascult, ca întotdeauna.

Mîna piratului căzu pe lîngă trup, iar pistolul ajunse pe podea. Sara crezu că învinsese, dar înainte ca Nathan să ajungă la pirat, acesta se răsuci brusc. Dosul palmei lui o lovi în obrazul stîng, într-o încercare de a-i zbura arma din mînă. Sara auzi mugetul lui Nathan. Se împletici de-a-ndăratelea, împiedicîndu-se de picioarele mari ale lui Jimbo, şi apăsă pe trăgaci. Detunătura fu urmată de un urlet, în timp ce piratul îşi ducea mîinile la faţă.

Căderea spre podea păru să dureze mult, nespus de mult timp. Toate se mişcau cu încetinitorul, iar ultimul ei gînd, înainte de a leşina,

fu îngrozitor. Doamne, Dumnezeule, îl împuşcase pe pirat în față!

Se trezi peste cîteva momente. Zăcea în pat, iar Matthew şi Jimbo stăteau aplecați asupra ei. Matthew îi ținea pe obraz un prosop înmuiat în apă rece. Jimbo îi făcea vînt cu o hartă de pe biroul lui Nathan.

Soțul ei nu era acolo. Imediat ce-şi dădu seama de acest lucru, Sara împinse pătura la o parte şi încercă să se ridice. Jimbo o culcă la loc.

– Stai cuminte, Sara. Ai primit o lovitură zdravănă. Ți s-a umflat obrazul.

Îi ignoră instrucțiunile.

– Unde-i Nathan? întrebă ea. Vreau să vină aici, lîngă mine.

Înainte de a apuca să-i răspundă, Jimbo se pomeni aşezat pe pat. Sara smulse prosopul din mîna lui Matthew şi începu să-i curețe tăietura de la frunte.

– Mărunțică muieruşcă, da' viteză foc cînd se oțărăşte, nu, Matthew? mormăi Jimbo, încercînd să facă pe morocănosul. Nu-ți mai bate capu' cu mine, bombăni el.

Sara nu-i dădu atenție.

– Matthew, crezi c-o să se vindece repede? Tăietura asta nu mi se pare prea adîncă, dar poate că...

– O să fie bine, răspunse Matthew.

Sara dădu din cap. Apoi reveni la cealaltă grijă a ei.

– Un bărbat ar trebui să-şi mîngîie nevasta

cînd e doborîtă la pămînt. Matthew, du-te şi cheamă-l pe Nathan. Pe toţi sfinţii, o să mă mîngîie, că de nu, i-arăt eu lui!

– Ei, Sara, replică Matthew, pe un ton liniştitor, întîmplător soţul tău e căpitanul acestei nave, iar acum trebuie să se ocupe de cîteva... amănunte importante. Şi-n plus, n-ar fi bine să ai de-a face cu el chiar în clipa asta. Băiatu-i negru de furie.

– Fiindcă s-au urcat piraţii pe corabia lui frumoasă?

– Fiindcă ticălosul ăla te-a lovit, Sara, mormăi Jimbo. După ce-ai încasat-o, ai leşinat, aşa că n-ai văzut mutra soţului tău. N-ai fi uitat-o prea uşor. În viaţa mea nu l-am mai văzut aşa de furios.

– Mă bucur să aud, şopti Sara.

Cei doi marinari se priviră exasperaţi. Sara nu-i mai luă în seamă, căci tocmai îşi aminti păcatul de moarte pe care-l săvîrşise.

– O, Doamne, l-am împuşcat pe şeful lor în faţă! strigă ea. Acum sînt osîndită s-ajung în iad, nu-i aşa?

– Apărai viaţa bărbatului tău, i-o întoarse Jimbo. N-o să te duci în nici un iad, Sara.

– Va fi... pocit pînă la sfîrşitul zilelor lui, mură ea.

– Lasă, Sara, că era pocit încă dinainte, replică Matthew.

– Mai bine-l omorai, spuse Jimbo. Aşa, n-ai făcut decît să-l împuşti în nas...

– Dumnezeule, l-am împuşcat în...

– Las-o, Jimbo, că iar o apucă, bodogăni Matthew.

– I-am zburat complet nasul de pe față bietului om?

– Bietul om? pufni Jimbo. Ăsta-i un drac împielițat. Ştii ce s- ar fi întîmplat dacă...

– Mai are nas, nenorocitul, îl întrerupse Matthew, privindu-şi încruntat prietenul. N-o mai ațîța, Jimbo, îi ordonă el, înainte de a se întoarce din nou spre Sara. N-ai făcut decît să-i găureşti puțin nasul, atîta tot.

– Ne-ai salvat pe toți, Sara, adăugă şi Jimbo.

Aceste cuvinte o înveseliră vizibil.

– V-am salvat, nu-i aşa?

Amîndoi dădură din capete.

– Oamenii mei ştiu că...

Se întrerupse, cînd îi văzu încuviințînd din nou.

– Ei, atunci nu mai pot crede că sînt blestemată, nu-i aşa?

Înainte ca vreunul dintre ei să-i răspundă la această întrebare, puse încă una:

– Ce amănunte trebuia să rezolve Nathan?

– Represaliile, anunță Jimbo. Ochi pentru ochi, Sara. Voiau să ne omoare...

Nu apucă să-şi termine explicațiile. Lady Sara scoase un țipăt indignat şi fugi afară din cabină. Amîndoi se luară după ea.

Nathan stătea lîngă timonă. Pirații care încercaseră să le cucerească nava erau aliniați pe punte. Oamenii lui Nathan îi înconjurau.

Sara se duse grăbită pînă lîngă soțul ei. Îl atinse pe braț, ca să-i atragă atenția. Nathan n-o privi, rămînînd cu ochii spre şeful piraților, care stătea la cîțiva paşi distanță.

Cînd îl văzu, Sara făcu instinctiv un pas înainte. Banditul avea în mîini o cîrpă pe care şi-o ținea la nas. Voia să-i spună că-i părea rău că-l rănise. Mai voia şi să-i aducă aminte că totul se întîmplase din vina lui, căci dacă n-o lovea, pistolul nu s-ar fi descărcat.

Se vede că Nathan îi ghicise intențiile. O apucă de braț dureros de strîns şi o smuci înapoi, lîngă el.

– Du-te înapoi jos, îi ordonă el încet, pe un ton care nu admitea nici o contrazicere.

– Numai după ce-mi spui ce-ai să le faci! insistă Sara.

Poate că ar fi îndulcit adevărul, dacă nu i-ar fi privit chiar atunci fața. Imediat ce-i văzu obrazul umflat, furia îi reveni.

– O să-i omorîm.

Şi se întoarse spre echipaj, în timp ce-i ordona din nou:

– Întoarce-te în cabină, Sara. În cîteva minute, terminăm.

Sara, nici gînd să se clintească din loc. Îşi încrucişă brațele pe piept, într-o poziție țeapănă.

– N-o să-i omorîți! strigă ea.

Aceste cuvinte atraseră atenția soțului ei – şi mînia lui. Parcă ar fi fost gata s-o ucidă.

– N-am să-i omor pe dracu'! mîrîi el gros.

Sara auzi cîteva mormăieli aprobatoare de la oamenii lui Nathan. Tocmai se pregătea să-şi repete admonestarea, cînd Nathan o făcu să se dezumfle total: întinse mîna pe neaşteptate şi-i atinse uşor obrazul. Apoi se aplecă spre ea şi-i şopti:

– Te-a lovit, Sara. Trebuie să-l omor.

Pentru el era cel mai firesc lucru, şi considera că fusese un lucru foarte rezonabil să-şi consume timpul pentru a-i da explicaţii. Dar Sara nu înţelegea. Expresia ei neîncrezătoare arăta clar acest lucru.

– Adică vrei să spui că vei omorî pe oricine m-a lovit vreodată? întrebă ea.

Lui Nathan puţin îi păsa de severitatea din tonul ei.

– Ba bine că nu! mormăi el.

– Atunci, va trebui să ucizi jumătate din familia mea! izbucni Sara.

Doamne, n-ar fi trebuit să spună asta, îşi dădu ea seama imediat. Nathan se înfuriase din nou. Totuşi, îi răspunse pe un ton surprinzător de blînd:

– Ai să-mi spui numele lor, Sara, şi-i voi pedepsi. Îţi promit. Nimeni nu se atinge de ceea ce-mi aparţine mie.

– Dară, m'lady! mugi Chester. Pîn-la ultimu' o să-i omorîm dracu'lui pe nemernicii ăştia. E dreptu' nostru.

– Chester, dacă mai drăcuieşti o singură dată în prezenţa mea, am să-ţi spăl gura cu oţet.

Îl privi cu severitate pe marinar pînă cînd acesta dădu din cap, apoi se întoarse spre Nathan, tocmai la timp pentru a-i vedea zîmbetul.

– Dacă-i omorîți, înseamnă că nu sînteți cu nimic mai buni decît ei. Atunci şi voi veți fi nişte banditi, Nathan, şi de vreme ce sînt soția ta, şi eu am să devin o bandită.

– Da', m'lady, *sîntem* banditi! declară Ivan cel Groaznic.

– Ba nu sîntem banditi! anunță Sara. Sîntem cetățeni ai coroanei, care respectă legea.

În sfîrşit, deznădejdea ei răzbi prin furia lui Nathan. O cuprinse de umeri.

– Ei, Sara...

– Să nu-ndrăzneşti să mă iei cu „ei Sara"! îl întrerupse ea. Şi nici să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta condescendent. N-ai să mă poți îndupleca să îngădui o crimă.

Nathan n-avea chef de discuții, dar ştia că trebuia s-o ducă sub punte pînă nu i se dezlănțuia furia. Se gîndi să-i ordone lui Jimbo s-o tragă cu forța pe scară, apoi se răzgîndi şi alese altă cale.

– În situația de față, va domni democrația! anunță el. Am să supun la vot, Sara. Aşa-ți convine?

Sper surprinderea lui, Sara se învoi imediat:

– Da, îmi convine de bună seamă.

– Perfect, răspunse el şi se întoarse spre echipaj. Cine e în favoarea...

Mîinile începuseră deja să se ridice, cînd Sara îi întrerupse:

– Un moment, vă rog.

– Acum ce mai e? mîrîi Nathan.

– Am ceva să le spun oamenilor mei, înainte de a se trece la vot.

– La naiba!

– Nathan, v-am salvat sau nu v-am salvat eu?

Întrebarea îl prinse pe nepregătite. Sara profită imediat de avantaj.

– Jimbo şi cu mine v-am salvat. Aş dori să te aud recunoscînd-o şi tu.

– Aveam un plan... începu Nathan. Dar... La dracu", Sara, da, cedă el, cu un oftat. Ne-ai salvat. Acum eşti mulţumită?

Sara dădu din cap.

– Atunci, du-te jos, îi ordonă el din nou.

– Încă nu.

Se întoarse şi le zîmbi marinarilor. Nu putu să nu observe cît de nerăbdători erau. Totuşi, acest lucru n-o descurajă.

– Ştiţi cu toţii că eu l-am dezlegat pe Nathan! începu ea.

Îşi dădu seama că nu era doar o lăudăroşenie, dar îl şi făcea pe soţul ei să pară cam neîndemînatic.

– Deşi, desigur, s-ar fi... dezlegat singur, dacă nu eram eu acolo, înţelegeţi, şi din moment ce avea şi un plan...

– Sara... începu Nathan, pe un ton prevenitor.

Îndreptîndu-şi umerii, Sara continuă:

– Iar eu l-am împuşcat pe şef, deşi recu-

nosc că n-am vrut să- l rănesc. Acum, va avea o cicatrice toată viața, iar o asemenea pedeapsă ar trebui să fie de ajuns pentru oricine.

– Abia l-ai atins! strigă un om. Plumbu' i-a trecut prin nări.

– Trebuia să-i zboare creierii! adăugă altul.

– Dară, sau măcar să-l orbească! interveni încă unul.

„Dumnezeule, sîngeroşi mai sînt!" îşi spuse Sara.

Trase adînc aer în piept şi încercă din nou, arătînd spre şeful piraților.

– Omul acesta a suferit destul.

– Da, Sara, interveni zîmbind Matthew. O să se gîndească la tine de fiecare dată cînd vrea să-şi sufle nasu'.

Un hohot general de rîs îi întîmpină cuvintele. Apoi, Chester făcu un pas amenințător înainte, cu mîinile proptite în şolduri, răcnind:

– N-o să se mai gîndească el la nimica multă vreme de-acum încolo! Nici unu' din ei n-o să se mai gîndească. Toți au s-ajungă oşpăț pentru peşti, dacă votu' iese aşa cum maştept eu să meargă.

Îndîrjirea din tonul lui o irită pe Sara. Instinctiv, se retrase pînă în fața soțului ei. Nathan nu-i vedea fața, dar ştia că se temea.

Pe negîndite, o cuprinse cu un braț pe după umeri.

Sara îşi rezemă bărbia de mîna lui. Îmbrățişarea lui îi alungase orice temeri. Privindu-l încruntată pe Chester, îl întrebă:

– Din naştere ai dispoziția asta aşa de proastă, domnule?

Marinarul nu avea nici un răspuns pregătit pentru o asemenea întrebare, aşa că nu făcu decît să ridice din umeri.

– Atunci, e-n regulă! continuă Sara. Votați!

Dădu la o parte brațul lui Nathan şi făcu un pas înainte.

– Țineți minte doar un lucru, se grăbi ea să adauge, cînd mîinile se repeziră în sus. Voi fi foarte dezamăgită dacă oricare dintre voi votează în favoarea pedepsei cu moartea. *Foarte* dezamăgită! repetă ea, pe un ton dramatic. Dacă, pe de altă parte, votați să-i aruncăm pe pirați peste bord şi să-i lăsăm să înoate pînă la corabia lor, voi fi foarte mulțumită. Înțelege cineva poziția mea?

Îi privi pe toți, pînă cînd fiecare dădu din cap.

– Asta-i tot? întrebă neîncrezător Nathan. Asta a fost tot ce-ai avut să le spui?

Văzînd că-i zîmbea, Sara zîmbi la rîndul ei.

– Da, Nathan. Acum, puteți vota. Totuşi, cred că tu n-ar trebui să ai voie să votezi.

– Şi de ce, mă rog?

– Fiindcă acum nu judeci limpede.

Expresia de pe chipul lui o înştiință că nu înțelegea.

– Vezi tu, Nathan, încă mai eşti foarte furios fiindcă... soția ta dragă a fost lovită.

– Soția mea dragă?

Îl privi nemulțumită.

– Eu.

Dumnezeule, îl scotea din minți!

– Ştiu cine naiba mi-e soție, mormăi el.

– Lasă echipajul să hotărască.

Nathan primi, numai ca să scape de gura ei. Cu un zîmbet forțat, Sara îşi ridică poalele şi porni spre scară.

– Şi să nu ieşi din cabină pînă nu terminăm, Sara! strigă Matthew în urma ei.

Simți cum o urmăreau privirile tuturor. Ştia că aşteptau să dispară, înainte de a-şi pune în aplicare intențiile neruşinate. Jimbo închisese chiar şi spiraiul cabinei, probabil ca să nu-i ajungă la urechi zgomotele acelea îngrozitoare. Nu se simțea deloc vinovată pentru ceea ce se pregătea să facă. Motivele ei erau pure şi imaculate ca zăpada. Nu-şi putea lăsa oamenii să-i omoare pe pirați, indiferent cît de mişeleşte se purtaseră; şi, după ce le trecea furia, marinarii aveau să-i fie recunoscători că intervenise.

Se opri cînd ajunse pe prima treaptă. Nu se întoarse, strigîndu-şi doar soțul, pe un ton binevoitor:

– Nathan? N-am să aştept în cabină, dar trimite pe cineva să- mi spună cum a mers votul. Vreau să ştiu dacă am motive să fiu dezamăgită sau nu.

Această cerere ciudată îl făcu pe Nathan să se încrunte. Ştia că ticluia ceva, dar nu-şi putea imagina ce-ar fi putut face ca să-i influențeze.

– Şi unde-ai s-aştepți, m'lady? întrebă Jimbo.

Sara se întoarse, ca să le vadă expresiile cînd îi auzeau răspunsul.

– Voi aştepta în cambuză.

Cei mai mulţi înţeleseră imediat, şi o privire îngroziţi.

Observă că Nathan îi zîmbea. Se încruntă la el, apoi li se adresă celorlalţi:

– N-am vrut să recurg la asemenea tactici, oameni buni, dar nu-mi lăsaţi nici o altă cale. Ar fi mai bine ca votul să nu mă dezamăgească.

Cîţiva dintre cei mai înceţi la minte încă nu-i pricepeau ameninţarea subînţeleasă.

Dintre aceştia făcea parte şi Chester.

– Da' ce să faci în cambuză, m'lady?

Sara răspunse imediat:

– Supă.

Capitolul 9

Votul fu unanim. Nimeni nu voia ca Sara să fie dezamăgită. Piraţii fură aruncaţi peste bord şi lăsaţi să înoate pînă înapoi la corabia lor.

Totuşi, Nathan avu ultimul cuvînt – sau, mai bine zis, ultima faptă. Ordonă să fie pregătite două tunuri şi, cu mare satisfacţie, făcu o ditamai gaura în corabia piraţilor. Cînd Sara întrebă ce era cu acel zgomot, i se spuse că nu făceau decît să-şi descarce tunurile.

„*Seahawk*" suferise şi ea avarii. Majoritatea stricăciunilor care aveau nevoie de reparaţii imediate se aflau deasupra liniei de plutire. Aceleaşi pînze pe care Sara fusese cît pe ce să le distrugă cu umbrela fuseseră sfîşiate în două de o ghiulea inamică.

Oamenii lucrau zîmbind – mare minune! – ba chiar îşi aruncaseră şi colierele de usturoi. Se simţeau din nou în siguranţă, convinşi că blestemul fusese înlăturat.

Stăpîna lor le salvase pielea. Pînă şi ursuzul Chester îi închina osanale.

Sara se duse cu Matthew s-o aducă pe Nora din cală, şi abia atunci îşi aminti de captivii legaţi jos. Nathan o aşteptă să se întoarcă

pe punte, după care îi trînti fiecăruia cîte un pumn în burtă. Gemetele lor îi atraseră Sarei atenția, dar cînd îşi întrebă soțul ce se întîmplase, acesta nu făcu decît să ridice din umeri, după care-i ajută binevoitor pe prizonieri să-şi ia zborul peste parapet.

Cu mare plăcere, Sara îi povesti totul Norei, care o lăudă pentru curajul şi iscusința ei.

– Ştii că Nathan nu mi-a spus o vorbă de felicitare? replică Sara. Ai crede...

– Aş crede că n-a avut timp să-ți mulțumească, Sara, şi nu mă îndoiesc c-o va face. E puțin cam...

– Încăpățînat?

Nora zîmbi.

– Nu, draga mea, nu încăpățînat, doar mîndru.

Sara îşi spuse că era cîte puțin din amîndouă. Emoția trecuse, dar mîinile începură să-i tremure. Îi venea şi rău de la stomac, iar obrazul lovit o durea îngrozitor.

Totuşi, n-avea de gînd s-o alarmeze pe Nora, aşa că nu-i spuse nimic.

– Ştiu că ai auzit şuşotelile care te compară cu sora lui Nathan, continuă mătuşa ei.

Nu auzise asemenea zvonuri, dar n-o contrazise, ca s-o facă să continue.

– Jade a fost stăpîna acestei corăbii multă vreme, spuse ea, iar oamenii îi erau foarte credincioşi.

– Ştiu că te-ai simțit lezată de comentariile lor, copilă, spuse Nora.

– La care comentarii te referi? Am auzit atît de multe...

– A, că plîngi tot timpul... Jade nu plîngea niciodată. Îşi ţinea emoţiile ferecate în suflet, sau aşa se laudă Matthew. Şi era foarte curajoasă. Am auzit nişte povestiri extraordinare despre isprăvile ei şi ale oamenilor. Dar pe toate astea le ştii, continuă Nora, cu un gest. N-am adus vorba despre ele ca să crezi că oamenii te-ar mai considera inferioară, Sara. Ba chiar dimpotrivă, mai ales acum. Azi le-ai cucerit şi inimile, şi loialitatea. Pe viitor nu vor mai face comparaţii, pun prinsoare. Au văzut că eşti întru totul la fel de curajoasă ca Jade a lor.

Sara se întoarse să intre în cabină.

– Cred c-am să mă odihnesc puţin, mătuşă, şopti ea. Toate emoţiile astea m-au obosit.

– Eşti într-adevăr cam palidă, Sara. A fost o dimineaţă extraordinară, nu-i aşa? Cred c-am să-l caut pe Matthew, să stăm împreună cîteva minute, dacă nu-i prea ocupat. Apoi, am să mă odihnesc şi eu.

Rochia albastră a Sarei zăcea pe podeaua cabinei. Imediat ce închise uşa şi o văzu, îşi aminti cum o mînuise piratul – şi toate cuvintele spurcate pe care le rostiseră.

În sfîrşit, începea să înţeleagă tot ce s-ar fi putut întîmpla.

– Nu trebuie să mă gîndesc la toate posibilităţile, şopti ea cu voce tare.

Nathan ar fi putut să fie ucis.

Trebuia să facă ceva, ca să-şi alunge spaima din minte. Curăți cabinaa, apoi se spălă şi ea. Cînt termină, tremurul îi mai trecuse.

Apoi îşi văzu în oglindă vînătaia de pe față.

Groaza o lovi din nou, în plin. Cum ar fi putut trăi vreodată fără Nathan? Dacă nu s-ar fi gîndit să ia pistoalele cu ea, în cală? Dacă rămînea acolo, cu Nora, şi n-ar fi...

– O, Doamne... şopti ea. Totul e o maimuțăreală. Sînt atît de laşă...

Aplecîndu-se peste spălător, se privi în oglindă.

– O laşă urîtă.

– Ce-ai spus?

Nathan intrase fără să facă nici un zgomot. Sara tresări, apoi se întoarse spre el, încercînd să-şi ascundă sub păr obrazul învinețit.

Îşi dădu seama că plîngea. Nu voia, totuşi, ca Nathan să observe. Porni spre pat, cu capul plecat.

– Cred c-am să trag un pui de somn, şopti ea. Sînt frîntă de oboseală.

Nathan îi tăie calea.

– Lasă-mă să-ți văd fata, porunci el.

Îşi puse mîinile pe şoldurile ei. Sara continua să stea cu capul plecat, aşa că nu-i vedea decît creştetul. Şi îi simțea tremurul.

– Te doare, Sara? o întrebă el, cu glasul înăsprit de îngrijorare.

Sara clătină din cap, nevrînd nici acum să-l privească. Îi dădu la o parte mîna cu care încerca să-i ridice bărbia.

– Nu mă doare deloc, minți ea.

– Atunci, de ce plîngi?

Tandrețea din glasul lui o făcu să tremure şi mai tare.

– Nu plîng, răspunse în şoaptă. Acum aş vrea să mă odihnesc, Nathan.

– Ba mai întîi ai să-mi spui ce te tulbură, îi ordonă el.

În sfîrşit, Sara izbucni în lacrimi.

– Nici acum nu plîngi? întrebă exasperat Nathan.

Dădu din cap, la pieptul lui.

– Jade nu plînge niciodată.

– Ce-ai spus?

Nu voia să repete. Încercă să se îndepărteze de el, dar Nathan n-o lăsă. Era mai puternic, mai hotărît. O ținu strîns cu un braț şi-i ridică bărbia. Cu blîndețe, îi dădu părul la o parte din dreptul feței.

Cînd îi văzu vînătaia umflată de pe obraz, expresia-i deveni ucigaşă.

– Ar fi trebuit să-l omor pe ticălosul ăla, şopti el.

– Sînt o laşă.

Cînd Nathan o privi neîncrezător, Sara dădu din cap cu înverşunare.

– Aşa este, Nathan. Nu mi-am dat seama pînă azi, dar acum ştiu adevărul despre mine însămi. Nu semăn deloc cu Jade. Oamenii au dreptate. Nu mă ridic la înălțimea ei.

Era atît de surprins, încît nu-şi dădu seama că-i dăduse drumul decît cînd Sara se întoarse

şi porni spre pat. Se aşează pe marginea acestuia, cu privirea în jos.

– Acum am să dorm puțin, şopti ea din nou.

În veci n-avea s-o poată înțelege. Clătinînd din cap, Nathan încercă să-şi stăpînească zîmbetul.

Sara îşi acoperea iar vînătaia de pe obraz cu părul. Era clar c-o făcea să se simtă jenată.

– Nu sînt doar lașă, Nathan, ci şi urîtă. Jade are ochi verzi, nu? Oamenii spun că părul ei e roşu ca focul. Jimbo mi-a zis că e frumoasă.

– De ce naiba vorbim acum despre sora mea? întrebă Nathan.

Imediat, îşi regretă tonul arțăgos. Voia să înțeleagă amărăciunea Sarei, nu s-o accentueze şi mai mult. Continuă cu blîndețe:

– Nu eşti lașă.

Îl privi, încruntată.

– Atunci, de ce-mi tremură mîinile, şi de ce simt că-mi vine să vărs? In clipa asta mi-e aşa de frică, şi nu mă pot gîndi decît la ceea ce ți s-ar fi putut întîmpla ție.

– Ce mi s-ar fi putut întîmpla?

Mărturisirea ei îl uimea, îl făcea să se simtă umilit.

– Sara, şi tu ai fost în pericol.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Sara continuă:

– Ar fi putut să te omoare.

– N-au făcut-o.

Începu să plîngă din nou. Nathan oftă. Avea nevoie de timp. O simplă negare nu era de ajuns. Trebuia s-o atingă.

Şi simțea şi el nevoia atingerii ei. Începu să se dezbrace, rămînînd doar cu pantalonii pe el. Tocmai se pregătea să şi-i scoată, cînd se hotărî să nu-şi dezvăluie încă intențiile. N-ar fi făcut decît să-i abată atenția, şi dorea să rezolve problema mai întîi.

Cînd Nathan se aşează din nou, Sara se ridică. Îl privi cum se instala comod pe pat, cu spatele rezemat de căpătîiul acestuia, un picior întins înainte şi celălalt îndoit din genunchi.

Apoi o trase în fața lui şi o ajută să se aşeze, cu capul pe umărul lui. Sara îşi frecă posteriorul de el, potrivindu-se cît mai bine, iar această mişcare îl făcu să scrîşnească din dinți.

Soția lui nu avea nici acum idee cît de provocatoare putea să fie. Nu ştia ce repede îl făcea s-o dorească.

– Nu e nevoie să-ți ascunzi fața de mine, îi şopti el.

Îi dădu uşor la o parte părul, se aplecă şi o sărută pe gît. Sara închise ohii şi-şi înclină capul într-o parte.

– Nathan? Ai văzut ce repede s-a întors spre mine omul acela? Dacă pistolul nu se descărca, n-aş fi putut să mă apăr. N-am putere. Sînt nevolnică.

– Nu e nevoie să ai putere ca să te aperi, replică el.

Aceste cuvinte nu păreau să aibă nici un sens.

– L-am lovit pe Duggan, dar apoi m-a durut

foarte mult mîna. Şi nici n-am reuşesc să-l ating prea tare. Cum să n-ai nevoie de putere dacă vrei să...

– Cine-i Duggan?

– Omul cu care era unchiul Henry la ta-vernă, în seara cînd ne-am întîlnit.

Amintindu-şi, Nathan zîmbi la gîndul pumnului în mănuşă albă care se repezise afară pe fereastră.

– Aveai factorul surpriză de partea ta, dar n-ai strîns bine pumnul.

O luă de mînă, arătîndu-i cum să facă.

– Nu ține degetul mare sub celelalte, ca să nu ți-l rupi. Pune-l aici, pe din afară, şi strînge. Forța loviturii trebuie să pornească de-aici, adăugă, atingîndu-i brațul şi umărul. Loveşte din tot trupul.

Sara dădu din cap.

– Dacă aşa spui tu...

– Trebuie să înveți să te aperi. Fii atentă, Sara. Te instruiesc.

Pînă în acel moment, Sara nu-şi dăduse seama cît de nesigură se simțea alături de Nathan.

– Nu vrei să mă aperi tu?

Oftatul lui îi răsfiră părul.

– Vor exista momente cînd n-am să fiu cu tine. Şi acum, reține că locul unde loveşti e la fel de important ca felul cum loveşti.

– Aşa...?

Încercă să-l privească. Nathan îi culcă la loc capul pe umărul lui.

– Da, ține minte: locul cel mai vulnerabil al unui bărbat e între picioare.

– Nathan, nu cred c-aş fi vreodată în stare să...

Îi auzi stînjenala din voce. Exasperat, îşi dădu ochii peste cap.

– E ridicol să te ruşinezi. Sînt soțul tău, şi trebuie să putem discuta orice.

– Nu cred că aş putea lovi un om... acolo.

– N-ai putea pe dracu'! replică el. La naiba, Sara, ai să te aperi, fiindcă aşa-ți poruncesc eu! Nu vreau să ți se întîmple ceva.

Dacă n-ar fi fost atît de iritat, Sara s-ar fi bucurat de ceea ce auzea. Doamne, ce om complex era! O îndemna şi insista să facă lucruri de care nu se credea în stare.

– Şi dacă nu-l pot lovi acolo? Laşii nu se apără, declară ea. Şi am recunoscut deja că sînt laşă.

Nathan încercă să nu rîdă.

– Explică-mi de ce te consideri laşă, îi ceru el.

– Ți-am explicat deja! strigă Sara. Încă-mi mai tremură mîinile, şi ori de cîte ori mă gîndesc la ceea ce s-ar fi putut întîmpla, mă îngrozesc. Nu pot nici măcar să mă uit la rochia aia fără să-mi vină rău.

– Care rochie?

Îi arătă rochia albastră de pe podea.

– Aia, şopti ea. Unul dintre piraţi a atins-o. Vreau s-o arunci peste bord, adăugă. N-am s-o mai port niciodată.

– Bine, Sara, o linişti el. Am s-o arunc. Acum, închide ochii şi nu va mai trebui să se uiți la ea.

– Mă crezi o proastă, nu?

Nathan începu să-şi frece nasul de gîtul ei.

– Cred că începi să simți efectele, şopti el. E o reacție firească, atîta tot. Nu înseamnă că oşti laşă.

Sara încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui, dar îi era foarte greu.

Îi sîcîia urechea cu limba, iar respirația lui caldă o înfierbînta şi mai mult. Fiorii îi treceau, şi începea să se simtă amețită.

– Tu nu simți niciodată... efectele? îl întrebă, într-o şoaptă slabă.

Mîna lui îi mîngîia sînul. Mătasea foşnea pe piele, excitant.

– Ba da.

– Şi ce faci atunci?

– Găsesc o cale să-mi descarc frustrarea.

Îi desfăcu panglica din decolteul corsajului şi-i coborî bretelele de pe umeri.

Sara se relaxa tot mai mult. Scoase un mic oftat de plăcere şi închise iar ochii.

Mîna lui i se depuse pe coapsă. Cînd începu să-i mîngîie pielea sensibilă din apropierea furcii picioarelor, Sara se mişcă nervoasă.

Degetele lui se strecurară sub cămaşă, începînd încet să atîțe focul dintr-însa. Ştia prea bine cît să apese, unde s-o atingă, ca s-o scoată din minți. Sara lăsă să-i scape un geamăt întretăiat, cînd degetele lui o pătrunseră.

– Uşurel, fetiţo, îi şopti Nathan, simţind că încerca să-l oprească. Nu te opune, Sara. Lasă-te în voie.

O strînse cu putere, continuîndu-şi dulcea tortură. Degetele lui eram magice, porunci-toare. Curînd, Sara nu mai avea în minte alt-ceva decît cum să-şi găsească eliberarea.

– Îmi place cum reacţionezi. Eşti aşa de fierbinte, aşa de umedă... Numai şi numai pen-tru mine, nu-i aşa, Sara?

Nu-i putu răspunde. Se descleia din toate încheieturile. Nu putea opri dezlănţuirea, care se produse înainte ca ea să-şi dea seama că urma. Mîinile îi coborîră pentru a-l ţine între coapsele ei şi-şi strînse în jur picioarele.

Fu un orgasm zdrobitor, care o moleşi com-plet. Sara căzu pe pieptul soţului ei, într-un abandon extaziat.

Imediat ce bătăile inimii-i mai încetiniră şi-şi putu aduna gîndurile, se ruşină. Cămaşa îi co-borîse în talie, iar Nathan îi mîngîia blînd sînii.

– N-am ştiut că pot... adică, fără tine în mine, n-am crezut că era posibil...

Nu mai putu continua.

– Nu eram în tine, şopti el. Doar degetele erau acolo, nu mai ţii minte?

O întoarse pînă ajunse să stea în genunchi, cu faţa spre el.

Sarei i se opri respiraţia în çît, şi dintr-o dată înţelese că-l dorea din nou. Doamne, ce sexy era! Îi susţinu privirea, în timp ce-şi cobora că-maşa pe coapse.

Se aplecă pînă-i atinse pieptul cu sînii. Nathan îşi scotea deja pantalonii.

În cîteva clipe, fură goi, iar Sara îngenunche din nou între picioarele soţului ei. Fără să-şi ia ochii dintr-ai lui, îşi apropie mîna de el şi îl atinse. Geamătul lui gros o înştiinţă cît îi plăcea acea cutezanţă.

Apoi, mîinile lui i se strînseră în păr, trăgînd-o spre el.

– Aşa se scapă de efecte, Sara, îi şopti.

Şi-i acoperi gura cu a lui, retezîndu-i orice răspuns.

Nathan era pe punte, ajutînd la întinsul unei vele mici care fusese desprinsă de ghiuleaua piraţilor. După ce termină, se întoarse spre timonă.

La vederea soţiei lui, se opri. Sara stătea aşezată pe o banchetă de lemn, mai jos de el. La picioarele ei erau aşezaţi cel puţin cincisprezece oameni. Păreau foarte interesaţi de ceea ce le spunea.

Nathan se apropie. La urechi îi ajunse glasul lui Chester.

– Vrei să zici că aveai doar patru ani cînd le-ai măritat cu căpitanul?

– Păi tocmai ne-a explicat, Chester, mormăi Kently. Au făcut-o la cererea nătărăului ăluia de rege, nu, Sara?

– Şi nu te-ntrebi de ce-a vrut regele să pună capăt discordiei? întrebă Ivan.

– Voia să facă pace, răspunse Sara.

– De la ce pornise rîca? se interesă altul.

– Nimeni nu mai ştie, presupuse Chester.

– A, ştiu de la ce s-a iscat neînțelegerea, spuse Sara. De la o cruce de aur.

Nathan se rezemă de catarg, zîmbind, deşi clătina din cap. Vasăzică, şi ea credea aiureala aia? Sigur că da. Era o poveste de adormit copiii, era firesc să-i dea crezare.

– Zi-ne de crucea aia de aur, îi ceru Chester.

– Păi, totul a început cînd un baron Winchester şi un baron St. James au plecat împreună într-o cruciadă. Erau buni prieteni. Asta se-ntîmpla în evul mediu, desigur, cînd toți voiau să scape lumea de necredincioşi. Cei doi baroni aveau moşii învecinate, şi se spune că împreună crescuseră, la curtea Regelui John. Nu ştiu dacă aşa a fost sau nu.

Oricum, adăugă Sara ridicînd din umeri, cei doi prieteni s-au dus într-un port din străinătate. Unul dintre ei a salvat viața cîrmuitorului de-acolo, şi a primit în schimb o cruce uriaşă, făcută numai din aur. Da, întări ea cînd oamenii o priviră impresionați, şi era bătută în pietre prețioase uriaşe – diamante, rubine, şi se spune că arăta magnific.

– Cît de mare se zice că era? vru să ştie Matthew.

– Cît un om în toată firea, răspunse Sara.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? întrebă Chester, nerăbdător să audă continuarea.

– Cei doi baroni s-au întors în Anglia. Apoi,

crucea a dispărut dintr-o dată. Baronul Winchester le-a spus tuturor că el primise crucea, şi că baronul St. James i-o furase. Baronul St. James susținea acelaşi lucru, în favoarea lui.

– Şi n-a mai fost găsită niciodată, m'lady? se interesă Kently.

Sara clătină din cap.

– Între cei doi puternici baroni a izbucnit războiul. Unii spun că nici n-a existat vreodată o cruce, şi că au folosit-o doar ca pe o scuză ca să-şi cucerească unul altuia pământurile. Eu, una, cred că acea cruce există.

– De ce? întrebă Chester.

– Fiindcă se spune că baronul St. James, cînd era pe moarte, ar fi şoptit: „Priviți spre ceruri ca să vă găsiți comoara", răspunse ea, dînd din cap. Nimeni nu minte cînd se pregăteşte să se ducă la Creatorul său. Imediat după ce a rostit aceste cuvinte, a dus mîna la inimă şi a căzut mort.

Repetă gestul, lăsîndu-şi capul în piept. Unii dintre marinari începură să aplaude, apoi se opriră.

– Nu crezi cu adevărat povestea asta, nu-i aşa, Lady Sara?

– A, ba da. Într-o zi, Nathan îmi va găsi acea cruce.

Nathan îşi spuse că soția lui era o visătoare fără speranță. Totuşi, zîmbi, căci dintr-o dată îşi dădu seama că-i plăcea această latură a ei.

– Căpitanul pare-se că va trebui să se duc în cer ca s-o găsească, spuse Chester.

– A, nu, îl contrazise Sara. Cînd a spus „priviți spre ceruri“, baronul n-a făcut decît să dea un mic indiciu. Era foarte viclean.

Discuția mai continuă cîteva minute. Dar se anunța furtună, iar vîntul începu curînd să se întețească. Sara se duse în cabină, ca să-şi strîngă tăciunii, şi-şi petrecu restul zilei cu mătuşa ei. Pe înserat, Nora căsca de somn ca un copil, aşa că Sara o lăsă să se odihnească. Era clar că ziua aceea grea o obosise.

La drept vorbind, şi Sara era frîntă. Tocmai se pregătea de culcare, cînd începu să aibă dureri de şale – semn sigur că-i începea ciclul lunar.

O oră mai tîrziu, junghiurile reveniră cu înverşunare. Erau mult mai dureroase decît de obicei. Sara se chinuia prea tare ca să-i mai pese dacă Nathan afla sau nu despre starea ei. Şi îngheța de frig. Era efectul durerii, cu toată căldura şi umezeala din cabină.

Luă pe ea o cămaşă de noapte din bumbac, albă şi groasă, apoi se tîrî în pat şi se acoperi cu trei pături.

Nu putea sta comod în nici o poziție. Avea senzația că i se frînseseră şalele în două, şi curînd începu să scîncească de durere.

Nathan nu veni în cabină decît după schimbarea cartului de noapte. De obicei, Sara lăsa o lumînare aprinsă pentru el, dar acum în cabină era întuneric beznă.

O auzi gemînd. Imediat, aprinse două lumînări şi veni grăbit la pat.

N-o văzu nici acum. Era ascunsă sub un munte de pături.

– Sara? întrebă el, alarmat.

Cînd nu-i răspunse, îi dădu la o parte, smucit, păturile de pe față.

Îl trecură năduşeli reci de spaimă. Fața Sarei era la fel de albă ca şi cearşafurile. Îşi trase iar păturile peste cap.

– Sara, ce Dumnezeu se întîmplă?

– Pleacă, Nathan, şopti ea.

Avea vocea înăbuşită de pături, dar i se înțelegeau totuşi cuvintele.

– Nu mă simt bine.

Părea în pragul morții. Spaima lui Nathan se înteți şi mai mult.

– Ce-i cu tine? întrebă el într-o şoaptă aspră. Te doare fața? La dracu', ştiam eu că trebuia să-l omor pe ticălosul ăla!

– Nu fața mă doare! țipă ea.

– Atunci, ai febră? o întrebă, smulgînd iar păturile la o parte.

O, Doamne, nu-i putea explica situația. Era prea umilitor. Scoase încă un geamăt gros şi se întoarse pe o parte, cu spatele spre el. Îşi strînse genunchii la burtă, începînd să se legene înainte şi-napoi.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu mă simt bine, şi gata. Te rog, lasă-mă.

Nathan, nici gînd, desigur. Îi puse mîna pe frunte. Era rece, deşi umedă, la atingere.

– Febră nu ai, mormăi el uşurat. Dumnezeule, Sara, te-am lovit azi după-amiază, nu-i

aşa? Ştiu că am fost puțin cam... brutal, dar...

– Nu m-ai lovit... bîigui ea.

Tot nu era convins.

– Eşti sigură?

Îngrijorarea lui o mai linişti.

– Foarte sigură. Nu tu mi-ai cauzat boala asta. N-am nevoie decît să rămîn singură.

Un junghi o făcu să se întrerupă. Gemu gros, apoi adăugă:

– Lasă-mă să mor în linişte.

– Pe dracu'-am să te las! bombăni el.

Un nou gînd negru îi dădu fiori.

– N-ai făcut nimic cînd te-ai dus în cambuză? N-ai mîncat ceva preparat de tine?

– Nu. N-am stomacul deranjat.

– Atunci, ce naiba ai?

– Nu sînt... curată.

Nathan habar n-avea ce Dumnezeu putea să mai însemne şi asta.

– Ți-e rău fiindcă nu eşti curată? Sara, asta-i cea mai mare prostie pe care-am auzit-o-n viața mea. Ai să-ți revii dacă pun să-ți pregătească o baie?

Îi venea să urle la el, dar ştia că efortul ar fi făcut s-o doară şi mai rău.

– Nathan, e o... situație femeiască, şopti ea.

– O ce?

Doamne, trebuia să i-o spună pe şleau.

– Mi-a venit ciclul! strigă. Au, mă doare... În unele luni, mi-e mai greu decît în altele.

– Ți-a venit ciclul...

– Nu sînt gravidă... Te rog, pleacă acum.

Dacă Dumnezeu se milostiveşte cu adevărat de mine, am să mor în cîteva minute... fie de durere, fie de ruşine că trebuie să-ţi dau ţie toate explicaţiile...

Nathan fu atît de uşurat că nu suferea de-o boală mortală, încît oftă întretăiat. Apoi vru s-o bată pe umăr, dar îşi opri mîna la jumătatea mişcării, încurcat.

– Pot face ceva ca să-ţi uşurez durerea? o întrebă. Ai nevoie de ceva?

– De mama mea am nevoie, mormăi Sara. Da' ea nu poate să vină, nu-i aşa? Of, du-te, Nathan. Nu poţi face nimic.

Îşi acoperi iar faţa cu păturile, scoţînd un nou geamăt jalnic. Probabil Nathan se hotărîse s-o lase în pace, îşi spuse ea, cînd auzi uşa închizîndu-se. Izbucni în lacrimi.

Cum îndrăznea să plece de lîngă ea, cînd se chinuia aşa? Minţise cînd spusese că de mama ei avea nevoie. Îl voia pe Nathan, s-o ţină în braţe, iar el, ca un încăpăţînat ce era, nici măcar nu-i ghicise gîndurile.

Capitolul 10

Nathan se duse direct în cabina Norei. Nu se opri să ciocănească. Imediat ce dădu uşa de perete, se auzi un glas gros:

– Cine-i?

Recunoscînd glasul bubuitor al marinarului, Nathan aproape că zîmbi. Era clar că Matthew împărţea patul cu Nora.

– Am de vorbit cu Nora, anunţă el.

Mătuşa Sarei se trezi, cu o tresărire. Scoţînd o exclamaţie de spaimă, îşi trase pătura pînă la bărbie. Se înroşise la faţă ca flacăra lumînării.

Nathan veni pînă lîngă pat şi se opri, cu mîinile la spate şi privirea în jos.

– Sara e bolnavă, anunţă el, înainte ca Nora să poată scoate o vorbă.

La auzul acestor cuvinte, stînjeneala bătrînei de a fi fost surprinsă într-o asemenea situaţie compromiţătoare se risipi imediat.

– Trebuie să mă duc la ea, şopti, chinuindu-se să se ridice. Ştii cumva de ce anume suferă?

– Vrei să arunc şi eu o privire? întrebă grăbit Matthew, înlăturînd pătura.

Nathan clătină din cap, dregîndu-şi glasul.

– E problema... aia, a femeilor.

– Ce problemă a femeilor? repetă nedumerit Matthew.

Nora îl bătu pe dosul mîinii, rămînînd cu privirea spre chipul lui Nathan.

– Are dureri mari?

Nathan dădu din cap.

– Îngrozitoare. Spune-mi ce pot face ca s-o ajut.

Norei i se păru că vorbea pe un ton la fel de repezit ca al unui comandant de oşti.

– Un pahar mare de brandy ajută uneori, sugeră ea. Nici o vorbă bună nu i-ar face rău, Nathan. Ţin minte că eram foarte emotivă, în fiecare lună, cu acel prilej.

– Şi altceva nu mai pot face pentru ea? mormăi Nathan. Dumnezeule, Nora, are dureri. Nu pot s-o las aşa!

Cu mare efort, Nora reuşi să-şi ascundă zîmbetul. Nathan părea gata să omoare pe cineva.

– Ai întrebat-o ce-ar putea-o ajuta?

– A zis c-o vrea pe maică-sa.

– Cu ce s-o ajute maică-sa? întrebă Matthew.

– Are nevoie de soţul ei, dragă, răspunse Nora. Nathan, vrea s-o mîngîie cineva. Încearcă s-o masezi pe spate.

Nathan ieşea deja pe uşă. Imediat ce o închise în urma lui, Nora se întoarse spre Matthew.

– Crezi c-o să-i spună Sarei că noi doi...?

– Nu, iubito, n-o să-i sufle o vorbă.

– Nu vreau s-o mint, dar ea le vede pe toate numai în alb şi negru. Nu cred c-ar înțelege.

– Acum taci, o linişti Matthew, sărutînd-o, şi o cuprinse în brațe. Se va maturiza, cu timpul.

Nora era de acord. Schimbînd subiectul, şopti:

– Nathan începe să țină la Sara, nu-i aşa? Nu peste mult, îşi va da seama că o iubeşte.

– O fi iubind-o el, Nora, dar n-are s-o recunoască niciodată. Băiatul ăsta a-nvățat de mult să se apere de orice încurcături sufleteşti.

La auzul acestor cuvinte, Nora pufni.

– Prostii, obiectă ea. Dacă ar fi o femeie obişnuită, poate că ai avea dreptate, Matthew, dar ai observat desigur că Sara mea nu e ca toate celelalte. Este tocmai nevasta de care are nevoie Nathan. Crede că soțul ei o iubeşte, şi nu va avea nevoie de mult timp ca să-l convingă că aşa e. Aşteaptă numai, şi-ai să vezi!

Sarei nici nu-i trecea prin minte că discutau despre ea. Se zbătea în chinurile milei de sine însăşi.

Nu-l auzi pe Nathan revenind în cabină. Dintr-o dată, îi simți mîna pe umăr.

– Sara, bea asta. O să-ți facă bine.

Se întoarse spre el, îi văzu cupa din mîini şi imediat clătină din cap.

– E brandy, îi spuse Nathan.

– Nu vreau.

– Bea-l.

– Am să vărs.

Mai clar nici n-ar fi putut să-i spună. Nathan puse grăbit paharul pe birou şi se culcă lîngă ea.

Sara încercă să-l respingă. N-o luă în seamă. Cuprinzînd-o de talie, o trase spre el şi începu să-i maseze şalele. Atingerea lui blîndă era ca un vis. Imediat, durerile începură să slăbească. Sara închise ochii şi se lipi şi mai strîns de soţul ei, ca să-i simtă mai bine căldura.

Abia dacă observa balansul tot mai puternic al navei. Lui Nathan, însă, nu-i scăpase. I se întorcea stomacul pe dos şi tare-ar mai fi vrut să nu fi mîncat nimic. Nu mai avea mult, şi se înverzea complet la faţă.

Continuă s-o mai maseze cam un sfert de oră, fără să-i spună o vorbă. Încerca să se concentreze asupra ei, dar de fiecare dată cînd corabia se legăna, stomacul lui o urma grabnic.

– Acum te poţi opri, îi şopti Sara. Mă simt mai bine, mulţumesc.

Nathan se conformă, şi vru să se dea jos din pat, dar următoarea ei cerere îl reţinu.

– Vrei să mă iei în braţe, Nathan? Mi-e atît de frig... E o seară rece, nu-i aşa?

Pentru el, parcă ar fi dogorit focurile iadului. Avea chipul lac de năduşeală. Totuşi, îi făcu pe plac. Mîinile ei erau reci ca gheaţa, dar în cîteva minute îmbrăţişarea lui o încălzi din nou.

Nathan crezu că în sfîrşit adormise şi toc-

mai se desprindea din îmbrățișare, cînd o auzi șoptind:

– Nathan? Dacă sînt stearpă?

– Dacă eşti stearpă, eşti stearpă.

– Asta-i tot ce ai de spus? Dacă sînt stearpă, n-o să putem avea copii.

Nathan îşi dădu ochii peste cap. Dumnezeule, iar îi venea să plîngă!

– N-ai de unde să ştii dacă eşti stearpă sau nu, spuse el. E prea curînd ca să te repezi să tragi o asemenea concluzie.

– Şi dacă totuşi sînt? nu se lăsă ea.

– Sara, ce vrei să zic?

Frustrarea lui Nathan era vizibilă. Stomacul i se contractă din nou. Degeaba respira adînc. Dădu pătura la o parte şi încercă iar să se ridice din pat.

– O să vrei să mai rămînem căsătoriți? îl întrebă Sara. Nu vom mai primi pămînturile promise de rege, dacă nu nasc un copil pînă cînd...

– Ştiu şi eu condițiile contractului! o întrerupse el răstit. Dacă nu primim pămînturile, vom reface construcțiile pe pămîntul pe care mi le l-a lăsat moştenire tatăl meu. Şi acum, lasă-mă cu întrebările şi dormi. Mă întorc imediat.

– Tot nu mi-ai răspuns. Ai vrea să rămîi căsătorit cu o femeie stearpă?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu...!

– Ai vrea, nu-i aşa?

Nathan gemu. Sara îl consideră un răspuns afirmativ, aşa că se întinse spre el şi-l sărută

pe spate. Cînd ridică privirea spre chipul lui, văzu în lumina lumînărilor cît de cenuşiu devenise.

Înțelese imediat. Corabia sălta pe valuri ca o minge. Paharul cu brandy căzuse pe jos. Nathan închise ochii şi se strîmbă.

Avea rău de mare. Sara era cuprinsă de compasiune pentru sărmanul ei soț, dar mila îi trecu repede cînd îl auzi mormăind:

– N-aş rămîne căsătorit cu nimeni, dacă nu ar fi contractele alea afurisite. Dormi acum.

După ce bombăni acest răspuns, Nathan se dădu jos din pat.

Sara se înfurie din nou. Cum îndrăznea să-i vorbească pe un asemenea ton? Şi ea se simțea la fel de rău ca el, poate chiar mai rău. Uitînd de blîndețea cu care o tratase, se hotărî să-i dea o lecție pe care n-avea s-o uite cu una, cu două.

– Îmi pare rău că te rețin de la treburi, începu ea. Acum mă simt mult mai bine, Nathan. Îți mulțumesc. Cred că n-ar fi trebuit să mănînc peşte la cină. Dar a fost delicios, mai ales cu puțină ciocolată deasupra. Ai gustat vreodată peşte îndulcit astfel? Nu...?

Nathan părea foarte grăbit să-şi tragă pantalonii pe el. Sara îşi stăpîni zîmbetul.

– De obicei, presar numai zahăr, dar în seara asta am vrut să experimentez. Apropo, bucătarul a promis să ne servească stridii, cînd ajungem în port. Îmi plac foarte mult stridiile, ție nu? Sînt aşa de bune, cînd îți... alunecă pe

gît... Nathan, nu mă săruți la plecare?

Uşa se trînti. Sara surîse. Era timpul ca soțul ei să-şi dea seama ce noroc avea că o luase de soție.

– Aşa-i trebuie, dacă-i atît de încăpățînat, murmură ea.

Se acoperi cu pătura pînă la umeri şi închise ochii. În cîteva minute, dormea adînc.

Nathan îşi petrecu aproape toată noaptea aplecat peste copastie. Se dusese într-un loc care de obicei era pustiu, şi nimeni nu-i dădea atenție. Cînd reveni în cabină, răsărea soarele. Se simțea stors ca o pînză udă şi se prăbuşi pe pat. Mişcarea o trezi pe Sara. Întorcîndu-se pe cealaltă parte, se cuibări lîngă el.

Ca să nu-l bată iar la cap, Nathan începu să sforăie. Sara îl sărută pe obraz. Vedea în lumina slabă a lumînării cît de palid era. Şi neras. Țepii bărbii îl făceau să arate feroce. Ii atinse obrazul cu degetele.

– Te iubesc, şopti ea. Cu toate cusururile tale, Nathan, te iubesc. Îmi pare rău că din vina mea ai avut rău de mare. Îmi pare rău că te-am făcut intenționat să suferi.

Mulțumită de confesiune, mai ales fiindcă ştia că n-o auzise, se întoarse la loc, cu un oftat sonor.

– Cred că ar trebui să te gîndeşti la altă muncă, bărbate. Marea nu pare să-ți priască.

Încet, Nathan deschise ochii şi o privi. Arăta ca un înger.

Îi venea s-o strîngă de gît. Cum, necum, aflase despre slăbiciunea lui şi se folosise de ea ca să se răzbune. Probabil o ofensase răspunsul lui că nu s-ar fi însurat deloc dacă n-ar fi fost contractele.

Furia îi trecu repede, şi începu să zîmbească. La urma urmei, micuța Sara nu era chiar atît de inocentă. Făcuse exact ceea ce-ar fi făcut el, dacă avea la dispoziție o asemenea armă şi nu era destul de puternic ca să riposteze fizic.

Cînd era furios, lui Nathan îi plăcea să-şi folosească pumnii. Sara îşi folosea capul, iar asta îl bucura mult. Totuşi, era cazul să înțeleagă cine era stăpînul în căsnicia lor. Era şi cazul! Nu se cuvenea să folosească şiretenia împotriva lui.

Şi, Doamne, frumoasă mai era! Dintr-o dată, simți dorința să facă dragoste cu ea. Nu putea, desigur, din cauza situației ei delicate, şi fu cît pe ce s-o trezească pentru a o întreba cît timp avea să dureze.

Pînă la urmă, îl răpuse oboseala. Tocmai cînd ațipea, o simți pe Sara luîndu-l de mînă. Nu se retrase. Ultimul lui gînd, înainte de a adormi, fu puțin cam neliniştitor.

Simțea nevoia să-l strîngă în brațe.

Mai aveau două zile pînă la insula Norei, iar Nathan începea din nou să-şi spună că restul călătoriei se putea desfăşura fără nici un fel de evenimente.

Ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte.

Era seara tîrziu, în data de douăzeci şi una ale lunii. Pe cer străluceau stelele, iar briza sufla destul de vioi. Mergeau repede, aproape ca un clipper. Corabia tăia valurile fără să se clatine. Ar fi putut pune o cană cu grog pe copastie fără teama de a o pierde, atît de calmă era marea, şi nici o grijă nu avea de ce să le tulbure visele marinarilor.

Nathan stătea lîngă Jimbo, la timonă. Discutau planurile de a extinde Emerald Shipping Company. Jimbo susținea că ar fi trebuit să adauge cîteva clippere flotei, cîtă vreme Nathan ar fi preferat nave mai grele şi mai durabile.

Sara îi întrerupse din conversație, apropiindu-se în goană pe punte. Era îmbrăcată numai cu cămaşa de noapte şi şalul. Jimbo observă imediat. Nathan, însă, stătea cu spatele spre ea, şi întrucît era desculță, n-o auzi apropiindu-se.

– Nathan, trebuie să-ți vorbesc neîntîrziat! strigă ea. Avem o problemă îngrozitoare, şi trebuie s-o rezolvi de îndată!

Resemnat, Nathan se întoarse, dar expresia i se schimbă imediat ce văzu pistolul din mîna soției sale. Arma îl țintea drept între picioare.

Sara era foarte agitată. Arăta în ultimul hal. Părul răvăşit îi flutura în jurul umerilor, şi avea obrajii înroşiți.

Apoi îi observă ținuta.

– De ce te fîțîi pe punte îmbrăcată de cul-care? o admonestă el aspru.

Sara făcu ochii mari.

– Nu mă fîțîi... începu ea, apoi clătină din cap. Nu e momentul să-mi ții predici în legătură cu îmbrăcămintea mea. Avem o problemă gravă, bărbate.

Se întoarse spre Jimbo. Din cauza pistolului, reverența ei fu stîngace.

– Te rog să mă ierți pentru înfățișarea neîngrijită, Jimbo, dar sînt foarte tulburată, pot să-ți spun, şi n-am mai stat să mă îmbrac.

Jimbo dădu din cap, ferindu-se de pistolul pe care Sara îl tot agita între el şi Nathan.

– S-a-ntîmplat ceva? o întrebă.

– Ce Dumnezeu faci cu pistolul ăsta? se răsti şi Nathan în acelaşi timp.

– S-ar putea să am nevoie de el.

– Lady Sara, interveni Jimbo, văzînd că Nathan nu-şi mai găsea cuvintele, calmează-te şi spune-ne ce te tulbură. Băiete, adăugă el mîrîind, ia-i pistolul ăla din mînă pînă nu se împuşcă.

Nathan întinse mîna spre armă. Sara făcu un pas înapoi, ducînd pistolul la spate.

– M-am dus la Nora, izbucni ea. Voiam doar să-i urez noapte bună.

– Şi...? întrebă Nathan.

Sara îl privi lung pe Jimbo, înainte de a se hotărî să explice cu el de față. Totuşi, se uită peste umăr, ca să se asigure că nu-i mai auzea nimeni.

– Şi nu era singură, şopti, aşteptînd reacţia soţului ei.

Acesta ridică din umeri. Sarei îi venea să-l împuşte.

– Matthew era cu ea! declară ea, dînd din cap cu înverşunare.

– Şi? o îmboldi Nathan.

– Erau în pat împreună.

Începu iar să gesticuleze cu pistolul.

– Nathan, trebuie să faci ceva!

– Ce-ai vrea să fac?

Părea foarte înţelegător, dar zîmbea. Nu era deloc surprins de veste. Ar fi trebuit să se aştepte. Nimic nu părea să-l şocheze vreodată... decît ea, desigur. Ea reuşea întotdeauna să-l scoată din minţi.

– Vrea să-l alungi pe Matthew de-acolo, explică Jimbo. Nu-i aşa, Sara?

Sara clătină din cap.

– Degeaba mai închidem acum uşa grajdului, Jimbo. Vaca a ieşit deja.

– Nu pricep, replică marinarul. Ce-au de-a face vacile cu mătuşa ta?

– A necinstit-o, explică Sara.

– Sara, dacă nu vrei să-l pun pe Matthew s-o lase pe Nora în pace, atunci ce crezi că ar trebui să fac, în schimb? se interesă Nathan.

– Trebuie să îndrepţi situaţia. Să-i căsătoreşti. Vino cu mine, bărbate. Mai bine s-o facem imediat. Iar tu, Jimbo, vei veni ca martor.

– Nu poţi vorbi serios.

– Nu mai zîmbi, bărbate. Vorbesc cît se

poate de serios. Eşti căpitanul acestui vas, aşa că-i poţi căsători după lege şi datină.

– Nu.

– Lady Sara, dar vii cu cele mai uluitoare propuneri! comentă Jimbo.

Era clar că nici unul dintre cei doi n-o'lua în serios.

– Răspund de mătuşa mea, insistă Sara. Matthew i-a pîngărit onoarea, şi trebuie s-o ia de nevastă. Şi ştii, Nathan, cu asta mai rezolvăm o problemă. Unchiul Henry nu va mai veni după Nora, să-i ia moştenirea, dacă se recăsătoreşte. Dar, totul se poate termina cu bine, după părerea mea.

– Nu! repetă Nathan, cu şi mai multă convingere.

– Sara, Matthew vrea să se însoare cu Nora?

Sara se întoarse spre Jimbo, încruntată.

– N-are nici o importanţă dacă vrea sau nu.

– Ba are, dară, stărui Jimbo.

– Ei bine, izbucni ea, începînd iar să-şi agite pistolul, văd că de la voi doi nu pot aştepta nici un ajutor.

Înainte ca vreunul dintre ei să răspundă, Sara se răsuci pe călcîie şi porni înapoi spre şcună.

– Şi-mi plăcea Matthew... murmură ea. Ce păcat...!

– Ce vrei să faci, Lady Sara? strigă Jimbo în urma ei.

Sara nu se întoarse în timp ce-i răspundea:

– O să se însoare cu Nora.

– Şi dacă nu se-nsoară? continuă Jimbo, amuzat de tonul firesc pe care-i vorbise.

– Atunci, am să-l împuşc. N-o să-mi placă, Jimbo, dar va trebui să-l împuşc.

Nathan porni imediat după Sara. O cuprinse de mijloc, o trase spre el şi înhăță pistolul.

– N-ai să împuşti pe nimeni, îi mîrîi gros la ureche.

Îi dădu pistolul lui Jimbo, apoi o trase pe Sara spre cabina lor. Închise uşa şi o duse mai departe, către pat.

– Dă-mi drumul, Nathanial.

– Să nu-mi mai spui niciodată Nathanial! îi ordonă el.

Sara se smulse din brațele lui şi se întoarse pentru a-l privi în față.

– De ce nu pot să-ți spun pe numele pe care l-ai primit la botez?

– Fiindcă nu-mi place, de-aia!

– Ce motiv prostesc!

Îşi propti mîinile în şolduri, privindu-l încruntată. Şalul i se desfăcu, iar Nathan îi văzu sînii abia acoperiți de cămaşa de noapte subțire.

– Sara, cînd o să-ți treacă problema aia a ta?

Nu-i răspunse, revenind cu forța la subiectul anterior:

– De ce nu-ți place să ți se spună Nathanial?

Nathan făcu un pas înainte, amenințător.

– Văd roşu cînd aud numele ăsta, Sara.

Şi-mi vine cheful să sar la bătaie.

Nu era cea mai potrivită explicaţie, dar Sara nu voia să-i atragă atenţia pe moment.

— Cînd nu eşti tu cu chef de bătaie, bărbate?

— Nu mă provoca.

— Nu ţipa la mine.

Nathan trase adînc aer în piept. Nu-l calmă nici atîtica.

Sara zîmbi.

— În regulă, şopti ea, încercînd să-l împace. N-am să-ţi mai spun niciodată Nathanial... decît dacă vreau să-ţi trezesc pofta de gîlceavă. De acord?

Nathan nu găsi că acele cuvinte ridicole-moritau vreun comentariu.

— Acum e rîndul tău să-mi răspunzi, Sara. Cînd o să se termine cu blestemăţia asta de problemă femeiască?

Încet, Sara îşi scoase şalul. Începu să-l împăturească, fără grabă.

— N-ai să faci nimic în legătură cu Nora şi Matthew, nu-i aşa? îl întrebă.

— Nu, nimic, răspunse el. Şi nici tu. Lasă-i în pace. Înţelegi ce-ţi spun?

Sara dădu din cap.

Va trebui să chibzuiesc îndelung şi temeinic la situaţia asta, bărbate.

Înainte ca Nathan să dea vreo replică usturătoare cu privire la capacitatea ei de a chibzui cît de cît, Sara îşi scoase cămaşa de noapte şi o aruncă pe pat.

– Blestemăția aia de problemă femeiască s-a terminat, şopti ea sfioasă.

Încerca să facă pe îndrăzneața, dar bujorii din obraji stricau tot efectul.

– Nathan?

Nu-i răspunse. Sara se aştepta.

– Te iubesc, şopti.

– Ştiu, mormăi el, cînd Sara îi dădu un ghiont.

– Şi?

Oftă adînc, prelungit.

– Sara, nu e nevoie să mă iubeşti. În căsnicia asta, nu e o cerință obligatorie.

I se părea o afirmație foarte logică. Ocolise frumos problema, după părerea lui.

Sara încercă să-l împingă jos din pat.

– Eşti cel mai nesuferit om pe care l-am cunoscut vreodată! Ascultă-mă bine, Nathan. Am ceva să-ți spun.

– Cum aş putea să nu te ascult, Sara? replică el tărăgănat. Iar țipi ca o gaiță.

Avea dreptate, fu ea nevoită să recunoască. Țipase. Se întoarse pe spate, acoperindu-se cu pătura, şi rămase cu privirea în tavan.

– Pe toți sfinții, mă faci să mă simt îngrozitor de frustrată, bombăni ea.

Nathan se ofuscă imediat.

– Pe dracu'!

Suflă în lumînare, apoi se întoarse pe-o parte şi o cuprinse brutal în brațe.

– Te satisfac de fiecare dată cînd te-ating.

Nu la asta se referise, însă era atît de arogant în încîntarea lui, încît se hotărî să nu-l contrazică.

– Totuşi, am ceva important să-ți spun, Nathan. Ai să mă asculti?

– Îmi promiți că imediat ce-mi spui lucrul ăsta important ai să adormi?

– Da.

Nathan mormăi. Probabil asta însemna că n-o prea credea. Sara voia să-i spună ce părere avea despre comportamentul lui grosolan, cînd Nathan o trase şi mai aproape de el şi începu s- o maseze pe spate. Bărbia lui i se rezemă de creştet.

Era extrem de afectuos. Sara rămase uimită. Se întrebă dacă măcar îşi dădea seama ce făcea.

Ajunse la concluzia că nu-i păsa dacă era conştient sau nu. Atitudinea lui era atît de grăioare, încît nu-şi putea stăpîni valul de bucurie care-i umplea inima.

Doar ca să-l pună la încercare, căută să se îndepărteze. Nathan o strînse şi mai tare.

– În regulă, Sara, reluă el. În noaptea asta aş dori să dorm şi eu puțin. Spune-mi ce ai de spus. Şi termină mai repede, ca să mă odihnesc.

Sara nu-şi putu ascunde zîmbetul. Bine că nu putea s-o vadă. Îşi îndesase fața lîngă gîtul lui. Degetele lui îi mîngîiau încet părul, la tîmplă.

Fusese hotărîtă să-i spună că o iubea. Cre-

dea că, o dată ce i-o spunea, şi-ar fi dat şi el seama că avea dreptate. Dar acum nu voia să vorbească iar, stricînd momentul. Nathan încă nu era gata să recunoască adevărul.

Revelaţia o ului. Îi era teamă. Nu ştia sigur dacă se temea să iubească în general, sau doar s-o iubească pe ea... dar îi era într-adevăr teamă.

Doamne, cît s-ar mai fi înfuriat dacă-i spunea la ce se gîndea! Bărbaţilor nu le plăcea să audă că se temeau.

– Sara, fir-ar să fie, hotărăşte-te şi zi mai repede, ca să pot adormi.

– Ce să zic? replică ea, căutînd înnebunită un subiect inofensiv.

– Dumnezeule, mă scoţi din minţi! Ai zis că aveai ceva important să-mi spui.

– Aveam.

– Ei bine?

– Nathan, nu mă strînge aşa de tare, şopti ea.

Slăbi imediat strînsoarea.

– Cred că am uitat ce voiam să-ţi spun.

O sărută pe frunte.

– Atunci, dormi.

Sara se cuibări mai bine lîngă el.

– Eşti un om bun, Nathan, şopti ea, şi imediat căscă, deloc ca o lady. De cele mai multe ori, îmi faci plăcere.

Chicotitul lui profund îi încălzi inima. Totuşi, nu era de ajuns.

– Acum e rîndul tău, îi ceru ea.

— E rîndul meu să ce?

Anume se prefăcea că n-o înțelegea, doar ca s-o enerveze.

Era prea obosită ca să-l mai sîcîie. Închise ochii şi căscă din nou.

— Lasă... Poate să-ți vină rîndul şi mîine.

— Eşti o femeie bună, şopti el. Şi tu îmi faci plăcere.

Oftatul ei de satisfacție umplu cabina.

— Ştiu, şopti la rîndul ei.

Adormi înainte ca Nathan să-i poată ține o prelegere despre virtuțile umilinței. Închise şi el ochii.

Avea nevoie de odihnă, căci numai Dumnezeu ştia ce avea să aducă ziua de mîine, cu Lady Sara dîndu-şi toată silința să facă pe stăpîna.

Dacă Nathan învățase ceva de valoare în ultimele săptămîni, era să nu se aştepte nicio-dată la lucruri obişnuite.

Crezuse că trebuia să-şi apere soția de lumea din jur. Acum, era dator să apere lumea de soția lui.

Era o revelație absurdă, desigur, dar îl făcu să adoarmă cu zîmbetul pe buze.

Capitolul 11

În ziua cînd aruncară ancora în apele din jurul insulei din Caraibe unde locuia Nora, Sara află că soțul ei mai avea două titluri. Nu era doar Marchiz de St. James, ci şi Conte de Wakersfield.

Şi mai era şi Pagan.

Fu atît de uluită de această veste, încît se prăbuşi efectiv pe pat. Nu voise să tragă cu urechea, dar spiraiul cabinei era deschis, iar cei doi marinari vorbeau în gura mare. Doar cînd glasurile lor continuară dintr-o dată pe şoptite, Sara începu să fie atentă la ceea ce discutau.

Refuză să creadă ce auzise, pînă cînd intră şi Matthew în conversație, vorbind pe cel mai firesc ton despre prada pe care o împărțiseră după ultimul atac.

La auzul acestor cuvinte, fu nevoită să se aşeze.

La drept vorbind, era mai mult înspăimîntată decît îngrozită. Se temea numai şi numai pentru Nathan, şi de fiecare dată cînd se gîndea la riscurile pe care şi le asuma cînd pornea să jefuiască o altă corabie i se făcea rău de la

stomac. Şi-l imagină mergînd spre eşafod, dar nu-şi îngădui decît o singură dată să se gîndească la această posibilitate înfricoşătoare.

Ar fi fost complet deznădăjduită, dacă n-ar fi auzit ultimul comentariu al lui Chester. Marinarul recunoştea cît se bucura că lăsaseră în urmă pirateria. Majoritatea oamenilor erau pregătiți să-şi întemeieze familii, şi puteau începe cu succes, folosindu-şi cîştigurile adunate.

Fu atît de uşurată, încît începu să plîngă. Din cîte reieşea, Nathan înțelesese că mergea pe căi greşite. Se ruga la Dumnezeu să fie aşa. Nu suporta gîndul să-l piardă. Îl iubea de atîta vreme, iar viața fără mormăielile şi răstelile lui – şi fără dragostea lui – ar fi fost prea infernală ca să şi-o închipuie, măcar.

Sara îşi petrecu aproape toată ziua făcîndu-şi griji pentru Nathan. Nu-şi putea alunga temerile. Dacă vreunul dintre oameni îl trăda? Recompensa pusă pe capul lui Pagan era enormă. „Nu, nu, nu te gîndi la asta," îşi zise. Oamenii îi erau foarte loiali. Da, observase imediat. De ce să caute necazul cu lumînarea? Ce era sortit să se întîmple avea să se întîmple, indiferent cît de mult sau de puțin se frămînta ea dinainte.

Orice-ar fi fost, avea să-i stea alături soțului ei şi să-l apere în toate felurile posibile.

Oare Matthew îi mărturisise Norei trecutul lui tenebros? Şi, dacă da, îi spusese şi că Nathan era Pagan? Sara conchise că n-avea să afle niciodată. Era hotărîtă să nu spună nimă-

nui, nici chiar iubitei sale mătuşi, ceea ce aflase. Urma să ducă taina cu ea pînă-n mormînt.

Cînd Nathan coborî s-o ia cu el la debarcare, o găsi aşezată pe marginea patului, cu privirea în gol. În cabină era cald ca într-un cuptor, dar Sara dîrdîia. Crezu că nu se simțea bine. Era palidă la față, însă cel mai mult îl îngrijora faptul că nu scotea o vorbă.

Se alarmă şi mai mult cînd Sara păstră aceeaşi tăcere şi în luntrea care-o ducea spre cheu. Îşi ținea mîinile împreunate în poală şi nu părea deloc curioasă să privească împrejurimile.

Aşezată alături, Nora vorbea întruna, tamponîndu-şi fruntea cu batista şi făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

– Va trece o zi, două, pînă să mă obişnuiesc iar cu căldura, remarcă ea. Că tot veni vorba, Nathan, la vreo jumătate de milă distanță de casa mea e o cascadă foarte frumoasă. Apa curge de pe munte, şi e curată ca un zîmbet de copil. Jos se formează un iaz, şi trebuie neapărat să-ți faci timp s-o aduci pe Sara pînă acolo, la o baie.

Apoi se întoarse spre nepoata ei.

– Sara, poate cu ocazia asta vei învăța şi tu să înoți.

Sara nu-i răspunse. Nora o înghionti, ca să-i atragă atenția.

– Scuză-mă, ce-ai spus? întrebă fata.

– Sara, la ce visezi?

– Nu visez la nimic, replică ea, privindu-l pe Nathan, încruntată.

Nathan nu ştiu ce să înțeleagă.

– Nu se simte bine, îi spuse el Norei.

– Ba mă simt foarte bine! replică Sara.

Expresia Norei era vizibil îngrijorată.

– De-o vreme-ncoace, eşti teribil de preocupată, remarcă ea. Te supără căldura?

– Nu, răspunse Sara, cu un mic oftat. Mă gîndeam doar la... unele lururi.

– La ceva anume? insistă Nora.

Sara continua să-l privească pe Nathan. Acesta înălță o sprînceană, întrebător.

Nora le întrerupse duelul de priviri, repetînd propunerea:

– Spuneam că ar fi o ocazie excelentă să înveți să înoți.

– Am să te învăț eu, se oferi Nathan.

Sara îi zîmbi.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu cred că vreau să învăț. Nu e nevoie.

– Cum să nu fie nevoie? Vei învăța înainte să plecăm înapoi spre Anglia.

– Dar *nu vreau* să învăț, insistă ea. N-am nevoie să ştiu să înot.

– Cum adică, n-ai nevoie? Fii sigură că ai nevoie să înoți!

– De ce?

Văzînd cît de sincer nedumerită era, Nathan fu mai calmă.

– Sara, dacă ştii să înoți, nu te vei teme niciodată de înec.

– Nici acum nu mă tem, replică ea.
– La dracu', ar fi cazul să te temi!
Nu înțelegea de ce era atît de nervos.
– Nathan, n-am să mă înec.
Această afirmație îl descumpăni din nou.
– De ce?
– N-ai să mă lași tu, răspunse ea zîmbind.
Rezemîndu-şi mîinile pe genunchi, Nathan se aplecă înainte.
– Ai dreptate, începu el pe un ton rezonabil. Nu te-aş lăsa să te înec.
Sara dădu din cap, apoi se întoarse spre Nora.
– Ei, vezi, Nora? Zău că nu e nevoie să...
Nathan o întrerupse:
– Totuşi, cum rămîne cu momentele cînd n-am să fiu lîngă tine?
Îl privi exasperată.
– Atunci n-am să intru în apă.
Soțul ei trase adînc aer în piept.
– Şi dacă vei cădea în apă întîmplător?
– Nathan, asta parc-ar fi discuția aia cînd insistai că trebuie să mă apăr... remarcă ea, pe un ton bănuitor.
– Este exact acelaşi subiect. Nu vreau să-mi fac griji pentru tine. Vei învăța să înoți, şi cu asta am terminat.
– Nora, observi cum țipă la mine tot timpul?
– Nu încerca să mă amesteci şi pe mine în discuție. N-am să țin partea nimănui.
Soțul şi soția rămaseră tăcuți. Nimeni nu mai scoase o vorbă, pînă cînd ajuneră pe cheu.

În sfîrşit, Sara privi în jur.

– O, Nora, şopti ea. Totul e chiar... mai verde şi mai luxuriant decît îmi aminteam.

Paradisul tropical era smălțuit vibrant în toate culorile curcubeului. Sara privea spre colinele unduitoare din depărtare. Razele soarelui pătrundeau printre palmieri, scăldînd mulțimea de flori delicate roşii care împestrițau pajiştile pînă către munte.

Case de lemn, zugrăvite în nuanțe pastelate de roz şi verde, cu acoperişuri de țiglă arămie, se înălțau pe fundalul colinelor. Sara ar fi vrut să aibă timp pentru a încerca să redea pe hîrtie tabloul creat de Dumnezeu. Îşi dădu seama aproape imediat că nu putea reproduce acea capodoperă, şi lăsă să-i scape un uşor oftat.

Nathan veni lîngă ea. Uimirea inocentă de pe fața ei îi tăie respirația.

– Sara? o întrebă, cînd îi observă lacrimile din ochi. S-a- ntîmplat ceva?

Fără să-şi ia privirea dinspre coline, Sara îi răspunse:

– E magnific, nu-i aşa, Nathan?

– Ce e mangific?

– Tabloul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu, şopti ea. Uită-te la dealurile acelea. Vezi cum le încadrează soarele, ca într-o ramă? O, Nathan, e într-adevăr miraculos!

– Miraculoasă eşti tu... murmură Nathan. Nu vezi decît frumusețea din lume.

Emoția puternică din glasul lui o uimi pe Sara, făcînd-o să-i zîmbească.

– Aşa crezi?

Dar momentul trecu. Cît ai clipi, Nathan redeveni sever, poruncindu-i să nu mai viseze cu ochii deschişi.

Sara se întrebă dacă avea să-l înțeleagă vreodată. Trecu lîngă Nora, pornind pe podişca de scînduri care cobora spre stradă, cu gîndul la personalitatea derutantă a soțului ei.

– Sara dragă, iar te încrunți. Începe să te deranjeze arşița?

– Nu, mă gîndeam doar ce om nedumeritor e bărbatul meu. Îmi închipuiam că trebuie să aibă grijă de mine, dar poate că m- am înşelat. Cred că ar continua să mă prețuiască şi dacă aş putea să mă apăr.

– Pare să fie foarte mîndru de eforturile tale, răspunse Nora. Chiar vrei să fii la discreția unui bărbat? Gîndeşte-te la mama ta, Sara. Nu e măritată cu un bărbat atît de atent ca Nathan.

Mătuşa ei îi dăduse o temă de gîndire. Sara nu ținuse seama de posibilitatea ca Nathan să reiasă ca fiind un om crud. Dar dacă aşa era?

– Va trebui să mă gîndesc la ceea ce mi-ai spus acum, şopti ea.

Nora o bătu pe dosul mîinii.

– Vei înțelege singură totul, draga mea. Şi nu te mai încrunta aşa, o să te doară capul. Mai bine spune, nu-i aşa că-i o zi foarte frumoasă?

Pe pasarelă stăteau cîțiva bărbați. Cu toții se holbară la Sara cînd trecu pe lîngă ei. Nathan îi privi încruntat, iar cînd unul scoase un

fluierat de admirație, îi sări țandăra. Din mers, îi trînti un dos de palmă peste față.

Lovitura îl aruncă pe nefericit în apă. Auzind plescăitul, Sara se uită peste umăr, într-o doară. Nathan îi zîmbi. Surîse şi ea, înainte de a întoarce capul la loc.

Cînd Nathan ajunse în dreptul lor, toți cei-lalți se dădură la o parte, cu excepția unuia, care avea nasul borcănat şi ochii mijiți.

— Bună bucățică, să n-am parte dacă te mint! remarcă el.

— E a mea, mîrîi gros Nathan.

În loc să-l pocnească şi pe acest nesimțit, îi lădu un brînci de pe podeț.

— Băiete, da' ştiu că eşti cam protector, nu? comentă Jimbo tărăgănat. Nu-i decît o nevastă.

— Femeia asta nu-şi dă seama cît de atractivă e, bombăni Nathan. În nici un caz n-ar umbla aşa, dac-ar observa cum se zgîiesc la ea netrebnicii ăştia.

— Şi cum umblă? întrebă Jimbo.

— Ştii al naibii de bine ce vreau să spun! Felul cum îşi mişcă şoldurile...

Nu continuă, revenind la cuvintele dinainte ale lui Jimbo:

— Şi nu-i „doar o nevastă", Jimbo – e nevasta *mea!*

Jimbo îşi spuse că-l zădărîse destul. Băiatul era negru de furie.

— După cum se-arată, nu cred c-o să găsim de ce-avem nevoie ca să reparăm catargul.

Cuvintele i se adeveriră curînd. După ce o

trimise pe Sara să se instaleze acasă la Nora, Nathan porni cu Jimbo în explorarea satului.

Înțelese imediat că trebuia să caute un port mai mare. Potrivit hărților, cel mai apropiat se afla la două zile de drum.

Nathan ştia că soția lui n-avea să se bucure, şi în timp ce urca panta colinei se hotărî să-i spună cît mai repede că trebuia să plece, ca să treacă imediat peste inevitabila scenă.

Fu cam surprins cînd ajunse acasă la Nora. Se aşteptase să găsească o căsuță, dar locuința bătrînei era o clădire cu etaj, de trei ori mai mare decît crezuse el. Pereții erau zugrăviți în roz pal, iar veranda din față şi de pe margini era vopsită în alb.

Sara stătea într-un balansoar, lîngă uşă. Urcînd treptele, Nathan anunță:

– Mîine plec cu jumătate din echipaj.

– Înțeleg.

Sara încercă să-şi controleze expresia. Dintr-o dată, o cuprinsese panica. Dumnezeule mare, iar pleca la pradă? Nora îi spusese că insula era aproape de ascunzătoarea piraților. Oare Nathan voia să-şi revadă foştii complici, ca să pornească într-o ultimă aventură?

Trase adînc aer în piept, ca să se calmeze. Ştia că trăgea concluzii pripite, dar nu se putea stăpîni.

– Trebuie să mergem într-un port mai mare, Sara, ca să luăm materialele de care avem nevoie pentru reparațiile de pe „*Seahawk*".

Nu credea o vorbă. Nora locuia într-un sat

de pescari, pentru numele lui Dumnezeu, iar aceştia aceau cu siguranță destule materiale. Totuşi, nu-şi exprimă gîndul. Cînd Nathan avea să fie gata să-i spună că el era Pagan, urma să o facă. Pînă atunci, era hotărîtă să se porte ca şi cum l-ar fi crezut.

— Înțeleg, şopti ea din nou.

Nathan era surprins de uşurința cu care ceduse — ba chiar, puțin îngrijorat. Toată ziua se purtase straniu.

Se rezemă de balustrada verandei şi o aşteptă să continue. Sara se ridică şi intră în casă.

O ajunse din urmă în antreu.

— N-am să lipsesc mult, îi spuse el.

Sara merse mai departe. Ajunsese la etaj, cînd Nathan o prinse de umeri.

— Sara, ce te-a apucat?

— Nora ne-a dat a doua cameră pe stînga, Nathan. Am împachetat doar cîteva lucruri, dar poate ar fi bine să pui cîțiva oameni să-mi aducă şi cufărul.

— Sara, n-ai să stai aici atît de multă vreme, replică Nathan.

— Înțeleg.

„Şi dacă mori, pe mare?“ îi venea să strige în el. „Atunci ce-am să mă fac, Nathan? S-ar găsi cineva să vină pînă aici ca să-mi spună?“

Îi dădu mîinile la o parte şi-şi continuă drumul. Nathan o urmă din nou.

Dormitorul avea două ferestre deschise

spre mare, între care se afla un pat cu baldachin şi cuvertură multicoloră. Un fotoliu de catifea verde stătea oblic lîngă dulap. Sara se duse grăbită într-acolo şi începu să-şi agațe rochiile înăuntru.

Nathan se rezemă de uşă, privind-o lung.

– În regulă, Sara, te frămîntă ceva şi vreau să ştiu ce anume.

– Nu mă frămîntă nimic, răspunse ea, cu vocea tremurîndu-i, fără să se întoarcă. Călătorie plăcută, bărbate. La revedere.

Lui Nathan îi venea să urle.

– Nu plec pînă mîine.

– Înțeleg.

– Încetezi odată să mai tot zici „înțeleg, înțeleg“?! mugi el. La dracu', Sara, nu mă mai trata cu atîta răceală! Nu-mi place, să ştii!

Se întoarse spre el, încruntată.

– Nathan, ți-am cerut de nenumărate ori să nu mai drăcuieşti în prezența mea, fiindcă nici mie nu-mi place, dar asta nu te opreşte, nu-i aşa?

– Nu-i acelaşi lucru, mormăi el.

– Dacă tot ții să foloseşti atît de mult blasfemiile, va trebui să presupun că-ți dăruiesc o satisfactie imensă.

Făcu o pauză, zîmbindu-i.

– Aşa că m-am hotărît să vorbesc şi eu cu păcat, ca să-mi pun teoria la încercare. Să vedem dacă-ți place să-ți auzi soția vorbind atît de vulgar.

Rîsul lui n-o descurajă deloc.

— Singurele cuvinte vulgare pe care le ştii tu sînt „naiba“ şi „dracu'“, Sara, fiindcă pe altele nu le-am rostit în prezența ta. Am avut măcar atîta considerație, adăugă el, înclinînd din cap.

— Te-am auzit folosind şi alte cuvinte, cînd nu ştiai că eram pe punte. Şi am mai auzit şi vocabularul pestriț al membrilor echipajului.

Nathan începu iar să rîdă. Gîndul că sofloara lui delicată ar fi folosit cuvinte spurcate îl amuza enorm. Un strigăt al lui Matthew le întrerupse discuția:

— Nora vă cheamă pe amîndoi în salon!

— Coboară tu, spuse Sara. Eu mai am de pus la loc doar două rochii. Spune-i că vin imediat.

Cu un oftat, Nathan porni spre uşă.

Sara avu ultimul cuvînt. Pe un ton nespus de vesel, strigă în urma lui:

— Nathan, afară e cald ca toți dracii, nu?

— La naiba, chiar aşa! răspunse el peste umăr.

Pe canapeaua de brocart din salon stătea rezemat, lîngă Nora, un vizitator. Matthew stătea în picioare lîngă fereastră. Nathan dădu din cap spre el, în semn de salut, apoi se apropie de Nora.

— Nathan dragă, aş dori să-ți fac cunoştință cu reverendul Oscar Pickering.

Se întoarse spre oaspetele ei, adăugînd:

— Nepotul meu este Marchizul de St. James.

Nathan abia îşi putu stăpîni rîsul. Era o ocazie prea bună pentru a o lăsa să-i scape.

– Sînteţi cleric? întrebă el cu un zîmbet larg.

Nora nu-l mai văzuse niciodată pe Nathan atît de binevoitor. Ba chiar, îi strînse mîna vicarului. Se aşteptase să fie la fel de stînjenit ca Matthew. Acesta, sărmanul, arăta de parcă ar fi avut mîncărici.

Sara intră în salon tocmai cînd Nathan se aşeza într-unul dintre fotoliile din faţa canapelei, zîmbind ca proasta-n bîlci.

– Oscar e noul regent numit al satului, tocmai îi spunea Nora lui Nathan.

– Vă cunoaşteţi de mult timp? întrebă Nathan, înainte de a o zări pe Sara în uşă.

– Nu, răspunse vicarul, abia ne-am cunoscut, dar am insistat ca mătuşa dumneavoastră să-mi spună pe nume.

Sara se apropie şi făcu o reverenţă în faţa musafirului. Noul funcţionar guvernamental era un om slab, cu ochelari rotunzi cocoţaţi pe rădăcina nasului. Purta o cravată albă scrobită, veston negru şi pantaloni pînă la genunchi, şi avea un aer foarte auster. Părea puţin cam condescendent, căci îşi ţinea capul dar pe spate şi o privea pe Sara prin ochelari.

Tot arunca priviri şi spre Nathan, cu un aer clar de dispreţ. Sara nu-l simpatiza deloc.

– Draga mea, începu Nora, aş dori să ţi-l prezint...

– Se numeşte Oscar, Sara, o întrerupse Nathan, şi e noul regent al satului.

Omisese intenționat faptul că omul era şi vicar.

– Oscar, această tînără încîntătoare este nepoata mea – şi soția lui Nathan, desigur: Lady Sara.

Pickering dădu din cap şi indică scaunul de lîngă Nathan:

– Încîntat de cunoştință, Lady Sara.

Sara zîmbi conştiincioasă. Probabil îl strîngeau ochelarii, căci vorbea pe nas, cu un glas foarte ascuțit.

– Ar fi trebuit să cer în scris o audiență, continuă Pickering, dar întîmplător ieşisem să-mi fac plimbarea zilnică, şi nu m-am putut abține cînd am văzut toată agitația de-aici. Înțelegeți, m-a învins curiozitatea. Pe veranda dumneavoastră stau cîțiva oameni foarte suspecți la înfățişare, Lady Nora, şi v-aş sfătui să puneți servitorii să-i alunge imediat. Înțelegeți, nu trebuie să ne amestecăm cu cei inferiori nouă. Nu se face.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Pickering îl privea încruntat pe Matthew. Sara era uimită de grosolănia lui. Nu era atît de manierat pe cît ar fi vrut să se creadă, căci nu se deranjase să se ridice în picioare la apariția ei. Omul era un prefăcut.

Agitată, luă un evantai de pe masă, îl desfăcu dintr-o mişcare a încheieturii mîinii şi începu să-şi facă vînt.

– Nimeni n-o să alunge pe nimeni, anunță Nathan.

– Oamenii fac parte din echipajul marchizului, adăugă şi Nora.

Sara se duse pînă lîngă Matthew.

Era o demonstraţie de loialitate din partea ei, iar Matthew îi făcu încet cu ochiul, semn că-i înţelesese jocul.

Sara zîmbi şi ea. Apoi, Nathan îi atrase atenţia.

– Soţia mea tocmai comenta ce cald e afară, spuse el alene, cu un zîmbet diabolic. Cum spuneai, nevastă? o întrebă, pe cel mai nevinovat ton.

– Nu mai ţin minte... bîigui ea.

Expresia de satisfacţie ce se ivi pe chipul soţului ei o făcu să se răzgîndească.

– A, ba da, acum îmi amintesc. Am spus că e cald al naibii. Nu sînteţi de aceeaşi părere, domnule Pickering?

Ochelarii regentului căzură pe vîrful nasului. Matthew părea la fel de surprins. Nathan nu mai zîmbea. Surîsul Sarei deveni dulce ca mierea.

– Canicula face întotdeauna să mă doară capul ca toţi dracii, declară ea.

Observă din nou reacţiile. Matthew o privea de parcă tocmai ar fi văzut că avea mai multe nasuri pe faţă.

Scumpul ei soţ o fulgera din privire. Nu, nu era de ajuns.

Voia să-l învingă total, şi să-i smulgă promisiunea că niciodată n-avea să mai vorbească urît.

Se rugă ca Nora să înțeleagă cînd avea să-i explice. Cu un oftat prelung, se rezemă de pervazul ferestrei.

– Da, azi e foarte cald, în aia a mă-sii.

Nathan sări din fotoliu.

– Ce-ai zis? răcni el.

Sara fu încîntată să repete:

– Am spus că e foarte cald, în aia a mă-sii.

– Destul! strigă Nathan.

Matthew fu nevoit să se aşeze. Nora începu să tuşească, pentru a-şi ascunde rîsul.

Domnul Pickering se ridicase de pe canapea şi mergea grăbit spre uşă, cu o carte în mîini.

– Trebuie să plecați așa de repede, domnule Pickering? întrebă Sara, acoperindu-şi zîmbetul cu evantaiul.

– Da, da, trebuie... se bîlbîi musafirul.

– Vai, dar ce grăbit sînteți! remarcă ea, coborîndu-şi evantaiul, în timp ce pornea spre antreu. Parcă v-ar fi dat cineva un şut în...

Mîna lui Nathan îi acoperi gura. I-o dădu la o parte.

– Voiam să spui că i-a dat cineva un şut în dos.

– Aiurea! replică Nathan.

– Sara, ce Dumnezeu te-a apucat? strigă Nora, din salon.

Sara se apropie grăbită de mătuşa ei.

– Te rog să mă ierți. Sper că nu te-am necăjit prea tare, Nora, dar lui Nathan îi place să folosească vorbe necuviincioase, şi m-am gîn-

dit să fac şi eu o încercare. Oricum, nu-mi prea plăcea acest nou funcționar guvernamental, mărturisi ea. Dar dacă doreşti, desigur, alerg după el să-mi prezint scuzele.

Nora clătină din cap.

– Nici mie nu-mi plăcea, recunoscu ea.

Se prefăceau a nu-l observa pe Nathan, care stătea în fața lor. Sara se trase puțin mai aproape de Nora. Se simțea în pericol de a fi croită în orice moment.

Nervoasă, îi drese vocea şi, cu prețul unui mare efort, zîmbi mai departe, în timp ce întreba:

– Ce carte ținea în mînă domnul Pickering? I-ai împrumutat unul dintre romanele tale, mătuşă? Nu cred c-o să ți-l mai dea înapoi. Nu mi se pare deloc demn de încredere.

– Nu era un roman, ci Biblia, răspunse cu un zîmbet blînd Nora. O, cerule, ar fi trebuit să-ți explic de la început.

– Ce să-mi explici? Vrei să spui că omul acela înfumurat poartă asupra lui o Biblie? Dacă asta nu se numeşte fățărnicie, nu ştiu ce altceva e.

– Sara, majoritatea clericilor umblă cu Biblii.

Sara nu înțelese din primul moment.

– A clericilor? Nora, parcă mi-ai spus că e regentul nou numit.

– Da, dragă, e funcționar al guvernului, dar întîmplător mai e şi pastorul singurei biserici din sat. A trecut ca să ne invite la liturghiile lui duminicale.

– O, Doamne! se tîngui Sara, închizînd ochii.

Cîteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă. Nathan continua să-şi privească încruntat soția. Sara continua să fie roşie la față, iar Nora continua să-şi înăbuşe rîsul. Apoi glasul gros al lui Matthew rupse tăcerea:

– Acum chiar c-ai dat-o-n aia a mă-sii, Lady Sara.

– Gura, Matthew! ordonă Nathan.

O apucă pe Sara de mînă şi o trase de pe canapea.

– Parcă-mi şi imaginez ce subiect va avea predica lui de duminica viitoare, anunță Nora, începînd să rîdă. O, Doamne, am crezut că mor, cînd ai remarcat pe-un ton aşa de firesc...

– Mie nu mi se pare deloc amuzant, interveni Nathan.

– Ştiai? îl întrebă Sara, în acelaşi timp.

– Ce să ştiu?

– Că Pickering e preot?

Încet, Nathan dădu din cap.

– Numai tu eşti de vină! țipă Sara. În veci nu m-aş fi făcut aşa de rîs, dacă nu m-ai fi provocat. Acum ai înțeles ce voiam să spun? Vei înceta să mai foloseşti blasfemii?

Nathan îşi aruncă brațul pe după umerii soției lui şi o strînse lîngă el.

– Nora, te rog să scuzi vorbele urîte ale nevestii-mii. Şi acum, explică-mi cum să ajung la cascada aceea.

Aruncă o privire spre Sara.

– Vei lua prima lecție de înot, Sara, şi dacă mai scoți un singur cuvînt obscen, îți jur c-am să te las să te înec.

Frunzişul era dès, iar mireasma aromată a florilor umplea văzduhul. Sara avea senzația că ajunsese în centrul unui caleidoscop multicolor. Era într-adevăr în paradis – iar această comparație o duse cu gîndul şi la şarpe.

Nathan tocmai ridicase o creangă care tăia drumul pe cărare şi- i făcu semn Sarei s-o ia înainte.

– N-ar trebui să fiu atentă la şerpi? întrebă ea în şoaptă.

– Nu.

– De ce? continuă Sara, sperînd să audă că pe insulă nu trăiau asemenea lighioane scîrboase.

– Am să fiu eu atent în locul tău.

Teama îi crescu şi mai mult.

– Ce-ai să faci dacă te muşcă un şarpe? îl întrebă, în timp ce trecea pe lîngă el.

– Am să-l muşc şi eu, răspunse alene Nathan.

Aceste cuvinte glumețe o făcură să rîdă.

– Ai fi în stare, nu?

Oprindu-se brusc, scoase o exclamație de încîntare.

– O, Nathan, ce frumos e aici!

În sinea lui, Nathan îi dădu dreptate. Cascada se rostogolea peste pietrele netede, spumegînd în eleşteul de jos.

O luă iar de mînă şi o conduse spre cornişa de stîncă din spatele cascadei. Locul era ca o peşteră ascunsă şi, cînd ajunseră în mijloc, apa îi acoperi ca o perdea de argint.

– Dezbracă-te, Sara, pînă văd eu cît de adîncă e apa aici.

Nu-i dădu timp să-l contrazică, începînd să-şi scoată cizmele.

Sara puse pe piatra din spatele ei cele două mere pe care le luaseră la plecarea de-acasă, întinse mîna spre cascadă şi constată surprinsă că nu era atît de rece pe cît se aştepta.

– Am să stau aşezată aici, cu picioarele în apă, anunţă ea.

– Scoate-ţi hainele, Sara.

Întorcîndu-se să-i răspundă, văzu că se dezbrăcase de tot. Nelăsîndu-i timp nici măcar să roşească, Nathan dispăru prin cortina de apă, în jazul de jos.

Sara îi împături hainele şi le puse lîngă pietrele de stîncă. Apoi îşi scoase rochia, pantalonii, ciorapii şi jupoanele. Rămase doar cu cămaşa pe ea.

În sfîrşit, se aşeză pe margine, lăsînd apa să-i curgă peste picioare. Tocmai începea să se relaxeze, cînd Nathan o prinse de glezne şi o trase în apă. Senzaţia era prea delicioasă ca să protesteze.

Soarele lumina strălucitor, iar stropii de apă scînteiau pe umerii bronzaţi ai lui Nathan, căruia apa îi ajungea pînă la piept. Era atît de lim-

pede, încît se vedea fundul lacului. Coapsele musculoase ale lui Nathan îi atraseră imediat atenția. Îl cuprinse cu brațul, rezemîndu-şi obrazul pe umărul lui.

– Eşti foarte încrezătoare, şopti el. Stai pe picioarele tale. Să vedem dacă apa-ți acoperă capul.

Sara se supuse. Apa îi ajungea pînă la gură, dar cînd îşi lăsă capul pe spate, putu respira fără greutate.

– E plăcut, nu-i aşa? îl întrebă.

Nathan încerca să se concentreze asupra lecției de înot pe care voia să i-o dea, dar trupul ei îl stînjenea. Cămaşa subțire i se mula pe sîni, şi nu voia altceva decît să facă dragoste cu ea, cît putea de dulce.

– În regulă, începu el pe un ton repezit. Primul lucru pe care-l ai de învățat e cum să plutești.

Sara se întrebă de ce stătea încruntat, apoi renunță să-l mai contrazică.

– Dacă aşa spui tu...

– Trebuie să-mi dai drumul, Sara.

Imediat se conformă, iar apa îi acoperi capul. Ieşi iar la suprafață, bolborosind. Nathan o ridică de talie, apoi îi ordonă să se întindă pe spate. Nu peste mult, Sara plutea fără ajutorul lui. Era mult mai mulțumită de ceea ce reuşise decît lăsa să se vadă.

– Mi-ajunge pentru o zi, anunță ea.

Îl luă de braț ca să-şi țină echilibrul, apoi încercă să-l tragă înapoi spre margine.

Nathan o strînse în braţe. Cu mişcări blînde, îi dădu părul la o parte din faţă. Sînii ei moi i se lipiră de piept. Sara nu-şi dădu seama de intenţiile soţului ei, pînă cînd cămaşa îi coborî la nivelul taliei. Deschise gura să protesteze, dar el o amuţi cu un sărut prelung, umed. Sunetul ploii căzute îi acoperi mîrîitul gros, pătimaş.

– Te doresc.

– Eu te-am dorit întotdeauna, Nathan, şopti ea.

– Acum, Sara. Te doresc acum.

Îl privi cu ochi mari.

– Aici?

Nathan dădu din cap.

– Aici, răspunse el cu glas scăzut, răguşit. Aici şi acum, Sara. Nu vreau să mai aştept.

În timp ce-i vorbea, îi ridică picioarele în jurul mijlocului său. O săruta cu patimă, iar Sara nu mai putea nici măcar să vorbească. Îi înfipse în umeri unghiile şi scoase un mic oftat de plăcere, cînd Nathan începu s-o pătrundă. Se aflînse în jurul lui. Fură cît pe ce să se înece. Nici unuia nu-i păsa. Iar după ce-şi aflară împlinirea, rămaseră amîndoi secătuiţi de extazul prin care trecuseră.

Zăceau pe cornişa de piatră, prea vlăguiţi ca să se mai mişte.

Cu un mare efort, Nathan reuşi să se salte în coate. Cînd îi văzu expresia dusă, zîmbi.

– Dacă acum cădem în apă, o să ne-ne-

Sara îi zîmbi printre lacrimi. Întinse mîna şi-i atinse buzele.

– N-ai lăsa niciodată să mi se întîmple ceva. Trebuie neapărat să pleci mîine?

Nathan începuse să se ridice, dar întrebarea ei îl opri.

– Da.

– Înțeleg.

Dumnezeule, ce trist îi suna tonul!

– Ce anume înțelegi?

Cînd Sara încercă să-şi întoarcă fața, îi ridică bărbia.

– Sara?

Pentru că nu-l putea întreba de-a dreptul dacă pleca la pradă, preferă să nu spună nimic.

– O să-ți fie dor de mine, nevastă?

Tandrețea din privirea lui era nemărginită.

– Da, Nathan, şopti ea. O să-mi fie tare dor.

– Atunci, vino cu mine.

Făcu ochii mari, uimită.

– M-ai... m-ai lăsa să vin cu tine? se bîlbîi ea. Dar asta înseamnă că nu te duci să... Am tras o concluzie pripită. Totul a rămas în urma ta.

– Sara, ce tot vorbeşti?

Îi trase capul în jos, să-l sărute.

– Mă bucur că mă iei cu tine, atîta tot, îi explică ea.

Apoi se ridică în capul oaselor, rezemîndu-se de trupul lui.

– Acum nu mai e nevoie să vin şi eu. Mi-e de-ajuns să ştiu că m-ai lua.

— Nu mai vorbi în doi peri! îi ordonă Nathan. Știi, dacă stau să mă gîndesc, aș vrea să-mi explici ce s-a petrecut azi în capul tău. Erai supărată de ceva. Spune-mi de ce anume.

— Mă temeam că n-ai să te mai întorci la mine, izbucni Sara.

Era o minciună, desigur, dar arogantul ei soț n-avea de unde să știe. Ba chiar, părea foarte mulțumit de ceea ce auzea.

— Niciodată n-aș uita să mă întorc la tine, replică el. Dar mă refer la ceea ce-a fost înainte, Sara.

— Înainte de ce?

— Înainte de a ști că urma să plec după muntoriale. Încă de pe-atunci te purtai ciudat.

— Îmi părea rău că urma să mă despart de Nora. O să-mi lipsească, Nathan.

Nathan o privi crunt, încercînd să ghicească dacă spunea adevărul sau nu.

Apoi Sara îi zîmbi, spunîndu-i că voia să intre din nou în apă.

Încă nu știu chiar atît de bine să plutesc.

Își petrecură aproape toată după-amiaza la înot. Merele și le mîncară în timp ce coborîau de pe munte.

Pielea delicată a Sarei începuse deja să se înroșească, iar fața-i era învăpăiată ca asfințitul.

Nora îi întîmpină în ușa bucătăriei.

— Matthew, Jimbo și cu mine am mîncat de prînz, așa că... Dumnezeule, Sara, ești roșie ca

o sfeclă! Vai, copilă, ce-ai să te mai chinuieşti la noapte! Ce-oi fi avut în cap?

– Nu m-am gîndit la soare, răspunse Sara. Mă simțeam atît de bine...

– Ce-ați făcut, ați înotat tot timpul?

– Nu, răspunse Nathan.

Cînd soția lui îi aruncă o privire, zîmbi, apoi se corectă:

– Adică, da, am...

– Plutit! completă Sara. Vin imediat, mă-tuşă, mă duc doar să mă schimb şi să mă piep-tăn. Nu trebuia să ne aşteptați, adăugă ea peste umăr, pornind grăbită spre scară.

Nathan o ajunse lîngă treapta de jos. O în-toarse încet cu fața spre el, îi ridică bărbia şi o sărută. Era un sărut prelung, stăruitor, care-o făcea să leşine. Nu-i stătea în fire să se arate atît de afectuos în fața altora, şi niciodată n-o sărutase cînd nu voia să facă dragoste cu ea. sau să-i închidă gura. Întrucît arăta prea obosită ca să mai facă dragoste din nou, Sara nu putea trage decît o singură concluzie: Nathan se purta afectuos fiindcă aşa voia el.

Fu şi mai nedumerită cînd se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

– Credeam că ceea ce-am făcut toată după-amiaza se numeşte „dragoste“, nevastă, dar dacă tu preferi să-i spui „plutit“, n- am nimic împotrivă.

Sara nu coborî la cină. După ce Nathan o ajutase să-şi scoată rochia, avusese senzația că se umfla toată, iar la gîndul de a mai lua

vroo haină peste pielea arsă de soare îi venea să țipe.

Nora îi aduse o sticlă cu alifie verde. Sara făcu mari eforturi să se stăpînească, în timp ce Nathan îi aplica loțiunea cleioasă pe spate şi umeri. Noroc că n-o arsese soarele şi în față. Dormi pe burtă, iar cînd nu mai putu suporta frigoanele, dormi pe Nathan.

A doua zi, cînd o sărută la despărțire, Nathan nu făcu nici un comentariu grosolan. Fiindcă nici n-ar fi văzut masca de pastă verde care-i acoperea fața.

Sara îşi petrecu următoarele două zile cu mătuşa ei. Reverendul Pickering veni să le facă încă o vizită. De data asta, se purtă mult mai civilizat, iar Sara îi explică de ce vorbise atît de vulgar în prezența lui. Pickering zîmbi, uşurat de această mărturisire, iar atitdinea față de mămica Nora îi deveni mult mai cordială.

În timpul vizitei, reverendul menționă că în dimineața următoare pleca o corabie spre Anglia. Sara se duse imediat la biroul Norei şi scrise o epistolă pentru mama ei.

Îi povesti aventurile prin care trecuse, îi spuse cît de fericită era şi se lăudă că Nathan era cel mai bun, atent şi iubitor soț. Reverendul Pickering luă cu el misiva, ca să i-o dea căpitanului navei.

A doua zi dimineața, cînd Nathan se îndrepta spre, Sara fu atît de fericită să-l vadă încît izbucni în lacrimi.

Petrecură o zi liniştită împreună şi adormiră îmbrăţişaţi. Sarei nu-i venea să creadă că era posibil să fie atît de fericită. Căsnicia cu Nathan era un adevărat paradis. Nimic nu le putea distruge dragostea. Nimic.

Ar fi vrut ca toată lumea să poată fi la fel de fericită şi, într-o seară, le spuse Norei şi lui Matthew acest lucru. Stăteau toţi trei în fotoliile de răchită de pe verandă, aşteptîndu-l pe Nathan să se întoarcă.

– Cred că Matthew şi cu mine ştim prea bine ce vrei să spui, răspunse Nathan. Nu nu-mai tinerii cunosc dragostea, iubito. Matthew, vrei un brandy?

– Îl aduc eu, se oferi Sara.

– Stai cuminte, o temperă Nora, pornind spre uşă. Încă mai ai arsuri. Ţine-i companie lui Matthew. Vin imediat.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, Matthew şopti:

– E prea bună pentru mine, Sara, dar n-am să mă descurajez doar pentru atîta lucru. Imediat ce-mi pun treburile în ordine, mă voi întoarce să-mi trăiesc restul zilelor cu mătuşa ta. Ce zici de asta?

Sara bătu din palme.

– O, Matthew, găsesc că e o veste minunată! Trebuie să organizăm nunta înainte de a pleca spre Anglia. Nu vreau să lipsesc.

Matthew păru stînjenit.

– Păi, acuma, ştii, Sara, n-am vorbit tocmai despre o nuntă, nu- i aşa?

Imediat, Sara sări de pe scaun.

– Fă bine şi vorbeşte şi despre nuntă, Matthew, altfel nici n-ai să te mai întorci vreodată aici. O noapte de pasiune, mai treacă-meargă, domnule, dar dacă plănuieşti să-ți trăieşti tot restul zilelor în păcat, asta-i cu totul altceva. Gîndeşte- te la reputația Norei!

– Da' mă gîndesc la reputația Norei, se apără Matthew. N-ar putea să se mărite cu mine. Nu s-ar cuveni. Nu-s destul de vrednic.

Se ridică şi rămase cu privirea spre mare. Sara se apropie şi-l împunse în burtă cu degetul.

– Ba eşti vrednic de mama dracu'lui! Să nu cutezi să de înjoseşti în fața mea, domnule!

– Sara, am dus o viață... cam pestriță... se bîlbîi Matthew.

– Şi?

– Şi nu-s decît un marinar amărît.

Sara ridică din umeri.

– Primul soț al Norei a fost grăjdar. Şi cred că era la fel de pestriț cum te socoteşti tu. Nora a fost nespus de fericită cu Johnny al ei. Pesemne îi plac bărbații pestriți. Mi-a mărturisit că ai o inimă bună şi sensibilă, Matthew. Ştiu că o iubeşti. Trebuie să te iubească şi ea, altfel nu te-ar fi primit în patul ei. Cum îi spuneam lui Nathan nu demult, asta ar rezolva multe probleme. Unchiul Henry n-ar mai trimite pe nimeni după Nora, dacă ar şti că are cine s-o apere. Iar eu voi fi foarte mîndră să te numesc „unchi".

Matthew se simțea umilit de atîta încredere. Scoase un oftat fericit.

– În regulă, spuse el. Am s-o întreb pe Nora. Dar trebuie să-mi promiți că ai să fii de acord dacă Nora spune nu. Ne-am înțeles?

Sara își aruncă brațele pe după gîtul lui şi-l cuprinse strîns.

– N-o să spună nu, şopşti ea.

– Nevastă, ce dracu" faci acolo? Matthew, ia-ți imediat labele de pe ea!

Atît Sara cît şi Matthew ignorară ordinul răstit al lui Nathan.

Abia după ce-i dădu lui Matthew un sărut cast pe obraz, Sara se retrase.

Apoi veni spre Nathan, care stătea pe treapta de sus, şi-i zîmbi obraznic.

– Acum trebuie să ne ducem sus, bărbate.

Matthew vrea să rămînă singur cu Nora.

Fu nevoită să-l tragă cu forța în casă. Nathan ținea morțiş să afle de ce-o găsise cu brațele pe după gîtul marinarului.

– Am să-ți explic totul cînd ajungem în dormitor.

Anunțul se făcu a doua zi dimineața. ~~Nathan~~ acceptase să devină soția lui Matthew. Sara ghici acest lucru imediat ce-i văzu zîmbetul radios.

Matthew spuse că trebuia să se întoarcă în Anglia pentru scurt timp, ca să-şi pună treburile în ordine şi să-şi vîndă casa.

N-avea s-o ia pe Nora cu el, desigur, ca să nu-i pună viața în pericol.

Voia să se căsătorească înainte de plecare şi, de vreme ce Nathan era hotărît să ridice ancora într-o săptămînă, nunta fu programată pentru duminica următoare.

Avu loc o ceremonie simplă. Sara plînse tot timpul, iar Nathan îşi petrecu aproape tot timpul ştergîndu-i lacrimile.

O găsea cea mai exasperantă femeie.

Era ridicol de sensibilă.

Era scandalos de inocentă.

Era... perfectă.

Capitolul 12

Nu numai un şarpe se tîra prin paradisul Sarei, aşteptîndu-i întoarcerea în Anglia.

Dar drumul spre Londra se desfăşură fără evenimente. Ivan o luă pe Sara sub aripa lui şi încercă s-o învețe cum să prepare o supă bună. Nu era în stare să priceapă şpilul de a folosi doar un vîrf de cuțit de mirodenii, dar Ivan nu se îndura să-i spună adevărul. Şi nici ceilalți oameni nu-i spuneau. O lăudau întruna, dar în clipa cînd se întorcea cu spatele, aruncau supa peste bord. Stomacul gol nu era nici pe departe la fel de important ca sentimentele Sarei.

Apoi, Sara vru să încerce şi cu biscuiții. Cei din lădițele de lemn erau plini cu gărgărițe. Pe membrii echipajului nu-i dranjau insectele. Dă-deau cu biscuiții de podea ca să-i scuture de gîngănii şi-i înfulecau fără să clipească.

Întrucît avea toate ingredientele necesare, Ivan o lăsă pe Sara să coacă o tavă. Lucră o dimineață întreagă. Oamenii se prefăcură că le plăceau, dar erau tari ca piatra şi nu îndrăz-neau să muşte din ei, de frică să nu-şi rupă dinții.

Matthew propuse să-i folosească drept ghiu-

lele de tun. Nathan rîse, dar Sara, care-l auzise întîmplător, se supără foc.

Seara, se răzbună gătind cea mai dezgustătoare cină preparată vreodată de o mînă omenească. Marea invenție fură castravetii murați înmuiați în dulceață de fragi. Nathan abia reuşi să ajungă la parapet înainte de a vărsa tot ce mîncase.

Apoi, ajunseră la Londra.

Imediat, Nathan o duse pe Sara la biroul Emerald Shipping Company. Aştepta cu nerăbdare să i-l prezinte pe Colin.

Cînd ajunseră la cîțiva metri de intrare, Nathan o trase pe Sara deoparte, se aplecă şi-i şopti:

– Cînd îl vezi pe Colin, să nu te referi la faptul că şchiopătează. E cam sensibil.

– Este şchiop? Ce-a pățit, bietul om?

– A muşcat din el un rechin.

– Dumnezeule mare! şopti Sara. Noroc că a rămas în viață.

– Într-adevăr. Şi acum, promite-mi că n-ai să spui nimic.

– De ce crezi că i-aş pomeni şchiopătatul? Ce fel de femeie crezi că sînt? Nathan, ştiu şi eu ce se cuvine şi ce nu. Ruşine să-ți fie, că mi-ai crezut în stare să suflu o vorbă.

– Cînd mi-ai văzut mie spatele, ai zbierat, îi reaminti el.

Da, trebuia să aducă vorba despre asta!

– Pentru numele lui Dumnezeu, a fost cu totul altceva.

– De ce?

Sara ridică din umeri.

– Fiindcă te iubesc.

Dumnezeule, cît îl exaspera! Şi cît îl bucura! Începea să se obişnuiască s-o tot audă spunîndu-i cît de mult îl iubea. Alungîndu-şi acest gînd, continuă:

– Iar acum, că ştii despre piciorul lui Colin, n-ai să fii surprinsă şi prin urmare n-ai să spui nimic jenant pentru el, aşa e?

Chiar în timp ce dădea din cap a încuviinţare, Sara nu se lăsă pînă nu avu ultimul cuvînt:

– Doamne, cît poţi să mă jigneşti!

O sărută, ca să aibă linişte, însă chiar atunci apărură pe trotuar Jimbo şi Matthew, grăbiţi. La vederea lor, se opriră. Jimbo pufni dezgustat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, nu-i acum momentul să-ţi mozoleşti femeia. Avem atîtea treburi de rezolvat pînă cînd o să se-nsereze.

Fără tragere de inimă, Nathan se îndepărtă de soţia lui. Imediat, Sara observă grupul de trecători care-i priveau. Aburii pasiunii se risipiră imediat.

– Uiţi unde te afli, îi şopti ea lui Nathan.

– Nu sînt singurul, replică el.

Trecu peste cuvintele lui.

– Urmează să-l cunosc pe asociatul tău de afaceri, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai zăpăci aşa de cap.

Îi întoarse spatele fără a-i lăsa timp să se gîndească la un răspuns potrivit. În timp ce-şi aranja părul pe umeri, le zîmbi lui Jimbo şi Matthew.

– Veniți şi voi cu noi?

Cei doi dădură din capete. Sara îl luă pe Jimbo de braț.

– Poți să mă conduci, domnule, şi tu la fel, Matthew. Ard de nerăbdare să-l cunosc pe prietenul lui Nathan. Cred că e un om şi jumătate, dacă-l suportă pe soțul meu. Mergem?

Nathan abia avu timp să se dea la o parte din fața celor trei. Îi urmă încruntat, nemulțumit de autoritatea cu care soția lui luase inițiativa.

– Şi, să nu uit, o auzi el pe Sara continuînd, orice s-ar întîmpla, vă rog să nu-i pomeniți lui Colin nimic despre faptul că şchiopătează. E foarte sensibil față de subiectul ăsta, pot să vă asigur.

– Credeam că încă nu l-ai cunoscut, remarcă Jimbo.

– Nu, dar m-a prevenit Nathan. Soțul meu se dovedeşte foarte grijuliu cînd e vorba de prietenul lui. Dacă l-aş putea convinge să-mi arate şi mie aceeaşi considerație, ei bine, vă dau cuvîntul meu că i-aş fi foarte recunoscătoare.

– Nu mai tot încerca să mă provoci, replică Nathan, din spate. Îl dădu pe Jimbo la o parte, îşi înşfăcă soția de mînă şi o trase înainte.

Sara se simți extrem de jignită, dar se hotărî să mai aştepte pînă să-l pună la punct.

Şi-n plus, ardea de nerăbdare să-i cunoască prietenul.

Colin stătea aşezat la birou, sortînd un munte de hîrtii. Imediat ce Sara şi Nathan intrară, se ridică.

Prietenul lui Nathan era un bărbat foarte arătos, iar Sara îşi dădu seama fără întîrziere că avea şi un caracter la fel de fermecător. Avea un zîmbet plăcut, sincer, şi o lucire drăcească în ochii săi ca alunele, deşi nu era nici pe departe la fel de chipeş ca Nathan. Colin nu avea nici statura, nici musculatura lui.

Ca să nu pară nepoliticoasă, privindu-l atît de lung, Sara făcu imediat o reverenţă formală.

– În sfîrşit, am şi eu voie să cunosc mireasa, spuse Colin. De aproape eşti şi mai frumoasă, Lady Sara, decît de la distanţa de la care te-am văzut ultima oară.

După ce-i făcu acest compliment, Colin veni în faţa ei şi făcu o plecăciune galantă, apoi îi sărută mîna.

Sara era foarte impresionată de manierele lui. Nathan, mai puţin.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Colin, nu e nevoie să te dai în spectacol. N-ai s-o impresionezi.

– Ba m-a şi impresionat! anunţă Sara.

– Şi pe mine mă impresionează, chicoti Jimbo. Nici pe Delfin nu l-am văzut vreodată să se poarte aşa de fandosit.

Îi dădu lui Matthew un ghiont în coaste.

– Tu ce zici?

– Nu pot să zic că da, replică Matthew.

Colin continua s-o țină pe Sara de mînă. N-o deranja. Pe Nathan, însă, da.

– Jos mîna, Colin, mormăi el.

– Nu înainte să faci prezentările cum se cuvine, ripostă prietenul său.

Îi făcu Sarei cu ochiul şi, cînd o văzu roşind, aproape că izbucni în rîs. Soția lui Nathan nu era numai excepțional de frumoasă, ci şi absolut fermecătoare, îşi spuse Colin. Oare Nathan îşi dăduse seama ce noroc avea?

Tocmai se întorsese spre prietenul lui să-l întrebe, cînd se hotărî să afle singur.

– Ei?

Nathan oftă prelung. Se rezemă de pervazul ferestrei, încrucişîndu-şi brațele pe piept, şi spuse:

– Nevastă, el e Colin. Colin, ea-i nevastămea. Şi-acum dă-i drumul, pînă nu-ți pocesc mutra.

Sara fu copleşită de această amenințare. Colin, în schimb, rîse.

– Mă-ntreb de ce nu-ți convine că-ți țin soția de mînă, murmură el tărăgănat.

Nu-i dădu drumul, rămînînd cu privirea spre prietenul său. Nathan arăta extrem de stînjenit.

– Lui Nathan nu-i convine nimic, domnule, declară Sara cu un zîmbet.

– Nici tu nu-i convii?

Sara dădu din cap, înainte ca Nathan să-i poată ordona lui Colin să termine cu tachinările.

– A, ba da, îi convine foarte mult că mă are, răspunse ea pe cel mai firesc ton, încercînd să-şi desprindă mîna, dar Colin o ţinea strîns. Domnule, intenţionat încerci să-l faci pe Nathan să se enerveze?

Încet, Colin dădu din cap.

– Atunci, cred că avem ceva în comun, continuă Sara. Şi eu îl enervez mereu.

Colin izbucni în rîs, aruncîndu-şi capul pe spate. Sara nu găsea că remarca ei fusese atît de amuzantă, şi se întrebă dacă nu cumva rîdea de altceva. În sfîrşit, îi dădu drumul. Imediat, Sara îşi duse mîinile la spate, ca să şi le ferească de el. Nathan observă şi, pentru prima oară, zîmbi. Imediat, Colin îi strică tot cheful.

– La urma urmei, n-ai avut nevoie de nici un răgaz, îi spuse el. Mai bine mai devreme, decît mai tîrziu.

– Las-o moartă! se răsti Nathan, ştiind că prietenul său se referea la ceea ce-i spusese în trecut – că prefera să amîne cît mai mult posibil corvoada de a-şi lua mireasa în primire.

– Domnule, ne-am mai întîlnit? întrebă Sara. Ai spus că, de la distanţă...

Colin clătină din cap.

– Te-am văzut întîmplător, într-o după-amiază, dar din păcate nu mi s-a dat prilejul să-ţi fac cunoscută prezenţa mea. Eram într-o misiune, înţelegi, ca să determin dacă o anumită proprietate ar încăpea printr-o fereastră.

– Nu-mi vine deloc să rîd, Colin, mormăi Nathan.

Zîmbetul lui Colin arăta că el, unul, se amuza copios.

– Lasă-mă să dau la o parte hîrtiile astea de pe scaun, Lady Sara, ca să stai jos şi să-mi povesteşti despre călătorie.

– Nu e o poveste prea plăcută, Delfinule, interveni Jimbo, rezemîndu-se de perete, cu privirea spre Sara. Numai de nenorociri am avut parte, nu-i aşa?

Delicat, Sara ridică din umeri.

– Eu am găsit-o o călătorie fermecătoare. Şi foarte lipsită de evenimente, chiar. Jimbo, e nepoliticos să pufneşti cînd nu eşti de acord cu cineva.

– Lipsită de evenimente, Sara? se amestecă şi Matthew, zîmbindu-i lui Chester. Duşmanul ne-a pîndit la tot pasul.

– Ce duşman ne-a pîndit? întrebă Sara. A, vorbeşti de piraţii aceia oribili...

– Ăia au fost doar o mică nenorocire printre celelalte, remarcă Matthew.

Sara se întoarse spre Colin:

– Piraţii au atacat corabia, dar i-am alungat destul de repede. În rest, declar că a fost o călătorie foarte liniştită. Nu eşti de aceeaşi părere, Nathan?

– Nu.

Se încruntă la el, ca să-i arată cît o nemulţumea răspunsul lui grosolan.

– Ai uitat de umbrele, îi aminti Nathan.

Colin nu mai înţelegea nimic.

– Despre ce tot vorbiţi?

– Umbrelele Sarei ai fost cei mai periculoşi duşmani ai noştri, îi explică Matthew. Erau trei... sau patru? Nu mai ţin minte. De obicei, uit amintirile neplăcute. Îmi dau fiori.

– Îmi explică şi mie cineva? ceru Colin.

– N-are nici o importanţă, izbucni Sara. Lui Matthew îi arde de glumă, doar – nu-i aşa, Matthew?

Îngrijorarea din privirea ei nu-i scăpă lui Nathan.

– Da, oftă el, glumea doar.

Colin nu mai insistă, cînd observă cît de uşurată arăta Sara. Se hotărî să aştepte pînă cînd rămînea singur cu Nathan, ca să afle povestea cu umbrelele.

Ridică teancul de hîrtii de pe scaun şi se grăbi să le ducă în latura opusă a biroului. După ce le puse pe dulap, reveni la locul lui, se aşeză şi-şi ridică picioarele pe marginea biroului.

Sara îl privi cu atenţie şi nu putu să nu observe că nu şchiopăta deloc.

– Nathan, Colin nu pare...

– Sara!

– Te rog să nu ridici tonul la mine în faţa asociatului tău!

– Ce nu par? întrebă Colin.

Sara se aşeză, îşi potrivi faldurile rochiei, apoi îi zîmbi. Cu coada ochiului, vedea că Nathan iar se încruntase.

– Nu pari să ai o fire ursuză, anunţă ea. Nu pot să înţeleg cum de tu şi Nathan puteţi fi atît

de buni prieteni. După părerea mea, sînteți foarte diferiți, domnule, Da, da – foarte diferiți!

Colin zîmbi.

– Eu sînt asociatul civilizat din firmă, spuse el. La asta te gîndeai?

– Îndrăznesc să nu fiu de acord, desigur, căci aşa ceva ar însemna să-i fiu neloială soţului meu.

Făcu o pauză, zîmbindu-i lui Nathan, apoi adăugă:

– Dar observi că nici nu te contrazic.

Colin observa mult mai mult decît atît. Nathan nu-şi putea lua ochii de la soţia lui. Avea în ochi o lucire caldă pe care nu i- o mai văzuse niciodată.

– Nu e nevoie să-mi spui „domnule“, îi zise el Sarei. Te rog să mă numeşti Colin, sau chiar Delfinul, cum îmi spun oamenii, dacă-ţi place.

In ochi i se ivi o lucire răutăcioasă şi aruncă o privire spre Nathan, înainte de a întreba:

– Şi eu cum aş putea să te numesc, Lady Sara, ca să nu sune prea formal? În fond, acum faci parte din firmă. Nathan îţi adresează vreun supranume deosebit pe care l-aş putea folosi şi eu?

Nathan găsi întrebarea ridicolă. Nu-i plăcea deloc cum se tot gudura Colin pe lîngă soţia lui. Avea o încredere desăvîrşită în el, desigur, dar lăsînd asta la o parte, nu şi-ar fi permis niciodată să se ataşeze de ea atît de mult încît să devină gelos.

Şi, ciudat, totuşi se enerva.

– Îi zic „nevastă“, Colin, declară el. Aşa că, mută-ţi gîndul!

Colin se rezemă de spătar.

– Da, aşa se pare, murmură el tărăgănat. Păcat că nu i-ai găsit şi alte apelative.

– Ca de pildă? întrebă Sara.

– De pildă, iubito, scumpo, sau chiar...

– La naiba, Colin, îl întrerupse Nathan, ai de gînd să încetezi cu jocul ăsta?

Sara îşi îndreptă umerii, încruntîndu-se. Nathan, crezînd că o revoltase blasemia, fu cît pe ce să-şi ceară iertare, dar se opri la timp.

– Nu, Colin, nu foloseşte niciodată cuvinte de alint, afirmă Sara.

Părea oripilată de-a binelea. Nathan îşi dădu ochii peste cap.

– Şi chiar dac-aş folosi, spuse el, fii sigur că tu n-ai putea, dracu'lui! Parteneri sau nu, Colin, n-ai să-i spui nevesti-mii iubito!

– Păi de ce te-ar deranja? îl zădărî Colin, chipurile cu nevinovăţie.

Deci, asta urmărea, îşi spuse Nathan. Încerca să descopere cît de mult ţinea la Sara. Clătină din cap, apoi se încruntă, ca să fie sigur că-l înţelegea.

– Nathan mi se adresează într-adevăr cu o formulă specială, interveni Sara. Şi ai permisiunea mea s-o foloseşti şi tu.

– Aşa? făcu Colin.

Văzu expresia surprinsă de pe chipul lui Nathan şi deveni cu atît mai curios

– Şi ce formulă e?

– La naiba, Sara.

Lui Colin nu-i venea să creadă că auzise bine.

– Ai spus cumva...

– De obicei, Nathan mi se adresează cu: La Naiba Sara. Nu-i aşa, dragule? Colin, îți dau şi lie voie...

Ca la un semnal, Nathan mormăi:

– La naiba, Sara, nu mă forța. Am să...

Pînă şi el îşi dădu seama de hazul situației şi rîse alături de ceilalți. Apoi, Matthew le aminti din nou că aveau treburi de rezolvat şi ar fi fost bine să înceapă.

Tachinăriile glumețe luară sfîrşit. Sara stătu tăcută, ascultîndu-l pe Colin cum îl punea pe Nathan la curent cu ultimele activități ale firmei. Zîmbi cînd Colin anunță că mai încheiaseră încă cinci contracte de transport în India.

– Nathan, asta înseamnă că sîntem...

– Nu, încă nu sîntem bogați.

Sara făcu o mutră prăbuşită.

– Vom fi bogați cînd ai să...

– Îmi cunosc datoria! izbucni ea. Nu e nevoie să mi-o explici în fața angajaților mei.

Nathan zîmbi. Colin clătină din cap.

– Eu n-am înțeles nimic, recunoscu el. Ce datorie ai de îndeplinit, care-o să ne îmbogățească?

După felul cum o văzu roşind, deduse că era o chestiune de natură personală. Îşi aminti ce-i spusese Nathan despre comoara regelui, că n-avea să-i fie predată înainte ca Sara să-i

dăruiască un moştenitor. Totuşi, văzînd cît de stingherită arăta, se hotărî să abandoneze subiectul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Matthew, terminaţi cu vorbăria. Mă mănîncă picioarele să mă duc, Colin. Mai am şi eu nişte probleme personale de rezolvat, pînă la sfîrşitul săptămînii.

– Pleci undeva? îl întrebă Colin.

– Of, cerule! interveni Sara. Matthew, nu i-ai spus lui Colin despre Nora!

– Cine-i Nora?

Sara se bucură să-i explice. Abia cînd termină, îşi dădu seama de toate amănuntele pe care i le dezvăluise.

– Mai mult de-atît nu-ţi pot spune, Colin, în legătură cu graba asta în care s-a făcut nunta, căci ar vătăma reputaţia mătuşii mele.

– Sara, i-ai spus deja totul, sublinie sec Nathan.

Sara tocmai începuse să explice de ce nu divulgase împrejurările neobişnuite ale situaţiei prin care trecuse mătuşa ei, cînd pe partea cealaltă a străzii se opri o trăsură neagră, escortată de cinci călăreţi.

Colin recunoscu însemnul de pe uşă. Era blazonul de familie al Contelui de Winchester. Dădu din cap abia observat spre Nathan, apoi reveni cu atenţia la Sara.

Nathan se desprinse imediat de pervaz, le făcu un semn lui Jimbo şi ~~Marian~~ Nathan, apoi ieşi din birou, cu aerul cel mai firesc.

Sara nu le dădu nici o atenție. Era hotărîtă să-l convingă pe Colin că mătuşa ei era o femeie cuviincioasă şi în veci nu s-ar fi ataşat atît de pasional de Matthew dacă nu l-ar fi iubit din toată inima. Mai voia şi să-i promită să nu rețină pete o vorbă din tot ce-i dezvăluise.

Imediat ce obținu făgăduiaia dorită, Sara vru să se uite ce făcea soțul ei. Colin o opri, punîndu-i altă întrebare:

– Sara, ce părere ai despre biroul nostru?

– Nu vreau să te jignesc, Colin, dar îl găsesc cam ponosit. Totuşi, ar putea să arate foarte atrăgător. Nu trebuie decît să zugrăvim şi să adăugăm perdele. M-aş ocupa cu plăcere de această sarcină. Culoarea roz ar fi foarte frumoasă, nu crezi?

– Nu, răspunse el pe un ton atît de vesel, încît Sara nu se simți deloc ofensată – dar se cam alarmă cînd Colin deschise sertarul din mijloc al biroului şi scoase un pistol. Rozul e o culoare pentru femei, continuă el. Noi sîntem bărbați. Ne plac culorile închise, urîte.

Zîmbetul lui îi dădea de înțeles că glumea. Şi-n plus, deşi nu-l cunoştea foarte bine, era sigură că nu avea s-o împuşte numai fiindcă nu-i plăcea culoarea propusă de ea. Nu l-ar fi însat Nathan.

Acest gînd o făcu să se întrebe unde era soțul ei. Se ridică în picioare şi porni spre uşă. Îl zări pe Nathan stînd între Jimbo şi Matthew, pe partea cealaltă a străzii. Cei trei blocau uşa unei trăsuri negre.

Sara nu putu vedea blazonul, care era acoperit de Jimbo.

– Cu cine vorbesc, oare? Ştii cumva, Colin?

– Vino înapoi şi stai jos, Sara. Aşteaptă pînă se întoarce Nathan.

Sara tocmai voia să se conformeze, cînd Jimbo îşi schimbă poziţia, astfel încît văzu blazonul.

– Dar e trăsura tatălui meu! exclamă ea surprinsă. Cum Dumnezeu a aflat atît de curînd că ne-am întors la Londra?

Colin nu-i răspunse, căci Sara se repezise deja pe uşă afară. Vîrî pistolul în buzunar şi o urmă grăbit.

În stradă, Sara ezită. Dintr-o dată, simţi un cleşte în stomac. O, Doamne, cît spera ca tatăl ei şi Nathan să se înţeleagă! Iar ceilalţi oameni cine erau?

– N-o căuta cu lumînarea, îşi spuse ea în şoaptă.

Trase adînc aer în piept, îşi adună fustele şi traversă grăbită strada, tocmai cînd tatăl ei cobora din trăsură.

Contele de Winchester era considerat de mulţi un gentleman distins. Avea încă un păr bogat, deşi în mare parte argintiu, şi un abdomen mai mult plat decît rotunjit. Era înalt de un metru şi şaptezeci şi cinci. Avea aceeaşi culoare căpruie a ochilor ca a Sarei, dar aceasta era singura lor asemănare. Nasul tatălui ei era mare cît un cioc de vultur. Cînd se încrunta sau îşi mijea ochii în soare, ca acum, aceştia îi dis-

părеau ca în două fante înguste. Buzele, cînd şi le strîngea, deveneau subțiri ca o linie.

Sara nu se temea de tatăl ei, dar acesta o îngrijora, din simplul motiv că nu era deloc un om previzibil. Niciodată nu ştia la ce să se aştepte de la el. Îşi ascunse preocuparea şi se grăbi spre el, să-l îmbrățişeze aşa cum se cuvenea. Nathan observă cît de rigid deveni contele sub atingerea Sarei.

– Sînt atît de surprinsă că te văd, tată! începu ea.

Făcu un pas şi-l luă pe Nathan de braț.

– De unde-ai ştiut că sîntem la Londra atît de repede după sosire? Cuferele noastre încă nici n-au fost debarcate de pe corabie.

Tatăl ei încetă să se mai uite urît la Nathan doar atît cît să-i răspundă:

– Mi-am pus oamenii să străjuiască portul de cînd ai plecat, Sara. Acum, vino cu mine. Te duc acasă, unde ți-e locul.

Furia din glasul lui o alarmă. Instinctiv, se apropie şi mai mult de soțul ei.

– Acasă? Dar, tată, sînt măritată cu Nathan. Cu el trebuie să mă duc acasă. Desigur, îți dai seama...

Încetă să mai explice, cînd uşa trăsurii se deschise şi coborî sora ei mai mare, Belinda.

Pe toți sfinții, tare rău îi mai părea s-o vadă! Belinda zîmbea. Nu era un semn bun. Singurele ocazii cînd Belinda părea să fie mulțumită erau acelea cînd se cocea vreun necaz. Numai atunci zîmbea.

Belinda se îngrăşase considerabil de ultima oară cînd o văzuse Sara. Rochia ei aurie era întinsă la cusături. Oricum avea oase masive şi o tendinţă spre îngrăşare, iar kilogramele în plus pe care le pusese i se aşezaseră pe mijloc. Arăta ca şi cum ar fi fost gravidă. În copilărie, Belinda fusese sora cea drăguţă. Bărbaţii din familie roiau în jurul ei. Avea un păr buclat, auriu ca soarele, gropiţe şi doi ochi albaştri adorabili. Crescînd însă, gropiţele îi fuseseră înghiţite în obrajii prea rotunjiţi. Frumosul ei păr blond devenise de un castaniu searbăd. Răsfăţata familiei Winchester nu mai era centrul atenţiei. Ca reacţie, se consola cu mîncare.

Sara încercă să se concentreze asupra calităţilor surorii ei, cînd o salută.

– Belinda, cît mă bucur să te revăd!

Sora sa îl privea pe Nathan, cu neruşinare, în timp ce răspundea la salut:

– Îmi pare bine că te-ai întors în sfîrşit acasă, Sara.

– E şi mama cu voi?

Îi răspunse Contele de Winchester:

– Mama ta este acasă, unde-i este locul. Urcă-te în trăsură, fiica mea. Nu vreau neplăceri, dar sînt pregătit şi pentru aşa ceva. Ai să vii cu noi. Nimeni nu ştie că ai fost plecată cu marchizul, şi dacă...

– O, tată, îl întrerupse Belinda, doar ştii că nu-i adevărat. A aflat toată lumea. Gîndeşte-te cîte scrisori de compasiune am primit de la plecarea Sarei.

– Tăcere! strigă contele. Îndrăzneşti să mă contrazici?

Sara se mişcă atît de repede, încît Nathan nu avu timp s-o oprească. O trase pe Belinda de lîngă tatăl ei şi se postă între cei doi.

– Belinda n-a vrut să te contrazică, spuse ea.

Contele păru puţin mai îmbunat.

– Nu permit nici o insolenţă, mormăi el. Cît despre cei cîţiva care au aflat într-adevăr despre conduita ta ruşinoasă, fiica mea, continuă el, încruntîndu-se spre Sara, au să-şi ţină gura. Dacă izbucneşte un scandal înainte de a rezolva situaţia, îi voi face faţă.

Sara era mai îngrijorată ca oricînd. Cînd tatăl ei se purta atît de sigur pe sine, sigur se anunţa ceva rău.

– Ce scandal, tată? întrebă ea. Nathan şi cu mine n-am făcut nimic care să dea motiv de bîrfă. Respectăm toate condiţiile stabilite în contract.

– Nu-mi mai pomeni de contractul acela, fica mea. Şi acum, urcă- te-n trăsură pînă nu le ordon oamenilor mei să-şi scoată armele.

Durerea de stomac a Sarei se înteţi. Trebuia să-şi sfideze tatăl, şi niciodată n-o mai făcuse.

Încet, se retrase pînă ajunse din nou lîngă Nathan.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, tată, dar nu pot veni cu tine. Locul meu e aici, lîngă soţul meu.

Contele turba de furie. Faptul că fiica lui îl sfida de față cu martori era umilitor. Ridică mîna s-o pălmuiască. Nathan fu mai rapid. Îl apucă de încheietură și începu să strîngă. Tare. Voia să-i rupă osul în două.

Sara îl opri cu o simplă atingere. Simțind-o că tremura, se înfurie şi mai tare.

– Nu pleacă nicăieri, bătrîne, declară el încet, abia stăpînit.

Acest refuz era semnalul pe care-l aşteptau oamenii contelui. Îşi scoaseră pistoalele, îndreptîndu-le spre Nathan.

Sara scoase un țipăt. Nu-i venea să creadă. Încercă să treacă în fața lui Nathan ca să-l apere. Acesta n-o lăsă să se mişte. Strîngînd-o cu putere de umăr, lîngă el, continuă să-i înfrunte tatăl.

Apoi zîmbi.

Sara nu ştia ce să mai creadă. Cu siguranță, Nathan îşi dădea seama de gravitatea situației.

– Nathanial? şopti ea, folosind acest nume ca să-l pună în gardă. N-ai pistol. Ei au. Te rog, ține seama de sorți, bărbate.

Nathan o privi, fără să mai zîmbească. Sara nu ştia că de fapt sorții erau de partea lui. La vederea trăsurii, cel puțin opt oameni din echipaj veniseră în fugă. Stăteau aliniați în spatele Sarei, înarmați şi pregătiți pentru luptă.

– Situația a scăpat de sub control, îi spuse ea contelui; era atît de tulburată, încît îi tremura vocea. Ordonă-le oamenilor să bage armele la

loc, tată. N-o să rezolvați nimic făcîndu-i rău lui Nathan, sau mie.

– N-o să-i facă nimic! anunță Colin. Dacă-n-cearcă, îi găuresc fruntea.

Sara se întoarse spre el. Transformarea lui Colin era atît de uluitoare, încît îi tăie respirația. Părea relaxat şi zîmbea, dar răceala din ochii lui arăta clar că şi-ar fi pus amenințarea în aplicare fără să stea o clipă pe gînduri.

Imediat, Contele le făcu semn oamenilor lui să-şi vîre armele la loc. Apoi, încercă altă tactică.

– Belinda, spune-i surorii tale despre mama voastră. Dacă tot refuză să vină acasă, mai bine să afle adevărul acum, spuse el, dîndu-i fiicei sale un mic ghiont în braț, ca să înceapă.

Belinda, care venise lîngă el, izbucni:

– Sara, trebuie neapărat să vii cu noi...

Aruncă o privire spre tatăl ei, îl văzu dînd din cap, şi continuă:

– Mama e grav bolnavă. De-asta n-a venit şi ea aici.

– Îi e dor de tine, interveni contele. Deşi, după toate grijile pe care i le-ai pricinuit, nici nu pot să înțeleg de ce.

Sara clătină din cap.

– Nu e bolnavă, spuse ea. Asta-i doar o minciună ca să mă faceți să-l părăsesc pe Nathan, nu?

– Niciodată nu m-aş folosi de mama ta în felul ăsta! mormăi indignat contele.

Îi dădu încă un ghiont Belindei. Nathan ob-

servă şi înțelese că repetaseră scena. Spera ca şi soția lui să-şi dea seama.

Belinda făcu un pas înainte.

– Mama s-a îmbolnăvit imediat după plecarea ta, Sara. Nu ştia nimic, puteai să te îneci în mare, sau să fii omorîtă de... piraţi!

– Dar, Belinda, mama...

Sara se întrerupse. Nu era sigură dacă tatăl ei ştia că-i lăsase mamei sale un răvaş prin care-i spunea că pleca s-o ajute pe Nora să ajungă acasă. Se putea ca mama ei să fi ascuns scrisoarea de sotul său.

– Vreau să spun, i-am trimit o scrisoare lungă mamei, după ce Nathan şi cu mine am ajuns la destinație. Ar fi trebuit s-o primească pînă acum.

Nathan fu surprins de această veste.

– Cînd i-ai scris?

– Cînd erai tu plecat să cumperi materiale.

– Da, am primit ambele scrisori, răspunse contele.

Sara vru să spună că trimisese numai una, dar nu apucă. Tatăl ei continuă:

– Şi, desigur, m-am bucurat de toate informațiile pe care mi le-ai dat. Totuşi, fiica mea, problema încă nu e rezolvată, şi din acest motiv trebuie să fim discreți în continuare.

– Care informații? întrebă ea.

Tatăl ei clătină din cap.

– Nu face pe proasta cu mine, Sara.

Îşi îndreptă umerii, apoi se întoarse spre trăsură şi deschise larg uşa.

– Mama ta te aşteaptă.

Sara îl privi pe Nathan.

– Mă duci s-o văd pe mama? Sînt îngrijorată şi vreau să vorbesc cu ea.

– Mai tîrziu, replică Nathan.

Sara se întoarse spre tatăl ei.

– Te rog, spune-i mamei că vom veni s-o vizităm imediat ce Nathan îşi termină treburile aici.

Contele de Winchester plănuise să aştepte pînă reuşea s-o ia pe Sara de lîngă marchiz, pentru a-şi pune planul în aplicare. Nu-i plăceau conflictele directe.

Prefera să aibă elementul surpriză de partea lui, şi era şi mai puțin periculos. Totuşi, cînd marchizul îi spuse că nu-i mai rămînea decît să-şi ia rămas-bun, furia îi explodă.

– Prințul regent are toate informațiile! strigă el. Nu mai e decît o chestiune de timp pînă va decide că ați încălcat contractul. Aşteptați numai, şi-o să vedeți!

– Ce naiba tot vorbeşti? întrebă Nathan. Ți-ai pierdut mințile, dacă-ți închipui că am încălcat vreo condiție. Căsnicia nu va fi anulată. M-am culcat cu soția mea. E prea tîrziu.

Chipul contelui se acoperi cu pete roşii. Sara nu-l mai văzuse niciodată atît de furios.

– Tată, te rog să te calmezi. O să ți se facă rău.

– Sara, ştii cumva despre ce vorbeşte tatăl tău? o întrebă Nathan.

Clătină din cap.

Se întoarseră din nou spre conte.

– Asta-i o conversație privată, anunță tatăl Sarei; le făcu oamenilor săi un semn cu capul: aşteptați la colț.

Apoi se întoarse din nou spre Nathan.

– Alungă-ți oamenii, ordonă el, dacă nu vrei să audă ce am de spus.

Nathan ridică din umeri.

– Pot să rămînă aici.

– Tată, am să explic eu, cu plăcere, se oferi Belinda, zîmbind; după ce oamenii se îndepărtară, reveni spre Nathan: Sara ne-a scris. Înțelegi, n-am fi ştiut niciodată, dacă nu ne-ar fi spus ea.

– Ce n-ați fi ştiut? întrebă Sara.

Belinda oftă ironic.

– Hai, Sara, nu mai face aşa pe nevinovata. Acum nu mai e nevoie.

Îl privi din nou pe Nathan, zîmbind.

– Ne-a spus despre tatăl tău. Acum ştim totul despre Contele de Wakersfield. Da, ştim!

– Nu! strigă Sara. Belinda, de ce...

Sora ei n-o lăsă să continue.

– Fireşte, Sara nu ne-a scris decît esențialul dar, o dată ce am aflat această informație... ei bine, tata i-a cerut unui prieten să facă nişte cercetări, şi a ieşit şi restul la iveală. Cînd tata o să termine, toată Londra va şti că tatăl soțului tău a fost un tădător.

Contele pufni dezgustat.

– Credeai că poți ține ascuns gunoiul ăsta? îl întrebă el pe Nathan. Dumnezeule, din vina

tatălui tău, era să cadă guvernul. Machiavelli a fost un sfînt, în comparație cu el. Iar păcatele lui apasă acum pe umerii tăi, adăugă el dînd din cap. Cînd termin, am să te distrug.

– Tată, încetează cu amenințările astea! strigă Sara. Nu poți vorbi serios.

Contele îi ignoră cererea. Privirea lui era ațintită asupra lui Nathan.

– Chiar crezi că prințul regent îmi va sili fiica să-şi petreacă viața legată de un necredincios ca tine?

Nathan era atît de uimit, încît în suflet începea să-i clocotească o furie cum niciodată nu mai simțise. Cum aflase ticălosul despre tatăl lui? Şi, Dumnezeule, cînd avea să iasă totul la iveală, cum urma să reacționeze, Jade, sora lui?

Tatăl Sarei păru să-i citească gîndurile.

– Gîndeşte-te la sora ta, continuă el. Lady Jade e măritată cu Contele de Cainewood, nu-i aşa? Ea şi soțul ei au devenit răsfățații înaltei societăți. Dar asta o să se schimbe curînd, adăugă el, disprețuitor. Sora ta va fi privită ca o leproasă, îți promit.

Sara era îngrozită. Cum aflase tatăl ei despre Contele de Wakersfield? Cînd Nora îi încredințase acest secret, o asigurase că nimeni n-avea să afle vreodată. Dosarul Contelui de Wakersfield era închis în arhiva Departamentului de Război. Nimeni nu putea penetra acel sanctuar.

Apoi, dintr-o dată, înțelese ce urmăreau ta-

tăl şi sora ei. Voiau ca Nathan să creadă că-l trădase.

Imediat, clătină din cap. Nu, n-avea nici un sens. Cum ar fi putut ei ghici că aflase?

– Nu înțeleg de unde ştiți despre tatăl lui Nathan, şopti ea, dar eu...

Belinda o întrerupse:

– Tu ne-ai spus. Nu mai e cazul să minți. Imediat ce tata a citit scrisoarea aceea şocantă, a făcut ceea ce i-ai cerut tu, Sara. Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să te bucuri. Foarte curînd, vei fi liberă. Atunci, ai să te poți mărita cu un gentleman demn de tine. Nu aşa ai spus, tată?

Contele de Wakersfield se grăbi să dea din cap.

– Dacă se anulează contractul, Ducele de Loughtonshire încă mai aşeaptă să te ia de soție.

– Dar i-a jurat credință Belinda... şopti Sara.

– Te preferă pe tine, mormăi tatăl ei.

Durerea de stomac a Sarei era atît de acută, încît aproape o făcea să se încovoaie.

– De-asta minți, Belinda? Nu vrei să te măriți cu ducele, şi ai făcut un pact cu tata, nu-i aşa?

– Nu mint! ripostă Belinda. Ne-ai dat toate informațiile de care aveam nevoie. Tata va cere ca toate pămînturile moştenite de marchiz de la tatăl lui să fie confiscate. Iar cînd tata termină, adăugă ea sarcastic, marchizul va ajunge un sărăntoc.

Sara clătină din cap. Pe obraji îi şiroiau lacrimile. Era atît de umilită că familia ei se putea purta în modul acela sadic şi crud...

– O, Belinda, te rog, nu face asta.

Nathan nu scosese o vorbă. Cînd îşi retrase braţul de pe umerii Sarei, contele ghici că stratagema lui avusese rezultate. Îi venea să se umfle în pene. Auzise ce om căpos şi cinic era Marchizul de St. James, iar acum vedea că zvonurile erau adevărate.

Sara avea nevoie să-l audă pe soţul ei spunîndu-i că o credea. În expresia lui nu se putea citi nimic.

– Nathan? Crezi că i-am scris mamei mele despre păcatele tatălui tău?

Îi răspunse punîndu-i la rîndul lui o întrebare:

– Ştiai despre tatăl meu?

Dumnezeu s-o apere, fu cît pe ce să-l mintă. Arăta atît de plictisit, de indiferent... Totuşi, glasul îi tremura de furie.

O condamna.

– Da, ştiam despre tatăl tău, recunoscu ea. Mi-a spus Nora.

Nathan se îndepărtă cu un pas. Sara avu senzaţia că tocmai o lovise.

– Nathan..? Doar nu crezi că te-am trădat. Nu se poate să crezi asta!

Colin interveni:

– De ce să nu creadă? Dovezile împotriva ta sînt destul de clare. Secretul a fost bine păzit, multă vreme. Apoi ai aflat tu, şi pe urmă...

– Deci, mă crezi vinovată, Colin? îl întrerupse ea.

Colin ridică din umeri.

– Nu te cunosc destul de bine ca să judec dacă pot avea încredere în tine sau nu, răspunse el, brutal de sincer. Dar eşti o Winchester, adăugă, cu o privire semnificativă în direcţia tatălui ei.

Îl privi pe Nathan. Ştia prin ce chinuri trecea prietenul său, dar se îndoia că altcineva mai avea habar.

Durerea Sarei, însă, era vizibilă. Arăta distrusă, învinsă. Oare ar fi fost capabilă de o asemenea prefăcătorie?

– De ce nu-l întrebi din nou pe Nathan? propuse el, pe un ton mai blînd.

Sara clătină din cap.

– Ar trebui ca de-acum să aibă destulă încredere în mine ca să ştie că nu l-aş trăda niciodată.

– Urcă-te-n trăsură, îi ordonă din nou tatăl ei.

Sara se răsuci spre el.

– Am fost o proastă în multe privinţe, tată, anunţă ea. Chiar am găsit scuze pentru conduita ta păcătoasă, dar Nora a avut dreptate, la urma urmei. Nu eşti cu nimic mai breaz deît fraţii tăi. Mă dezgusti. Ori de cîte ori te nemulţumeşte ceva, îl laşi pe fratele tău, Henry, să te răzbune. Aşa, tu rămîi mereu cu mîinile curate, nu? O, Doamne, nu vreau să te mai văd niciodată!

Trase adînc aer în piept, apoi adăugă într-o șoaptă răguşită:

— Nu mai sînt fiica ta.

În continuare, se întoarse spre Belinda.

— Cît despre tine, sper s-ajungi să te tîrăşti în genunchi şi să-i ceri lui Dumnezeu iertare pentru toate minciunile pe care le-ai spus azi. Poți să-i spui mamei că-mi pare rău că nu se simte bine. Voi veni s-o vizitez cînd am să fiu sigură că nici unul din voi nu-i acasă.

După ce ținu această cuvîntare, Sara le întoarse spatele şi traversă strada. Colin încercă s-o prindă de braț. Se smulse.

Toți o urmăriră cu privirea, pînă ajunse la birou şi închise uşa în urma ei.

Contele de Winchester nu era gata să se dea bătut nici acum. Cearta se porni din nou şi mai dură cîteva minute, pînă cînd Nathan făcu un pas înainte.

Atunci, tatăl Sarei încercă s-o ia spre birou. O strigă pe Sara cu un glas atît de bubuitor, încît i se umflară venele de pe gît. Nathan îi făcu drumul.

Atitudinea lui era îndeajuns de amenințătoare.

Nimeni nu mai scoase o vorbă, pînă cînd trăsura Winchesterilor dădu colțul, cu călăreții după ea.

Atunci, toți începură să vorbească în acelaşi timp.

Jimbo şi Matthew îi luau Sarei apărarea.

— S-ar putea să fi zis, spuse Matthew, da'

numai la fel cum a zis şi de Nora şi mine. Fără să vrea, adică.

– Ba eu zic că n-a spus deloc, bombăni Jimbo, cu braţele încrucişate pe piept, uitîndu-se încruntat la Colin. N-ai ajutat-o cu nimic, Delfinule. Puteai să-l convingi pe băiat, dacă o apărai pe Sara.

– Ultima dată cînd am apărat o femeie, Nathan era să moară, răspunse Colin.

– Pe-atuncea era tînăr şi prost, replică Matthew.

– Şi încă mai e, declară Jimbo. Nu te miri deloc, nu? îl întrebă el pe Nathan. Cinic cum eşti, cred că te-aşteptai ca Sara noastră să te dezamăgească. Nu-i aşa?

Nathan nu-i asculta. Rămăsese cu privirea spre colţul pe unde dispăruse trăsura. Clătinînd din cap, se smulse din gînduri şi se întoarse să plece.

– Unde te duci? strigă Matthew după el.

– Poate i-a venit mintea la cap, remarcă Jimbo, cînd Nathan porni spre birou. S-o fi ducînd să-i ceară iertare Sarei. Nu i-ai văzut faţa, Matthew? Mi s-a sfînt inima, de chinurile care se citeau acolo.

– Nathan nu şi-ar cere iertare, spuse Colin. Nu ştie cum. Dar s-ar putea să se fi calmat destul pentru ca acum s-o asculte.

Sara nu avea idee că Jimbo şi Matthew săriseră în apărarea ei. Credea că o condamna toată lumea.

Era atît de tulburată, încît se învîrtea prin birou ca o panteră în cuşcă. Îşi tot amintea expresia de pe chipul lui Nathan, cînd recunoscuse că ştiuse adevărul despre tatăl lui.

Credea că-l trădase. Niciodată nu se mai simțise atît de singură. Nu ştia unde să se ducă, la cine să apeleze, ce să facă... Nu mai putea gîndi.

Fantezia unei vieți trăite în paradis cu omul iubit se risipise.

Nathan n-o iubise niciodată. Era exact aşa cum îi spuseseră rudele ei. Nu urmărea decît să pună mîna pe darul regelui.

Sara crezuse că toate acelea nu erau decît minciuni, ca s-o instige împotriva lui. Acum ştia adevărul.

Doamne, ce proastă fusese!

Durerea era prea mare, prea insuportabilă, ca să mai poată judeca rațional.

Îşi aminti amenințarea aruncată de tatăl ei la adresa surorii lui Nathan, Jade.

Deşi n-o cunoscuse niciodată, ştia că era de datoria ei s-o avertizeze.

Acest plan îi dăruia o misiune, un motiv de a acționa. Nimeni nu observă cînd ieşi. Erau ocupați să strige unul la altul.

Se duse pînă la colț şi, imediat ce n-o mai putură vedea, o luă la fugă. Se rătăci aproape imediat, dar continuă să fugă pînă cînd nu mai putu respira.

Dumnezeu se milostivi de ea, căci chiar atunci văzu un cupeu în mijlocul străzii, la cîțiva

paşi distanță. Un pasager cobora din trăsură. În timp ce-şi căuta banii prin buzunare, Sara porni grăbită într-acolo.

Nu avea nici un şiling la ea, şi nu ştia nici adresa. Totuşi, nu-şi putea pierde vremea gîndindu-se la bani, şi-şi spuse că birjarul trebuia să găsească singur destinația.

– La casa din oraş a Contelui de Cainwood, te rog! strigă ea.

Se urcă în trăsură şi se înghesui într-un colț.

Se temea ca Nathan să nu-şi fi trimis vreun om pe urmele ei.

Vizitiul porni spre acel cartier de nădragi fandosiți, cum îl numea el, dar totuşi trebui să ceară îndrumări de la un trecător, înainte de a găsi adresa.

Între timp, Sara se mai calmase. Inspira adînc şi se ruga să nu i se facă rău.

Nathan nu ştia că Sara nu-l aştepta în birou. Încerca să-şi alunge parțial mînia, înainte de a-l vorbi.

Nu voia s-o tulbure şi mai mult. Aşa să-l ajute Dumnezeu, nici nu-şi putea imagina cum fusese viața ei în compania unor rude atît de ticăloase.

Jimbo îl tot bătea la cap.

– N-o condamn c-a spus, replică Nathan. Îi înțeleg defectele. Nu m-am mirat. Şi acum, dacă încetați cu pisălogelile, mă duc să-i spun că am iertat-o. Gata, sînteți mulțumiți?

Jimbo dădu din cap. Nathan traversă strada şi intră în birou.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că soţia lui nu era acolo. Aruncă doar o privire şi în magazia din spate, ca să fie sigur.

Îl cuprinse panica.

Ştia că nu plecase cu tatăl ei, iar asta însemna că o luase pe jos.

Gîndul la ceea ce i se putea întîmpla unei femei neînsoţite în zona aceea a oraşului îl îngrozea.

Răgetul lui se auzi pînă în stradă. Trebuia să-o găsească.

Avea nevoie de el.

Capitolul 13

Sara plînse tot drumul pînă la destinație. Cînd birja se opri în fața unei case de cărămidă, făcu un efort să se controleze. Cu o voce aproape normală, îi ceru vizitiului s-o aştepte.

– N-am să stau decît un minut, promise ea. După ce termin aici, mai trebuie să ajung încă într-un loc, şi am să plătesc de două ori mai mult dacă eşti atît de bun şi ai răbdare.

– Aştept cît o trebui, promise birjarul, ridicîndu-şi pălăria.

Sara urcă în grabă treptele şi bătu la uşă. Îi deschise un bărbat înalt şi arogant la înfățişare, cu riduri adînci la colțurile ochilor.

– Vă pot ajuta cu ceva doamnă? se interesă valetul pe un ton trufaş, deşi lucirea din ochii lui negri indica o fire blîndă.

– Trebuie s-o văd pe Lady Jade de îndată, domnule, răspunse Sara, aruncînd o privire scurtă peste umăr ca să se asigure că n-o urmărea nimeni. Te rog să mă primeşti în casă.

Valetul abia avu timp să se dea la o parte. Sara se repezi pe lîngă el, apoi îi ceru în şoaptă să închidă uşa şi să tragă zăvorul.

– Mă rog ca stăpîna dumitale să fie acasă,

spuse ea. Nu ştiu ce-am să mă fac, dacă nu-i alci.

La acest gînd, ochii i se umplură de lacrimi.

– Lady Jade e acasă azi, îi răspunse valetul.

– Slavă Domnului!

Un zîmbet îmblînzi expresia bătrînului.

– Da, doamnă, şi eu îi mulţumesc adesea lui Dumnezeu pentru că mi-a trimis-o. Ia să vedem, continuă el pe un ton mai repezit, pot să-i spun stăpînei mele cine o caută?

– Lady Sara! se repezi ea, apucîndu-l dintr-o dată de mînă. Şi te rog să te grăbeşti, domnule, din clipă-n clipă mi se face tot mai frică.

Valetului i se trezise curiozitatea. Biata femeie părea hotărîtă să-i sfărîme oasele mîinii.

– Mă grăbesc cu plăcere, Lady Sara, anunţă el. Imediat ce-mi daţi drumul.

Pînă în acel moment, nu-şi dăduse seama că-l ţinea de mînă, şi se retrase imediat.

– Sînt foarte tulburată, domnule. Te rog să-mi ierţi îndrăzneala.

– Desigur, m'lady. Poate aveţi şi un nume de familie, întîmplător?

Spre marea consternare a servitorului, Sara izbucni în lacrimi.

– Am fost Lady Sara Winchester, dar am devenit Lady Sara St. James. Iar acum, mi se va schimba şi acest nume, se tîngui ea. Mîine dimineaţă, nici măcar nu ştiu cine voi mai fi. O tîrfă, aş crede. Toţi vor crede că am trăit în păcat – dar nu e aşa, domnule, n-am făcut una

ca asta, şopti ea în încheiere. N-a fost nici un păcat la mijloc.

Se întrerupse ca să-şi şteargă lacrimile, cu o batistă primită de la valet.

– O, poţi să mă numeşti tîrfă încă de pe acum, ca să terminăm odată. Tot va trebui să mă obişnuiesc.

Sara îşi dădu seama că se făcea de rîs, cînd îl văzu pe valet retrăgîndu-se încet. Probabil credea că primise în casa stăpînei sale o femeie cu mintile rătăcite.

Contele de Cainewood tocmai intrase în hol, din biblioteca aflată în spatele casei, cînd îl auzi pe Sterns, valetul, întrebînd-o pe vizitatoare cum se numea. Răspunsul ei bizar îl făcu să se oprească.

Sara încercă să se strecoare pe lîngă valet. Îi înapoie batista udată de lacrimi, spunîndu-i:

– N-ar fi trebuit să vin aici, acum îmi dau seama. Îi voi trimite un bilet stăpînei dumitale. Cu siguranţă, Lady Jade e prea ocupată ca să mă primească.

– Opreşte-o, Sterns! porunci contele.

– Cum doriţi, replică valetul.

Mîinile sale prinseră umerii Sarei.

– Şi acum, m'lord?

– Întoarce-o.

Nu fu nevoie s-o forţeze. Sara se întoarse de la sine.

– Sînteţi soţul lui Lady Jade? întrebă ea, la vederea bărbatului înalt şi chipeş care stătea rezemat de balustradă.

– Vi-l pot prezenta pe stăpînul meu, Contele de Cainewood? spuse pe un ton formal valetul.

Instinctiv, în virtutea anilor de obişnuinţă, Sara făcu o reverenţă. Dar valetul o făcu să se împiedice, totuşi, cînd adăugă:

– M'lord, pot să v-o prezint pe Lady Sara Tîrfă?

Sara fu cît pe ce să cadă în genunchi. Sterns o sprijini la timp.

– A fost doar o glumă, m'lady. Nu m-am putut abţine.

Soţul lui Jade se apropie. Îi zîmbea. Acest lucru o mai încurajă.

– Mă poţi numi Caine.

– Sînt soţia lui Nathan... bîigui ea.

O privi cu un zîmbet nespus de blînd.

– Am ghicit, imediat ce am văzut cît de tulburată erai. Şi am mai auzit şi cînd ai spus că deveniseşi o St. James, adăugă el, văzîndu-i expresia mirată. Bine ai venit în familia noastră, Sara.

O luă de mînă şi i-o strînse afectuos.

– Soţia mea arde de nerăbdare să te cunoască. Sterns, du-te şi adu-o pe Jade, vrei? Sara, vino cu mine în salon. În timp ce-o aşteptăm pe soţia mea, ne vom putea cunoaşte mai bine.

– Dar, domnule, nu e o vizită de curtoazie, protestă Sara. Cînd veţi afla de ce am venit, amîndoi veţi dori să mă daţi pe uşă afară.

– Îmi pare rău că ne crezi atît de neospitalieri, replică el, făcîndu-i cu ochiul, apoi o

trase spre salon. Acum sîntem rude, Sara. Spune-mi Caine, nu „domnule".

– N-am să mai fac parte multă vreme din familie, şopti ea.

– Ei, ei, nu-ncepe iar să plîngi. Nu poate fi chiar atît de rău. Deci, ai venit să ni-l pîrăşti pe Nathan? Mă-ntreb, de data asta ce-o mai fi făcut?

Zîmbetul lui arăta că o tachina doar. La auzul numelui soţului ei, pe Sara o podidiră iar lacrimile.

– N-a făcut nimic, răspunse ea, printre suspine. Şi-n plus, niciodată nu mi-aş pîrî altcuiva soţul, dacă m-ar supăra. N- ar fi loial.

– Va să zică, loialitatea este chiar atît de importantă pentru tine?

Sara dădu din cap. Apoi se încruntă.

– Şi încrederea în soţ sau soţie, murmură ea. Unii o au, alţii n-o au.

Caine nu era sigur că înţelega ce voia să spună.

– Tu o ai? o întrebă.

– N-o mai am nici eu, declară Sara. Mi-am învăţat lecţia. Dar n-am venit aici să vorbim despre Nathan. Căsnicia noastră va lua sfîrşit curînd. Mai bine înţelegeţi de la început acest lucru.

Cu preţul unui considerabil efort, Caine reuşi să-şi stăpînească zîmbetul. Va să zică, tot o neînţelegere conjugală era, la urma urmei.

– Nathan poate fi cam dificil, comentă el.

– Ba bine că nu, bărbate.

Caine şi Sara se întoarseră spre uşă, în timp ce Lady Jade intra în cameră.

Sara îşi spuse că sora lui Nathan era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea un păr arămiu incredibil, ochii la fel de verzi ca ai lui Nathan, şi tenul ca de porţelan. Pe lîngă ea, Sara se simţea aproape ruşinată.

Se strădui să lase în pace problema înfăţişării, rugîndu-se ca Jade să nu aibă aceeaşi fire irascibilă ca a fratelui ei.

– Am venit cu veşti proaste, începu ea.

– Ştim deja că eşti măritată cu Nathan, replică tărăgănat Caine. Veste mai proastă ca asta, nici că se poate. Ai parte de toată compasiunea noastră.

– Vai, ce neloial eşti, răspunse Jade, cu un zîmbet indicînd că remarca soţului ei n-o supărase totuşi deloc. Caine ţine mult la fratele meu, îi explică ea Sarei, numai că nu suportă să recunoască.

Se apropie şi o sărută pe obraz.

– Nu eşti deloc aşa cum m-am aşteptat, continuă ea. Şi mă bucur. Sînt atît de încîntată că te cunosc în sfîrşit, Sara! Dar Nathan unde e? Vine şi el?

Sara clătină din cap. Trebuia să se aşeze. Se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu.

– Nu vreau să-l mai văd niciodată, şopti ea. Decît ca să-i spun că nu vreau să-l mai văd niciodată, desigur. Of, nici nu ştiu cu ce să încep...

Jade şi Caine schimbară o privire, apoi Caine articulă mut cuvintele „probleme conjugale". Jade dădu din cap, înainte de a se aşeza pe canapeaua de brocart, unde Caine i se alătură de îndată.

– Indiferent ce-a făcut, Sara, sînt sigură că veți putea rezolva problema spre mulțumirea amîndurora, spuse Caine.

– Soțul meu şi cu mine ne certam tot timpul, la începutul căsniciei, adăugă Jade.

– Nu, iubito, ne certam înainte de a ne căsători, nu după, precizează Caine.

Jade tocmai se pregătea să-l contrazică, dar Sara izbucni:

– N-am venit să discut despre căsnicia mea. Nu, am... De ce nu sînt aşa cum vă aşteptați?

Jade zîmbi.

– Mă temeam să nu fii... retinută. Multe doamne din societatea noastră tind să fie superficiale. Fac mari eforturi ca să se arate cît mai plictisite. Tu, în schimb, ai nişte reacții înviorător de spontane.

– Cred că Nathan face crize, comentă Caine, pe negîndite.

– Refuz să vorbesc despre Nathan, ripostă Sara. Am venit aici ca să vă previn. Trebuie să vă pregătiți pentru scandal.

Caine se aplecă înainte.

– Care scandal?

– Ar fi mai bine să încep cu începutul, ca să înțelegeți, şopti ea, împreunîndu-şi mîinile în

poală. Întîmplător, ştiți despre condițiile stabilite în contractul de căsnicie dintre Nathan şi mine?

Amîndoi clătinară din capete. Sara lăsă să-i scape un oftat prelung.

– Regele George, binecuvîntate să-i fie mințile rătăcite, era hotărît să pună capăt ranchiunei dintre familiile St. James şi Winchester. A poruncit o căsătorie între Nathan şi mine, apoi a îndulcit oțetul punînd deoparte o mare avere în aur şi o bucată de pămînt aflată între moşiile de la țară ale celor două familii. Discordia datează de pe la începuturile evului mediu, dar asta nu mai are nici o importanță acum. De fapt, pămîntul e mult mai rîvnit decît aurul, căci este mănos, iar rîul de munte care curge drept prin mijloc udă ambele moşii. Proprietarul pămîntului l-ar putea ruina pe celălalt moşier, lăsîndu-l fără apă. Potrivit contractului, comoara îi revenea lui Nathan imediat ce mă lua de soție. După ce-i voi dărui un moştenitor, vom primi şi pămîntul.

Caine o privi neîncrezător.

– Cîți ani aveai cînd s-a semnat contractul ăsta?

– Patru. A semnat tata în locul meu, desigur. Nathan avea paisprezece ani.

– Dar e... ridicol! comentă Caine. Nu poate avea nici un temei legal.

– Regele l-a decretat legal şi obligatoriu. Episcopul era şi el de față, şi a binecuvîntat căsătoria.

Sara nu-i putea privi pe Caine şi Jade. Par-

tea cea mai uşoară a explicaţiei luase sfîrşit, şi era timpul să ajungă la miezul problemei.

– Dacă încalc contractul, Nathan va primi totul. Iar dacă îl încalcă el, atunci toată averea îmi va reveni mie – sau, mai bine zis, familiei mele. Regele ne-a jucat pe degete cu multă viclenie.

– Tu şi Nathan aţi fost pionii lui, nu-i aşa? întrebă Caine.

– Da, aşa cred şi eu. Totuşi, bănuiesc că motivele regelui au fost curate. Părea obsedat să-i împace pe toţi. Încerc să ţin minte că nu ne-a dorit decît binele.

Caine nu era de aceeaşi părere, dar îşi păstră opinia pentru sine.

– Te-am făcut să te abaţi de la subiect, spuse el. Te rog, explică mai departe, Sara. Îmi dau seama cît de mult te tulbură toate astea.

Sara dădu din cap.

– Nathan a venit să mă ia acum trei luni şi ceva. Am plecat cu corabia lui şi abia acum ne-am întors la Londra. Tatăl meu ne aştepta în port.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? întrebă Caine, văzînd că nu continua.

– A vrut să vin acasă, cu el.

– Şi?

– Caine, interveni Jade, e clar că nu s-a dus cu tatăl ei. E aici, cu noi, pentru numele lui Dumnezeu. Sara, mie mi-e greu să înţeleg de ce voia tatăl tău să te întorci acasă. Doar ai încălca termenii contractului, nu? Nathan ar lua

totul, şi nu cred că Winchesterii ar îngădui aşa ceva. Şi-n plus, presupun că Nathan şi cu tine aţi trăit împreună, ca soţ şi soţie. E prea tîrziu, nu-i aşa, pentru orice...

– Iubito, las-o pe Sara să ne explice, propuse Caine. Apoi, o vom întreba tot ce vrem să ştim.

– Tatăl meu a găsit o cale de a cîştiga darul încălcînd contractul, spuse Sara.

– Cum? se interesă Jade.

– A aflat despre tatăl vostru un lucru îngrozitor, răspunse Sara în şoaptă; îndrăzni să arunce o privire scurtă şi văzu o expresie alarmată în ochii lui Jade. Ştiai despre activităţile tatălui vostru?

Jade nu-i răspunse.

– E foarte dificil... urmă Sara.

Caine nu mai zîmbea.

– Ce anume a aflat tatăl tău?

– Că, în trecut, Contele de Winchester şi-a trădat ţara.

Cîteva momente, nici soţul şi nici soţia nu spuseră nimic. Caine o cuprinse pe Jade cu braţul pe după umeri, într-o încercare de a o încuraja.

– Îmi pare rău că sînt nevoită să-ţi spun despre tatăl tău, continuă Sara în şoaptă. Dar trebuie să încerci să nu- l condamni. N-ai de unde să ştii ce împrejurări l-au împins pe calea pe care a luat-o.

Nu ştia ce să mai spună. Jade păli şi părea gata să leşine. Şi Sara se simţea la fel.

– Era inevitabil să se afle, mai devreme sau mai tîrziu, spuse Caine.

– Deci, ştiaţi?

Jade dădu din cap.

– Nathan şi cu mine aflaserăm de mult despre tatăl nostru.

Se întoarse spre soţul ei.

– Te înşeli, Caine. Acest secret n-ar fi trebuit să iasă niciodată la iveală.

Apoi o privi din nou pe Sara.

– Cum a aflat tatăl tău?

– Da, cum? întări şi Caine. Dosarul era încuiat în arhivă. Mi s-au dat asigurări că nimeni nu va afla vreodată.

– Nathan crede că eu am aflat, şi că i-am scris familiei mele, cu vestea.

– Ştiai? întrebă Jade.

– Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi fratele tău, răspunse Sara, cu o nemăsurată tristeţe. N-a lipsit mult să-l mint, atît de înfricoşător se uita la mine.

– Dar ştiai? repetă cumnata ei. Şi dacă ştiai, Sara, cum ai aflat?

Sara îşi îndreptă umerii.

– Da, Jade, ştiam despre tatăl vostru. Totuşi, cum anume am aflat, nu pot să vă spun. Ar fi o trădare.

– Trădare, zici?

Jade ar fi sărit în picioare, dacă soţul ei n-ar fi ţinut-o pe scaun.

Se înroşise la faţă.

– Trădare a fost să-i spui familiei tale! strigă

na. Cum ai putut face una ca asta, Sara? Cum ai putut?

Sara nici măcar nu încercă să se apere. Dacă propriul ei soţ n-o crezuse, cum ar fi putut-o crede sora lui?

Se ridică, făcînd un efort s-o privească pe Jade.

– Am considerat că era de datoria mea să vin aici ca să vă previn, începu ea, fără nici o intonaţie. V-aş prezenta scuze din partea alor mei, dar m-am hotărît să-i reneg, şi oricum asta nu v-ar consola cu nimic. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

Şi porni spre uşă.

– Unde te duci acum? o întrebă Caine.

Încercă să se ridice, dar soţia lui îl trase de mînă.

– Trebuie să mă asigur că mama mea e sănătoasă, răspunse Sara. Apoi, am să mă duc acasă.

Cu aceste cuvinte, deschise uşa şi ieşi.

– Atîta despre renegarea familiei, murmură Jade. Caine, las-o să plece. Nu vreau s-o mai văd niciodată. O, Doamne, trebuie să-l găsim pe Nathan! Cred că e îngrozitor de supărat din cauza acestei trădări.

Caine îşi privi încruntat soţia.

– Nu-mi vine să cred ce aud, spuse el. Dacă te referi la scandalul care-i gata să izbucnească, pe Nathan n-o să-l deranjeze cu nimic. Jade, bărbaţii din familia St. James se simt la largul lor în toiul dizgraţiei, ai uitat? Pentru nu-

mele lui Dumnezeu, chibzuieşte temeinic. Puțin îți păsa de ceea ce credeau ceilalți. De ce te-ai schimbat aşa, dintr-o dată?

– Nici acum nu-mi pasă de ceea ce cred ceilalți, în afară de tine, bărbate. Mă refeream la trădarea Sarei. Mi-a trădat fratele, de-asta cred că Nathan suferă.

– Deci, o consideri vinovată, aşa e?

Această întrebare o puse pe gînduri. Vru să confirme, apoi dădu din cap.

– Nathan a judecat-o, spuse ea. Sara ne-a spus că el crede că l-a trădat.

– Nu, o contrazise Caine, a spus că a întrebat-o dacă ştia despre tatăl lui. Jade, n-ai de unde să ştii e gîndeşte, pînă nu-l întrebi. Fratele tău este unul dintre cei mai cinici oameni pe care i-am cunoscut vreodată dar, ce dracu', nevastă, de la tine mă aşteptam la mai mult.

Jade făcu ochii mari.

– O, Caine, am găsit-o vinovată, nu-i aşa? Presupuneam, doar... şi nici ea nu s-a apărat...

– De ce să se apere?

– Ne-a spus că se duce acasă. Pentru o femeie care susține că tocmai şi-a renegat familia... Crezi că e nevinovată, nu-i aşa?

– Pînă acum, n-am tras decît o singură concluzie. Sara îl iubeşte pe Nathan. Ajunge să te uiți la ea, ca să-ți dai seama. De ce s-ar fi ostenit să vină pîn-aici să ne prevină, iubito? Şi acum, dă-mi drumul, te rog. Mă duc după ea.

– Prea tîrziu, m'lord, anunță Sterns din hol. Trăsura a plecat deja.

– De ce n-ai oprit-o? întrebă Caine, în timp ce se repezea spre uşă.

– Eram prea ocupat să trag cu urechea, recunoscu valetul. Şi nici nu ştiam că voiați s-o opresc.

Îşi privi stăpîna.

– Nu vă supărați, sper, că i-am dat cumnatei dumneavoastră cîțiva şilingi, Lady Sara nu avea bani, şi trebuia să plătească birja pînă la următoarea destinație.

Bătăile de la uşa din față îi întrerupseră. Înainte ca Sterns sau Caine să deschidă, uşa se dădu de perete şi Nathan intră valvîrtej în antreu. Puțini oameni îl puteau intimida pe Sterns, dar Marchizul de St. James era unul dintre aceştia. Valetul se dădu la o parte imediat din calea lui.

Nathan salută scurt din cap, şi imediat întrebă:

– Unde-i sora mea?

– Mă bucur că te revăd, Nathan, replică tărăgănat Caine. Ce te aduce azi încoace? Ai venit să-ți vezi fina? Olivia doarme, dar sînt sigur că răgetele tale o vor trezi cît ai bate din palme.

– N-am timp ce politețuri, se răsti Nathan. Olivia e bine, da?

Ca un răspuns la această întrebare, de la etaj se auzi plînsul fetiței. Sterns se încruntă spre marchiz, înainte de a porni pe scară.

– Văd eu de copil, anunță el. O să vrea s-o legăn pînă adoarme iar.

Caine dădu din cap. Valetul le era mai mult ca o rudă decît ca un servitor, şi o creştea aproape numai el pe micuța Olivia. Se înțelegeau extrem de bine, iar Caine nu era sigur care dintre ei îl domina mai mult pe celălalt.

Se întoarse să-l muştruluiască pe Nathan pentru că deranjase somnul fetiței, dar cînd văzu expresia de pe chipul cumnatului său, se răzgîndi. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Nathan părea speriat.

– Jade e în salon, îi spuse Caine.

Imediat ce Nathan intră, sora lui se ridică în picioare.

– O, Nathan, slavă Domnului că ai venit!

Merse pînă în fața ei, şi-i ordonă:

– Stai jos!

Imediat, Jade se supuse.

Nathan îşi împreună mîinile la spate, spunînd:

– Ține-te să nu cazi. Winchesterii au aflat totul despre tatăl nostru, şi nu mai e mult pînă vei fi cu adevărat umilită. Ai priceput?

De cum o văzu dînd din cap, se întoarse să plece.

– Aşteaptă! îl opri Jade. Nathan, trebuie să-ți vorbesc.

– N-am timp! răspunse peste umăr fratele ei.

– Niciodată n-ai fost prea vorbăreț, observă Caine. Unde te grăbeşti aşa?

– Trebuie să-mi găsesc soția! răcni Nathan. A dispărut.

Ieşise deja pe uşă, cînd îi ajunseră la urechi cuvintele lui Caine:

– Fermecătoarea ta soţie tocmai a plecat de-aici.

– Sara a fost aici?

– Pentru Dumnezeu, Nathan, trebuie să urli de fiecare dată cînd deschizi gura? Vino înapoi în casă.

Vocea Oliviei, care se tînguia din nou, fu urmată de bufnitura unei uşi trîntite, la etaj. Era clar că Sterns le trimitea mesajul de a vorbi mai încet.

Nathan reveni în hol.

– Ce-a căutat nevastă-mea aici?

– Voia să ne vorbească.

– Şi de ce-ai lăsat-o să plece, omule? La naiba – unde s-a dus?

Caine îi făcu semn cumnatului său să intre în salon şi închise uşile înainte de a-i răspunde.

– Sara venise să ne avertizeze. Nu s-a exprimat la fel de direct ca tine, adăugă el, sec.

– Ţi-a spus unde se ducea?

Jade veni grăbită şi îl luă de mînă. Dădu să răspundă, dar se opri, cînd Caine clătină din cap.

– O să-ţi spunem unde s-a dus Sara după ce te aşezi şi stai de vorbă cu noi, anunţă Caine. Una la mînă, Nathan, ai să te porţi civilizat. E clar?

– N-am timp de fleacuri. Trebuie s-o găsesc pe Sara. Vrei neapărat să-ţi rup braţul ca să-mi dai informaţiile de care am nevoie?

– Sara e în siguranță, răspunse Caine, adăugînd în sinea lui: „doar dacă nu cumva lupii se mănîncă într-adevăr între ei“. O cuprinse pe Jade de umeri, conducînd-o înapoi la canapea.

Observă că Nathan nu-i urma.

– Stai jos, ordonă el, pe un ton mult mai ferm. Am vreo două întrebări să-ți pun, Nathan, şi n-am să-ți spun unde s-a dus Sara, pînă nu aflu răspunsurile.

Nathan ştia că n-avea nici un rost să-l contrazică. Şi nici dacă-şi stîlcea în bătaie cumnatul n-ar fi rezolvat nimic. Caine n-ar fi făcut decît să-l bată şi el pînă la sînge. Ar fi pierdut timpul degeaba, iar la sfîrşit Caine tot n-ar fi cedat.

Era doar unul dintre motivele pentru care Nathan îl admira pe soțul surorii lui.

– De ce naiba nu poți să semeni mai mult cu Colin? întrebă el încruntat, aşezîndu-se. Jade, te-ai măritat cu cine nu trebuia. Frate-său e mult mai înțelegător.

Sora lui zîmbi.

– Nu m-am îndrăgostit de Colin, Nathan.

Apoi îşi privi soțul:

– Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Nathan atît de furios. Tu l-ai văzut?

– În regulă, mormăi Nathan. Întrebați-mă ce vreți să ştiți.

– Spune-mi cum au aflat Winchesterii despre tatăl nostru.

Nathan ridică din umeri.

– N-are nici o importanță cum a ieşit adevărul la iveală.

– N-are pe dracu'! i-o reteză Caine.

– Crezi că Sara le-a spus rudelor ei?

– Probabil că da.

– De ce? întrebă Jade.

– De ce le-a spus, sau de ce cred eu că le-a spus? i-o întoarse Nathan.

– De ce crezi că le-a spus. Şi nu mă mai lua pe ocolite, Nathan. Văd bine că subiectul ăsta le stînjeneşte, dar n-am să mă las pînă nu aflu, aşa că n-ar strică să-mi răspunzi de-a dreptul.

– Sara e femeie, replică Nathan.

Îşi dădu seama ce prostie spusese aproape în acelaşi timp cu sora lui.

– Şi eu sînt femeie, ripostă Jade. Ce legătură are asta cu ceea ce discutam?

– Da, sigur că eşti femeie. Dar tu eşti altfel, Jade. Tu nu te porți ca o femeie.

Pe chipul lui Caine se citea exasperarea.

– Nathan, n-ai învățat nimic despre femei, în tot timpul pe care l-ai petrecut cu Sara?

– Caine, n-o condamn, susținu Nathan. Sînt încă puțin cam supărat pe ea, dar numai fiindcă nu vrea să recunoască faptul că le-a spus. N-ar fi trebuit să mă mintă. Totuşi, probabil că...

– Lasă-mă să ghicesc, îl întrerupse Caine. Probabil n-a avut încotro.

– Părerile tale despre femei au fost întotdeauna îngrozitoare, remarcă Jade. N-aveam idee că vei deveni atît de dezorientat.

Dîndu-şi seama că ridicase tonul, făcu un

efort să se calmeze, întrebînd:

– Fiindcă e o Winchester ai atît de puțin încredere în ea?

Caine pufni.

– Rîde ciob de oală spartă! Dacă Nathan n-are încredere în soția lui, pentru că e o Winchester, e clar că nici ea n-ar trebui să aibă încredere în el.

Nathan devenea tot mai stînjenit cu fiecare întrebare. Familia lui îl silea să reevalueze convingerile pe care le nutrise ani de zile.

– Sigur că Sara are încredere în mine, mormăi el. Aşa cum am mai spus, n-o condamn.

– Dacă mai spui o singură dată că probabil n-a avut încotro, cred c-am să te strîng de gît Nathan, îl preveni Jade.

Nathan clătină din cap.

– Toate întrebările astea n-au nici un rost.

Dădu să se ridice, dar următoarea întrebare a lui Caine îl opri.

– Şi dacă e nevinovată? Nathan, îți dai seama ce-ar însemna asta?

Mai mult tonul cumnatului său, decît întrebarea rostită, îi atrase lui Nathan atenția.

– Ce sugerezi? îl întrebă.

– Sugerez că, dacă întîmplător te înşeli în privința Sarei, înseamnă că altcineva a pus mîna pe dosarul tatălui tău. Iar de aici reiese că acel cineva a ajuns în Departamentul de Război, a pătruns în sactuarul interior şi a intrat în arhiva secretă. Se prea poate să avem de-a face cu alt trădător. În arhiva aia sînt ținute cele

mai bine păzite secrete ale Angliei. Nathan, şi dosarul tău e acolo, la fel ca al lui Colin, şi al meu. Toți sîntem în pericol.

– Te repezi să tragi concluzii pripite! declară Nathan.

– Nu, frate, tu ai tras concluzii pripite, murmură Jade. Caine, trebuie să aflați adevărul cît mai curînd posibil.

– Al dracu'lui să fiu dacă n-am să-l aflu! mormăie Caine, privindu-l din nou pe Nathan. Sara ne-a spus că se duce acasă. Totuşi, a părut să se contrazică. A zis că vrea s-o vadă pe mama ei, şi apoi va merge acasă.

– Şi ne-a mai spus şi că şi-a renegat familia, completă Jade. Am avut sentimentul că remarca asta te-a inclus şi pe tine, Nathan.

Fratele ei pornise deja spre antreu.

– Dacă trebuie să fac bucăți toată casa din oraş a Winchesterilor, de la acoperiş pînă-n temelii, pe cinstea mea c- am s-o fac! răcni el.

– Vin şi eu cu tine, se oferi Caine. S-ar putea să-ți iasă în întîmpinare mai mulți Winchesteri, nu doar cîțiva.

– N-am nevoie de ajutorul tău, replică Nathan.

– Puțin îmi pasă dacă ai nevoie sau nu, că tot am să vin.

– La naiba, îmi pot purta luptele şi singur, fără să se amestece alții.

Caine nu se lăsă.

– Am să te las să porți singur lupta cea mare, frate, dar la Winchesteri vin şi eu.

Sterns tocmai începuse să coboare scara, cînd Nathan mugi:

– Despre ce naiba vorbeşti, Caine?

Vaietul disperat a fetiței răsună pînă în hol. Fără să se oprească, Sterns se întoarse şi porni înapoi spre etaj.

– Care-i lupta cea mare? vru Nathan să ştie, în timp ce deschidea uşa din față ca să iasă.

Caine îl urmă îndeaproape.

– Lupta pentru a o recuceri pe Sara, răspunse el.

Nathan simți un fior de îngrijorare. Şi-l alungă imediat.

– La naiba, Caine, vorbeşte mai încet. Îmi deranjezi fina.

Lui Caine îi veni dintr-o dată să-l strîngă de gît.

– Nathan, sper ca Sara să te facă să suferi. Dacă există dreptate pe lumea asta, n-are să te ierte pînă n-ai să te tîrăşti în genunchi!

Nathan nu demolă reşedința familiei Winchester, dar sparse totuşi vreo două uşi încuiate. În timp ce Caine stătea de gardă în hol, Nathan căută metodic prin toate camerele, de sus şi pînă jos. Norocul era de partea lui. Contele şi Belinda erau plecați, în căutarea Sarei, fără îndoială. Nu l-ar fi putut opri, desigur, dar ar fi fost posibil să-l deranjeze puțin.

Nici mama Sarei nu-l stînjeni. Femeia cărunță şi firavă stătea lîngă şemineul din salon,

aşteptînd tăcută ca marchizul să-şi termine căutările.

Lady Victoria Winchester l-ar fi putut ajuta pe Nathan să cîştige mult timp, spunîndu-i că Sara îi făcuse doar o scurtă vizită şi plecase deja, dar Marchizul de St. James o intimida atît de tare, încît îi pieriseră şi curajul, şi graiul.

Caine şi Nathan tocmai plecau, cînd mama Sarei strigă după ei:

– Sara a fost aici, dar a plecat acum douăzeci de minute!

Nathan uitase de prezența ei. Porni spre ea, dar se opri în mijlocul camerei, cînd femeia se chirci de frică.

– V-a spus unde se ducea? întrebă el încet.

Mai făcu un pas, apoi se opri din nou.

– Doamnă, nu vă fac nici un rău. Sînt îngrijorat pentru Sara, şi aş dori s-o găsesc cît mai curînd posibil.

Blîndețea din glasul lui o ajută să se reculeagă.

– De ce vreți s-o găsiți? Mi-a spus că nu vă mai pasă de ea, domnule.

– Mie îmi spune de cîteva săptămîni tocmai contrariul, replică el.

Mama Sarei clătină încet din cap, cu o tristețe vizibilă. Semăna puțin cu sora ei, Nora, dar Nora avea o mare poftă de viață, pe cînd Victoria arăta ca o femeie speriată şi învinsă.

– De ce vreți s-o găsiți pe Sara?

– De ce? Fiindcă e soția mea.

– E adevărat că vreți să se întoarcă doar ca

să puteți primi darul regelui? Sara mea e hotărîtă să găsească o cale ca să puteți avea și pămîntul, și comoara, domnule. Dar nu vrea nimic de la dumneavoastră.

Ochii bătrînei se umplură de lacrimi.

– I-ați distrus inocența, m'lord. A avut atîta încredere în dumneavoastră, toți anii aceştia... Amîndoi am nedreptățit-o pe Sara mea.

– Sara a avut întotdeauna numai vorbe bune de spus despre dumneavoastră, doamnă, răspunse Nathan. Nu consideră că ați fi nedreptățit-o.

– O numeam mica mea pacificatoare. Cînd a crescut, adeseori se lupta ea în locul meu. Mi-era mult mai uşor, înțelegi.

– Ba nu înțeleg nimic, răspunse Nathan. Cu cine se lupta?

– Gîlcevi de familie. Soțul meu, Winston, îl antrena adesea pe fratele lui, Henry, în certurile noastre personale. Sara îmi ținea partea, ca să egaleze sorții.

Nathan clătină din cap.

Dintr-o dată, mama Sarei îşi îndreptă umerii, încruntată.

– Sara merită să-şi găsească liniştea şi bucuria. N-o să se aşeze la un loc, ca mine. Şi nici aici n-o să se mai întoarcă. E foarte dezamăgită de noi, toți.

– Doamnă, trebuie s-o găsesc.

– Va să zică, sînteți îngrijorat? Țineți la ea, măcar puțin?

Nathan dădu din cap.

– Sigur că sînt îngrijorat. Sara are nevoie de mine.

În sfîrşit, Lady Victoria zîmbi.

– Poate că şi dumneavoastră aveți nevoie de ea. Mi-a spus că se ducea acasă, adăugă. Cred că la dumneavoastră voia să se întoarcă. A spus că mai are de rezolvat unele amănunte, înainte de a părăsi iar Londra.

– Nu părăseşte nici o Londră, declară aspru Nathan.

Caine se apropie.

– S-ar putea ca Sara să se fi dus la casa ta din oraş?

Cumntul său îl privi încruntat.

– N-am nici o casă în oraş, nu mai ştii? A ars pînă-n temelii, grație cîtorva asociați de-ai tatălui meu.

Caine dădu din cap.

– La naiba, Nathan, unde s-o fi dus? Tu unde locuieşti?

Nathan se întoarse spre mama Sarei.

– Vă mulțumesc pentru ajutor. Am să vă trimit vorbă imediat ce o găsesc pe Sara.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Îl însoți pe Nathan pînă la uşă.

– Sara mea vă iubeşte încă de cînd era mică. A, n-o recunoştea decît față de mine, desigur. Restul familiei şi-ar fi rîs de ea. Mereu îi plăcea să viseze. Dumneavoastră eraţi cavalerul ei în armură imaculată.

– Care cu fiecare clipă se pătează tot mai mult, comentă Caine.

Nathan nu-l luă în seamă.

– Vă mulţumesc încă o dată, Lady Winchester.

Caine era uimit de tandreţea din glasul lui. Cînd îl văzu făcînd o plecăciune formală în faţa bătrînei, îl urmă exemplul.

Amîndoi ieşiseră pe uşă şi tocmai coborau treptele, cînd mama Sarei şopti pe urmele lor:

– Se numeşte Grant. Luther Grant.

Caine şi Nathan se răsuciră în loc.

– Ce-aţi spus? o întrebă Nathan.

– Omul care a aflat despre tatăl dumneavoastră, explică Lady Winchester. Numele lui este Luther Grant. Lucrează ca paznic, iar soţul meu i-a plătit o sumă mare de bani ca să se uite prin dosare. întîmplător am auzit toate astea, adăugă ea. O să vă fie de vreun folos?

Nathan amuţise. Caine dădu din cap.

– Vă mulţumim. Ne-aţi ajutat să cîştigăm considerabil de mult timp, vă asigur.

– De ce ne-aţi spus? întrebă Nathan.

– Fiindcă n-a fost just. De data asta, Winston a mers prea departe. Pe soţul meu îl biruieşte lăcomia, şi nu se gîndeşte ce efect pot avea planurile lui asupra altora. Nu pot lăsa ca Sara să tragă iar ponoasele de pe urma lui. Vă rog, să nu afle nimeni că v-am spus. Mi-ar crea mari probleme.

Şi închise uşa, înainte ca oricare dintre ei să răspundă.

– E îngrozită de soţul ei, şopti Caine. Mi se făcea rău, cînd vedeam ce tristeţe i se citea în

ochi. Nici o femeie n-ar trebui să-şi trăiască viaţa aşa, în ghearele fricii.

Nathan dădu din cap. Dar nu se gîndea la mama Sarei şi, cînd se întoarse spre Caine, nu-şi putu ascunde teama.

– Unde s-o caut acum, Caine? Unde s-o fi dus? Dumnezeule, dacă i se întîmplă ceva, nici nu ştiu ce-am să mă fac... M-am obişnuit s-o am cu mine.

Caine se întrebă dacă îndărătnicul său cumnat ştia că o iubea pe Sara.

– O s-o găsim, Nathan, îi promise el. Cred că mai întîi ar trebui să ne întoarcem în port. S-ar putea să aibă Colin ceva ştiri pentru noi.

Cînd ajunseră pe cheu, asfinţea.

Străzile erau cufundate în umbre portocalii, iar în biroul firmei Emerald Shipping Company ardeau lumînările.

Imediat ce Nathan şi Caine intrară, Colin sări de pe scaun atît de repede, încît un junghi de durere îi străbătu piciorul beteag.

– A găsit-o cineva pe Sara? îl întrebă Caine.

Colin dădu din cap.

– Ne-a găsit ea pe noi.

Avea fruntea îmbrobonată de transpiraţie şi respira adînc, încercînd să-şi alunge durerea. Nathan îl aşteptă să se mai liniştească, apoi întrebă:

– Cum adică, ne-a găsit?

– S-a întors aici.

– Şi-atunci, unde naiba e acum? întrebă Caine.

– A cerut s-o ducă cineva acasă. Jimbo şi Matthew au plecat cu ea. Sara s-a întors pe *„Seahawk"*.

Oftatul de uşurare al lui Caine răsună în toată încăperea.

– Deci, pentru ea, *„Seahawk"* e „acasă", nu?

– E singura casă pe care am avut-o vreodată, mormăi Nathan ursuz, deşi începea să se simtă mai uşurat.

– Cred că asta înseamnă că Sara nu-ti poartă pică, observă Caine, rezemîndu-se de birou. Păcat, remarcă el, zîmbindu-i fratelui său. Abia aşteptam să-l văd pe Nathan exersînd.

– Ce să exerseze? întrebă Colin.

– Mersul în genunchi.

Capitolul 14

Nathan nu mai avea răbdare. Trebuia să ajungă la Sara. Trebuia să vadă cu ochii lui că nu pățise nimic. Fără o vorbă, ieşi din birou, pornind spre „*Seahawk*".

Avu surpriza să vadă că majoritatea echipajului era deja la bord. De obicei, oamenii îşi petreceau prima seară după acostare îmbătîndu-se în port pînă ajungeau să se ia la bătaie cu tot ce mişca. De cum îl văzură, săriră din hamace şi se adunară pe trepte. Uşa cabinei era descuiată. Cînd intră, Nathan o văzu pe Sara imediat. Dormea adînc, în mijlocul patului, cu perna strînsă la piept.

Încet, Nathan închise uşa, apoi se rezemă de ea. Mult timp stătu astfel privind-o cum dormea, pînă cînd în sfîrşit panica i se risipi, iar respirația nu-i mai fu la fel de dureroasă.

Din cînd în cînd, Sara sughița uşor, iar Nathan îşi dădu seama că adormise plîngînd. Sunetul acela îl făcea să se simtă teribil de vinovat.

Se aplecă să se descalțe şi atinse involuntar hainele întinse la uscat. Una dintre cămăşile de mătase ale Sarei se desprinse. Nathan o

prinse înainte de a atinge podeaua, şi abia atunci observă ce folosise soția lui drept funie de rufe.

– Ți-ai întins hainele la uscat pe biciul meu?

Nu voise să strige, dar îl luase pe neprega-tite. Totuşi, răcnetul lui indignat n-o trezi. Sara murmură în somn, apoi se întoarse pe burtă.

Nathan avu nevoie de un minut ca să se calmeze. În sfirşit, putu chiar să vadă umorul situației. Îşi scoase şi restul hainelor şi se în-tinse lîngă Sara. Soția lui nici măcar nu se clinti cînd o cuprinse cu brațul. Nu adormi decît la răsăritul soarelui. Se trezi peste cîteva ore, cu o tresărire, apoi se întoarse spre soția lui să şi-o ia iar în brațe.

Nu mai era acolo. Şi hainele ei dispăruseră. Nathan îşi luă pantalonii şi ieşi pe punte s-o caute. Mai întîi îl găsi pe Matthew.

– Unde-o Sara? îl întrebă el. Dumnezeule, nu cumva o fi coborît în cambuză?

Marinarul arătă spre cheu.

– Colin a plecat mai devreme cu nişte hîrtii pe care trebuie să le semnezi. Sara şi Jimbo s-au dus cu el, la birou.

– De ce naiba nu m-ai trezit?

– Sara nu ne-a lăsat să te deranjăm, explică Matthew. A spus că dormeai dus.

– Cîtă... considerație... mormăi Nathan. Mda, îi sînt foarte recunoscător.

Matthew clătină din cap.

– Dacă vrei să ştii părerea mea, voia să te evite. După felul cum ne-am luat de ea cu rîn-

dul, ieri cînd s-a întors în port, toți ne simțeam cam vinovați, așa că azi am lăsat-o pe-a ei.

– Ce tot spui?

– Imediat ce a văzut-o coborînd din birja aia, Jimbo a-nceput să-i țină o predică despre pericolele de a umbla singură prin oraş.

– Şi?

– Pe urmă, a venit Colin la rînd. După aia, şi Chester i-a făcut capu' mare... sau o fi fost Ivan? Nici nu mai țiu minte. Pe cinstea mea, Nathan, toți oamenii stăteau la coadă s-o certe. În viața mea n-am mai văzut aşa ceva.

Imaginîndu-şi scena, Nathan nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Oamenii îi sînt loiali, spuse el.

Dădu să se întoarcă spre scară, hotărît să-şi aducă soția înapoi. Dintr-o dată, se întoarse.

– Matthew? Cum se simțea Sara în dimineața asta?

Marinarul îl privi încruntat.

– Nu plîngea, dacă asta te întrebi. Da' dacă vrei să ştii cum se purta, trebuie să-ți spun că destul de jalnic.

– Asta ce naiba mai înseamnă?

– Că arăta învinsă, mormăi Matthew. I-ai zdrobit inima, băiete.

Dintr-o dată, Nathan şi-o imaginä pe mama Sarei. Cu siguranță, era o femeie înfrîntă, iar Nathan ştia că soțul ei, Winston, era vinovat de a-i fi terfelit tot curajul.

Doamne fereşte, şi el era atît de rău? Acest gînd îl îngrozea.

Matthew, care-i studia expresia, fu uimit să vadă o asemenea vulnerabilitte.

– Ce dracu' am să fac acum? bombăni Nathan.

– Păi, dacă i-ai frînt inima, trebuie să i-o dregi la loc.

Nathan clătină din cap.

– Mă îndoiesc c-o să creadă o vorbă din tot ce pot să-i spun. Şi, Doamne, cum s-o condamn?

Matthew clătină şi el din cap.

– Atît de puțină încredere ai în Sara noastră?

La auzul acestei întrebări, Nathan se încruntă la el.

– Ce vrei să spui?

– Te iubeşte de-o grămadă de ani, Nathan. Nu cred că-i poate trece aşa, dintr-o dată, orice blestemăție i-ai fi făcut. Nu trebuie decît să-i spui că ai încredere în ea. Cînd calci în picioare o floare, o omori. Inima Sarei noastre e ca floarea aia, băiete. Ai rănit-o, nu încape îndoială. Mai bine găseşte o cale să-i arăți că ții la ea. Altfel, ai s-o pierzi de-a binelea. M-a întrebat dacă poate veni cu mine înapoi pe insula Norei.

– N-o să mă părăsească!

– Degeaba strigi, băiete. Te-aud foarte bine şi aşa.

Matthew făcu un efort să-şi ascundă zîmbetul.

– Mi-a spus că ți-ar păsa dacă te-ar părăsi.

– Atunci, îşi dă seama că am început...

Dintr-o dată, Nathan se simți încurcat ca un şcolar.

– ...să țin la ea.

Matthew pufni.

– Nu, n-a recunoscut asta, spuse el. Crede că vrei pămîntul şi comoara. A zis că ea e un bagaj în plus, care-a venit împreună cu darul regelui.

Într-adevăr, la început numai asta-l interesase, dar nu-i luase mult ca să-şi dea seama că Sara era mult mai importantă pentru el. Şi o pierdea. Îi zdrobise inima dar, aşa să-l ajute Dumnezeu, nu ştia cum să i-o dreagă. Avea nevoie de sfatul unui expert.

După ce-i ordonă lui Matthew să ia comanda navei pentru ziua aceea, se îmbrăcă şi coborî pe mal. Ştia că Sara era în siguranță cu Jimbo şi Colin, aşa că se duse direct la sora lui acasă. Nu voia s-o vadă pe Sara pînă nu ştia exact ce să-i spună. Jade îi deschise uşa.

– Cum ai aflat aşa de repede? îşi întrebă ea fratele, cînd acesta năvăli pe-alături, în casă.

– Am de vorbit cu Caine.

Nathan se uită în salon, văzu că era gol, apoi se întoarse spre sora lui.

– Unde-i? La naiba, doar n-a plecat de-acasă, nu?

– Nu, e în cabinet, răspunse Jade. Nathan, niciodată nu te-am mai văzut în halul ăsta. Eşti îngrijorat pentru Sara? E bine, tocmai am instalat-o în camera de musafiri.

Pînă să-şi termine Jade explicația, Nathan

ajunsese deja la jumătatea coridorului. Se întoarse spre ea:

– E aici? Cum...

– Colin a adus-o la noi. Nathan, te rog, vorbeşte mai încet. Olivia tocmai s-a culcat după-amiază, şi cred că dacă şi de data asta o trezeşti din somn, Sterns o să se ia după tine cu securea de tăiat lemne!

Aceste cuvinte îl făcură pe Nathan să zîmbească scurt.

– Scuză-mă, şopti el.

Porni înapoi spre cabinetul lui Caine. Jade strigă în urma lui:

– I-am cerut iertare Sarei pentru că m-am repezit cu neruşinare să trag o concluzie greşită. Tu ai făcut-o, Nathan?

– Te-ai repezit la o concluzie greşită?

– Da, se răsti Jade, alergînd după el. Şi vreau să ştiu dacă şi tu i-ai prezentat scuzele pentru că ai crezut-o vinovată de trădare, frate. Te iubeşte, Nathan. Şi e hotărîtă să te părăsească.

– N-o las să plece nicăieri! urlă Nathan.

Caine auzi glasul bubuitor al cumnatului său. Se aşează la birou, prefăcîndu-se absorbit de lectura ziarelor.

Nathan nu bătu la uşă. Dădu buzna înăuntru, apoi trînti uşa cu piciorul. Bufnitura fu urmată de un plînset ascuţit de copil.

– Am să-ţi vorbesc.

Caine împături ziarul, pe îndelete, aşteptînd ca Nathan să se calmeze.

– Nu vrei nu brandy? îi oferi el. După cum arăți, ți-ar prinde bine.

Nathan refuză, rămînînd în picioare. Caine se rezemă de spătar şi-şi privi cumnatul cum se învîrtea prin cameră, pînă ajunse la capătul răbdării.

– Spuneai că vrei să-mi vorbeşti? îl îndemnă el.

– Da.

Mai trecură cinci minute, apoi Caine încercă din nou.

– Zi odată, Nathan.

– Mi-e... greu.

– Atîta lucru am înțeles şi eu, răspunse cumnatul său.

Nathan dădu din cap şi se plimbă mai departe.

– La naiba, n-ai de gînd să stai jos? Mă ia cu ameţeli numai privindu-te.

Dintr-o dată, Nathan se opri în fața lui Caine, rigid. Părea gata să sară la bătaie.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Caine nu s-ar fi mirat să-l vadă prăbuşindu-se la pămînt. Era cenuşiu la față şi părea chinuit de nişte dureri cumplite.

– În regulă, Nathan, am să te-ajut în orice fel pot. Spune-mi ce doreşti.

Nathan îl privi neîncrezător.

– Nici măcar nu ştii de ce am nevoie, şi-mi şi promiți c-ai să mă ajuți. De ce?

– Niciodată n-a trebuit să ceri nimănui nimic, aşa-i, Nathan?

– Nu.

– Ți-e al dracu'lui de greu, nu-i aşa?

Nathan ridică din umeri.

– Am învățat să nu depind de alții, dar în momentul ăsta nu- s în stare să judec drept.

– Ai mai învățat şi să n-ai niciodată încredere în nimeni, aşa este?

– Adică?

– Sara spune că te aşteptai să te trădeze. E adevărat?

Din nou, Nathan săltă din umeri.

– Ascultă, continuă Caine, cînd m-am însurat cu sora ta, mi-ai devenit ca un frate. Sigur că am să te ajut. De-asta sîntem rude.

Nathan se duse la fereastră şi rămase cu privirea afară, ținîndu-şi mîinile la spate.

– Cred că Sara şi-a pierdut o parte din încrederea în mine.

Lui Caine i se părea puțin spus.

– Atunci, ajut-o să şi-o regăsească, îi sugeră el.

– Cum?

– O iubeşti, Nathan?

– Țin la ea. Am ajuns să-mi dau seama că nu mi-e dușmancă. E partenera mea, adăugă el pe un ton mai repezit. Îmi doreşte numai binele, aşa cum şi eu i-l doresc ei.

– Colin e partenerul tău, Nathan. Sara ți-e soție.

Cînd Nathan nu comentă, cumnatul său continuă să-l îmboldească.

– Vrei să-ți trăieşti tot restul vieții cu Sara?

Sau e doar o pacoste pe care trebuie s-o suporți pentru a primi darul regelui?

– Nu-mi pot închipui viața fără ea, răspunse Nathan încet şi cu ardoare.

– Atunci, înseamnă că Sara e puțin mai mult decît o parteneră, nu-i aşa?

– Sigur că e, mormăi el. E soția mea, pentru numele lui Dumnezeu. Partener mi-e Colin.

Cei doi tăcură un moment.

– N-aveam idee că... chestia asta cu „ținutul la ea“ poate deveni atît de iritantă. Am distrus totul, Caine. Am făcut praf încrederea Sarei în mine.

– Te iubeşte?

– Sigur că mă iubeşte, răspunse imediat Nathan. Sau, cel puțin, m-a iubit. Mi-o spunea aproape în fiecare zi.

Oftă prelung, apoi continuă:

– Marian avea dreptate. În tot timpul ăsta, Sara mi-a dăruit dragostea ei, fără rezerve. E ca o floare, iar eu am călcat-o în picioare.

Caine încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– Ca o floare, Nathan? Dumnezeule, rău te-a mai pălit! Ai devenit... elocvent.

– Se consideră o povară în plus pe care trebuie s-o suport ca să obțin pămîntul şi banii. La început, aşa a fost, dar acum totul s-a schimbat.

– Nathan, spune-i ce simți, şi gata.

– Sara e atît de delicată... afirmă Nathan. Merită un bărbat mai bun ca mine, dar al dracului să fiu dac-am să-l las pe altul să se-atingă

de ea. Eu am stricat totul, eu trebuie s-o dreg. I-am călcat în picioare...

Caine îl întrerupse:

– Știu, știu. I-ai călcat în picioare floarea.

– Inima, fir-ar să fie! bombăni Nathan. Să-ți intre bine-n cap, pentru Dumnezeu!

Întrucît Nathan nu se uita la el, Caine zîmbi.

– Și ce-ai să faci? îl întrebă.

Mai trecură încă cinci minute de tăcere. Apoi Nathan își îndreptă umerii, întorcîndu-se spre Caine.

– Am să-i refac încrederea în mine.

Caine nu găsi că i-ar fi folosit la ceva să-i amintească lui Nathan că același lucru i-l propusese și el, cinici zece minute în urmă.

– Bună idee, spuse el în schimb. Și acum, explică-mi cum ai de gînd să procedezi cu...

– Am să-i arăt, îl întrerupse Nathan. La naiba, cum de nu m-am gîndit pînă acum?

– De vreme ce nu știu la ce te gîndești, n-am cum să-ți răspund.

– E atît de simplu, încît pînă și un imbecil și-ar fi putut da seama. Voi avea nevoie de ajutorul tău.

– Ți-am spus deja c-am să te ajut.

– Acum am nevoie de niște sfaturi, Caine. Tu ești expert în femei, adăugă el pe cel mai firesc ton.

Aceasta era o noutate pentru Caine, care tocmai se pregătea să-l întrebe cum ajunsese la o asemenea concluzie, dar cumnatul său i-o luă înainte:

– Jade nu s-ar fi aşezat niciodată la casa ei. Sora mea are foarte mult discernămînt.

Caine începu să zîmbească, dar se încruntă cînd îl auzi pe Nathan adăugînd într-o doară:

– Nu reuşesc să înțeleg nici acum. Trebuie să ai tu ceva ce numai ea ştie să... aprecieze just.

Nu apucă să răspundă la această împunsătură.

– Am nevoie să mă ajuți în legătură cu Luther Grant, continuă Nathan.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan, ai de gînd să nu mai tot sari de la un subiect la altul? Mi-ai cerut sfatul în privința femeilor, iar acum...

– Grant trebuie să ne vorbească, insistă Nathan.

Caine se rezemă de spătar.

– Oricum aveam de gînd să pun mîna pe ticălosul ăsta, Nathan. O s-o pătească.

– S-ar putea să fi fugit.

– Vom afla destul de curînd.

– Trebuie să recunoască rolul pe care l-a jucat în intriga asta, înainte de balul lui Farnmount. Dacă Grant a luat-o la picior, avem la dispoziție doar două zile ca să-l prindem.

– Pînă atunci, o să-i obținem mărturisirea iscălită, promise Caine. Dar de ce ai ales balul lui Farnmount ca termen limită, Nathan?

– Pentru că toți vor veni la Londra ca să participe, de-aia.

– Tu nu participi niciodată.

– Anul ăsta am s-o fac.

Caine dădu din cap.

– Ştii, Nathan, mie-mi place întotdeauna balul ăsta. E singurul unde vin prietenoasele tale neamuri din familia St. James.

– E singurul bal unde-i invită cineva, replică Nathan tărăgănat, zîmbind alene.

Caine încă nu înţelegea ce plănuia cumnatul său. Ştia că degeaba l-ar fi iscodit. Nathan avea să-i spună cînd era gata.

– Toţi se tem să se ducă la bal, de frică să nu-i cadă victime unchiul tău Dunnford, remarcă .el, adăugînd cu un zîmbet: dar nu vor nici să piardă spectacolul. Dunnford oferă nişte fiascouri foarte interesante. Îmi aminteşte de Attila Hunul îmbrăcat elegant. Şi dacă stau să mă gîndesc, şi tu îmi aminteşti de el, Nathan.

Cumnatul său abia dacă-l auzea. Îi stătea mintea la planurile lui. Mai trecură vreo două minute, pînă să spună:

– Vine şi prinţul regent, întotdeauna.

Pe neaşteptate, o lucire apăru în ochii lui Caine. Se aplecă înainte în scaun.

– Da, îi dădu el dreptate. Şi toţi Winchesterii, dacă stau să mă gîndesc.

– Pe mine numai un Winchester mă interesează, replică Nathan. Winston.

– Crezi că atunci plănuieşte să dea drumul scandalului în legătură cu tatăl tău? Pe naiba, da! continuă Caine. Ce ocazie mai bună să găsească?

– Poţi aranja o întîlnire cu Sir Richards?

Vreau să-l pun la curent cu faptele, cît mai curînd posibil.

– Directorul secției noastre de război ştie deja despre Grant. Azi-dimineață am vorbit cu el. Chiar acum ar trebui să discute cu ticălosul ăla.

– Doar dacă nu cumva s-a ascuns, mormăi Nathan.

– N-are cum să fi aflat că ştim despre el. Nu-ți mai face griji cu Grant şi mai bine spune-mi ce ai de gînd să faci.

Nathan dădu din cap, apoi începu să-i explice ce plănuia.

Cînd termină, Caine zîmbea.

– Dacă norocul e de partea noastră, ar trebui să putem aranja întîlnirea pentru mîine după-amiază, Nathan.

– Într-adevăr, răspunse cumnatul său, desprinzîndu-se de pervazul ferestrei. Iar acum, în legătură cu Sara. Cineva trebuie s-o țină sub ochi pînă se termină toată povestea asta. Nu vreau ca Winchesterii să pună mîna pe ea pînă mă ocup eu de detalii. Dacă i se întîmplă ceva, Caine, nu ştiu ce-am să...

Nu mai continuă.

– Jimbo e la bucătărie, şterge rafturile de mîncare. A spus deja foarte clar că o apără pe Sara. N-o s-o lase să plece de- aici. Şi Jade şi cu mine o vom supraveghea îndeaproape. Nu crezi c-ai să te întorci pînă diseară?

– Am să-ncerc, răspunse Nathan. Acum am de vorbit cu Colin. E firesc ca partenerul meu

să aprobe şi el planul, înainte de a merge mai departe.

– Cu riscul de a părea că nu pricep nimic, de ce trebuie să-şi dea Colin acordul în legătură cu Grant?

– Acum nu vorbesc despre Grant, replică Nathan. Despre Sara vorbesc. Dumnezeule, Caine, fii atent la ce-ţi spun!

Caine oftă prelung.

– Încerc.

– Mai am o favoare să-ţi cer.

– Da?

– Mereu i te tot adresezi lui Jade cu drăgălăşeniile alea ridicole.

– Lui Jade îi place să audă drăgălăşeniile alea ridicole, mormăi Caine.

– Exact, dădu repede din cap Nathan. O să-i placă şi Sarei.

Caine îl privi neîncrezător.

– Vrei să-i spun Sarei aceleaşi vorbe de alint pe care le folosesc cu nevastă-mea?

– În nici un caz! se răsti cumnatu-său. Vreau să mi le scrii pe hîrtii.

– De ce?

– Ca să le-nvăţ naibii şi eu! mugi Nathan. La naiba, n-o mai lungi şi scrie-mi-le pe hîrtie, bine? Şi lasă-mi hîrtia pe birou.

Caine nu îndrăzni să rîdă.

Totuşi, zîmbi. Imaginea lui Nathan furînd cu ochiul la notiţe în timp ce încerca să-i facă Sarei curte era foarte amuzantă.

– Bine, am să ţi le las pe birou, promise el,

în timp ce Nathan îl privea încruntat. Ai să treci măcar să arunci o privire în cameră la Sara, înainte să te duci? îl întrebă, văzînd că se ridica să plece.

Nathan clătină din cap.

– N-am nimic pregătit.

Lui Caine nu-i scăpă îngrijorarea din tonul lui.

– Nu sînt neapărat necesare şi cuvintele drăgăstoase, Nathan, ajunge doar să-i spui ce ai în inimă.

Cumnatul său nu răspunse la această sugestie. În sfîrşit, Caine înțelese.

– Ți-e frică să te confrunți cu ea, nu-i aşa?

– Mi-e frică pe dracu'! răcni Nathan. Nu vreau decît să iasă totul bine.

Jade, care tocmai trecea pe lîngă uşa bibliotecii, auzi rîsul soțului ei. Se opri să asculte, dar nu înțelese nimic din frînturile de conversație pe care le auzea.

Nathan tocmai anunțase că, fie ploaie, fie vînt, avea să-şi dreagă floarea. Nu avea nevoie decît de timp ca să descopere cum.

Ce Dumnezeu voia să însemne asta? se întrebă Jade.

Capitolul 15

Sara îşi petrecuse după-amiaza în camera de oaspeţi, scriindu- i prinţului un răvaş prin care-i solicita o audienţă în după-amiaza următoare. Lipi plicul şi tocmai se pregătea să iasă pe coridor pentru a-i cere lui Sterns să trimită un mesager la Carlton House, cînd o interceptă Caine.

Venise s-o cheme la cină. Sara îi refuză foarte politicos invitaţia, insistînd că nu-i era foame. La fel de politicos, Caine insistă să mănînce ceva. Nici nu vru să discute – i-o şi spuse, în timp ce o conducea pe culoar.

Jimbo aştepta în hol. Sara îi dădu plicul şi-i ceru să ducă scrisoarea. Caine întinse mîna peste capul ei şi culese scrisoarea din mîinile marinarului înainte ca acesta să accepte comisionul.

– O trimit eu, cu un servitor, explică el. Jimbo, condu-o pe Lady Sara în sufragerie. Vin şi eu într-un minut.

Imediat ce Jimbo şi Sara dădură colţul, Caine desfăcu plicul, citi scrisoarea şi o puse în buzunar. Mai aşteptă un minut, două, apoi intră în sufragerie.

Jimbo stătea lîngă Sara, la masa cea lungă, iar Jade, direct în fața ei. Caine se aşează în capul mesei, apoi sună după servitori să înceapă.

– Deşi cred că e foarte nepoliticos din partea mea să remarc, am observat că scrisoarea îi era adresată prințului nostru regent... începu Caine.

– Eu nici nu ştiu să mai locuiască şi altcineva la Carlton House, se amestecă şi Jimbo.

Caine se încruntă la el.

– Da, dar nu ştiam că Sara era în termeni personali cu prințul.

– A, nu, nu sîntem în termeni personali! se repezi ea să explice. Nici măcar nu-mi place...

Se opri la mijlocul explicației şi roşi, coborîndu-şi privirea spre masă.

– Îmi cer iertare. Am obiceiul să mă reped şi să spun tot ce- mi trece prin minte, mărturisi ea. In ceea ce priveşte scrisoarea, am cerut o audiență. Sper ca prințul să mă primească mîine după-amiază.

– De ce? întrebă Jade. Sara, prințul e în tabăra tatălui tău, cu siguranță.

– Sper să te înşeli, Jade.

– Mă tem că părerea soției mele e corectă, Sara, spuse Caine. Cînd prințul a anunțat că voia să divorțeze de soția lui, Caroline, tatăl tău a fost unul dintre puținii care l-au sprijinit.

– Dar prințul nu va lăsa deoparte considerentele personale, ca să vină în ajutorul unei supuse credincioase?

Inocența ei era atît înduioşătoare, cît şi îngrijorătoare.

Caine nu voia s-o dezamăgească.

– Nu, spuse el, pentru el, propriile lui interese sînt mereu pe locul întîi. Îşi schimbă părerile la fel de des cum schimbă miniştrii, Sara. Nu trebuie să pui nici un preț pe făgăduielile lui. Îmi pare rău dacă par neloial, dar sînt absolut sincer cu tine. Nu vreau să-ți faci speranțe, numai ca să-ți fie spulberate. Lasă-l pe Nathan să poarte lupta asta, Sara. Stai lîngă el şi lasă-l să se ocupe de tatăl tău.

Sara clătină din cap.

– Ştii că am refuzat să învăț să înot? izbucni ea. Credeam că n-am nevoie, înțelegi, fiindcă Nathan era dator să aibă grijă să nu mă înec. Eram hotărîtă să am grijă de toată lumea, numai de mine nu. Iar acum, îmi propui să-l las pe Nathan să lupte în locul meu. Nu e drept, Caine. Şi eu am greşit. Nu vreau să mă agăț de nimeni. Ar trebui să am destulă putere să stau pe propriile mele picioare. Vreau să fiu puternică, fir-ar al dracu'lui să fie!

Imediat ce-şi termină pătimaşa cuvîntare, se înroşi în obraji.

– Vă rog să-mi scuzați limbajul de mahala, şopti ea.

Se lăsă o tăcere stînjenită, pe care o risipi Jimbo, cu vreo două istorisiri picante despre aventurile lui pe mare.

Tava cu desertul tocmai era luată de pe masă, cînd Jade întrebă:

– Încă n-ai văzut-o pe fetița noastră cea frumoasă?

Sara zîmbi.

– Am auzit-o, răspunse ea, dar încă n-am văzut-o. Sterns mi-a promis că diseară mă va lăsa s-o țin în brațe.

– E aşa de drăgălaşă! spuse Jade. Tot timpul zîmbeşte. Şi e şi foarte inteligentă. Caine şi cu mine am observat imediat.

– Mare noroc pe Olivia, să aibă nişte părinți aşa de iubitori.

– Şi Nathan va fi un tată minunat, afirmă Jade.

Sara nu comentă.

– Nu eşti de acord, bărbate?

– Dacă învață vreodată să vorbească mai încet, da.

Jade îi dădu un picior pe sub masă, în timp ce continua să-i zîmbească Sarei.

– Nathan are atîtea calități! declară ea.

Sara nu voia să vorbească despre Nathan, dar considera că ar fi fost nepoliticos să nu participe la conversație.

– Aşa? Şi care să fie calitățile acelea?

Jade deschise gura să răspundă, apoi se opri, de parcă ar fi uitat subiectul. Se întoarse spre Caine.

– Explică-i Sarei ce calități are Nathan.

– Mai bine explică-i-le tu, răspunse Caine, luînd încă un biscuit dulce.

Aceste cuvinte îl făcură să primească încă un picior pe sub masă.

Îşi privi încruntat soţia, apoi spuse:

– Nathan e demn de încredere.

– O fi el demn de încredere, dar n-are încredere în niméni altcineva, asta-i sigur, răspunse Sara, începînd să-şi împăturească şervetul.

– Băiatul ăsta are curaj, interveni şi Jimbo, zîmbind încîntat că-şi aducea şi el contribuţia.

– E remarcabil de... ordonat, adăugă Jade, întrebîndu-se dacă o nimerise bine.

Sara nu spunea nimic. Hotărînd că o luaseră pe o cale greşită, Caine acoperi mîna lui Jade cu a lui, făcîndu-i cu ochiul, conspirativ.

– Cred că Nathan e cel mai încăpăţînat om pe care l-am cunoscut vreodată.

– S-ar putea să fie puţin cam încăpăţînat, replică imediat Sara, dar acesta nu e un păcat, cu siguranţă.

Se întoarse spre Jade.

– Fratele tău îmi aminteşte de o statuie sculptată foarte frumos. Pe din afară e atît de chipeş, atît de perfect, dar pe dinăuntru, are o inimă rece ca marmura.

Jade zîmbi.

– Eu nu l-am considerat niciodată pe Nathan frumos.

– Nici Sara n-are cum să-l considere frumos, răspunse Caine, strîngînd mîna soţiei sale, înainte de a adăuga: Nathan e un ticălos urît ca noaptea, cum ştie toată lumea. Are spatele plin de cicatrice, pentru numele lui Dumnezeu.

Sara scoase un ţipăt, iar Caine abia îşi stă-

pîni rîsul. În sfîrşit, o făcuse să nu-şi mai ascundă emoţiile.

– O femeie i-a însemnat spatele! strigă ea. Şi aceeaşi femeie i-a rănit şi inima.

Îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică.

– Nathan nu e urît, domnule. E incredibil de chipeş. Găsesc că e îngrozitor ca propriul lui cumnat să-l insulte aşa. Iar acum, dacă mă scuzaţi, aş dori să mă duc sus.

Jimbo se încruntă la Caine pentru că o supărase pe Sara, apoi o luă la fugă după ea, ca să se asigure că se ducea într- adevăr la etaj.

– Caine, ai necăjit-o atît de tare, încît trebuie să-ţi prezinţi scuzele, îi spuse Jade soţului ei.

Chiar atunci, Jimbo năvăli înapoi în sufragerie.

– Sara s-a dus s-o vadă pe gîgîlicea aia mică, spuse el. Ia spuneţi-mi, de ce mi-aţi luat scrisoarea din mîini? Nu credeaţi s-am s-o trimit cu-adevărat, nu?

– Scrisoarea e la mine în buzunar, răspunse Caine. Am luat-o fiindcă voiam s-o citesc.

– Caine, dar asta e inadmi... Şi ce scria? se interesă Jade.

– Ceea ce ne-a spus şi Sara că scrisese. Cere o audienţă ca să discute despre contract.

– Presupun că băiatul ăsta a ticluit vreun plan, interveni Jimbo.

– Într-adevăr, răspunse Caine.

– Ce-a vrut Sara să spună cînd a zis că o

femeie a rănit spatele lui Nathan, şi cine i-a băgat în cap aiureala aiureala asta? L-a ars focul, cînd a rămas blocat în închisoare.

– Dar nu din vina lui Ariah fusese închis?

– Ba da, recunoscu Jimbo. Au trecut atîția ani de-atunci, încît mă îndoiesc că lui Nathan îi mai pasă. A ieşit din asta călit, după părerea mea, şi n-am plecat de pe insulă fără o pradă bogată pe care s-o împărțim între noi.

Caine se ridică în picioare.

– Eu am de rezolvat cîteva amănunte. N-am să mă întorc pînă tîrziu, Jade. Sir Richards şi cu mine avem de discutat nişte afaceri mărunte.

– De ce trebuie să discuți cu directorul departamentului de război? întrebă Jade, neputîndu-şi ascunde teama. Caine, nu cumva ai început iar să lucrezi în secret pentru guvern, fără ca mai întîi să discuti cu mine? Doar mi-ai promis...

– Taci, iubito, o linişti Caine. Îl ajut pe Nathan să rezolve o mică problemă, atîta tot. M-am retras şi nu doresc deloc să mă întorc la jocurile alea de capă şi spadă.

Jade fu mai uşurată. Caine se aplecă s-o sărute.

– Te iubesc, şopti el, înainte de a porni spre uşă.

– O clipă, îl opri Jade. Încă nu mi-ai explicat de ce ai provocat-o intenționat pe Sara. Caine, ştim deja că-l iubeşte. E de ajuns să te uiți la fața ei, ca să-ți dai seama.

– Da, ştim că-l iubeşte, spuse Caine. Voiam doar să-i amintesc, continuă el, cu un zîmbet drăcesc. Şi acum, dacă mă scuzaţi, tocmai mi-au venit în minte încă vreo cîteva vorbe de alint şi vreau să le scriu pe hîrtie pînă nu plec.

Şi ieşi, lăsîndu-i pe Jimbo şi Jade să se uite după el nedumeriţi.

Caine bătu la uşă, smulgînd-o pe Sara din gînduri.

– Sara, avem o mică problemă de rezolvat.

– Unde ne ducem? întrebă ea.

Începu să-şi pună mănuşile albe, apoi se opri.

– N-ar trebui să ies din casă... S-ar putea să-mi sosească răspunsul de la prinţul regent.

– Trebuie să vii cu mine, îi ordonă Caine. N-am timp de explicaţii, Sara. Nathan vrea să vă întîlniţi la departamentul de război într-o jumătate de oră.

– De ce?

– O să-ţi explice el.

– Cine va mai fi acolo? Şi de ce trebuie să ne întîlnim la departamentul de război?

Caine se pricepea de minune să ocolească răspunsurile. Jade aştepta în hol, cu Olivia în braţe.

– O să iasă totul perfect, îi spuse ea Sarei.

Fetiţa rîgîi zgomotos, făcîndu-i pe toţi să zîmbească. Apoi Caine îşi sărută soţia de rămas-bun şi o conduse pe Sara afară.

– Între timp, am să poruncesc să-ţi calce

rochiile şi să le pună în dulap, mai anunță Jade.

– Nu e nevoie, răspunse Sara, am să mai stau doar o singură noapte.

Se așează în trăsură, față-n față cu cumnatul ei. Caine încercă să lege o conversație, dar renunță repede, văzînd că-i răspundea doar cu da şi nu, în şoaptă.

Departamentul de Război era situat într-o clădire înaltă şi urîtă, de piatră cenuşie. Pe scări se simțea miros de mucegai. Caine o conduse pe Sara pînă la etajul doi.

– Intîlnirea va avea loc în cabinetul lui Sir Richards. O să-ți placă, Sara. E un om cumsecade.

– Nu mă îndoiesc, răspunse ea, doar ca să fie politicoasă. Dar cine este, Caine, şi de ce a vrut să ne întîlnim?

– Richards e directorul departamentului.

Deschise uşa unei încăperi mari, făcîndu-i Sarei semn să intre.

Un bărbat scund şi burtos stătea în picioare în spatele unui birou. Avea păr cărunt rar, nas coroiat şi obraji rumeni. Imediat ce ridică privirea dinspre hîrtia pe care o ținea în mînă, porni spre cei doi.

– Iată-vă, îi întîmpină el, cu un zîmbet. Sîntem gata. Lady Sara, ce plăcere să vă cunosc!

Făcu o plecăciune formală, apoi îi luă mîna într-a lui.

– Trebuie să fiți o lady nemaipomenită, dacă l-ați capturat pe Nathan al nostru.

– Nu l-a capturat, Sir Richards, interveni Caine, zîmbind şi el. Nathan a capturat-o.

– Mă tem că greşiți amîndoi, şopti Sara. Regele George ne-a capturat pe amîndoi. Nathan n-a avut nici un cuvînt de spus, dar aş dori să găsesc o cale de a...

Caine n-o lăsă să mai continue.

– Da, da, o întrerupse el, ai vrea să-l găseşti pe Nathan, nu-i aşa? Unde e? îl întrebă pe director.

– Aşteaptă hîrtiile, le explică Sir Richards. Va reveni într- un minut. Asistentul meu e foarte rapid. Nu-ți face griji, draga mea, totul va fi absolut legal.

Sara nu înțelegea despre ce vorbea directorul, dar nici nu voia să pară complet neştiutoare.

– Nu sînt deloc sigură ce caut aici, recunoscu ea. Mi s-a spus...

Se opri cînd uşa laterală se deschise şi intră Nathan. Nu-şi mai aminti ce voise să spună, iar cînd durerea din piept îi mai slăbi, îşi dădu seama că-şi ținuse respirația.

Nathan nu-i dădu nici o atenție, îndreptîndu-se direct spre birou, unde puse două hîrtii deasupra unui teanc. Apoi se duse la canapeaua de sub fereastră şi se opri acolo, în picioare, cu privirea spre Sara.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră un tînăr îmbrăcat în uniformă neagră.

– Sir Richards, caleaşca prințului regent e jos, în față, anunță el.

Sara îl auzi, dar nu-şi putea lua privirea de la Nathan. Acesta nu părea deloc surprins că prințul venise. Continua doar s-o privească.

Sir Richards şi Caine discutau ceva, absorbiți.

Sara porni spre soțul ei, iar în fața lui se opri, la un pas distanță.

Nathan o cuprinse cu brațul de umăr şi se aplecă să-i şopească la ureche:

– O să ai încredere în mine, nevastă. Înțelegi ce-ți spun?

Fu atît de uimită de această poruncă, încît nu putu răspunde. Dintr-o dată, Nathan o apucă de bărbie, silind-o să ridice privirea spre el.

– Mă iubeşti, fir-ar să fie!

Nu putea să nege, aşa că nu spuse nimic nici acum.

O mai privi un minut.

– Şi ştii de ce mă iubeşti?

– Nu, răspunse ea la fel de încet. Pe toți sfinții, Nathan, n- am nici cea mai vagă idee de ce te iubesc.

Furia din vocea ei nu păru să-l irite cîtuşi de puțin.

– Mă iubeşti, Sara, fiindcă sînt tot ceea ce ți-ai putut dori vreodată de la un soț.

Din colțul ochiului ei se prelinse o lacrimă. Nathan i-o prinse cu degetul mare.

– Îndrăzneşti să-ți bați joc de mine, aruncîndu-mi în față propriile mele cuvinte. N-am uitat că tocmai vorbele astea ți le-a spus cînd

am pornit spre insula Norei. Dragostea poate fi distrusă. E fragilă, şi...

Se întrerupse, cînd Nathan clătină din cap.

– Nu eşti deloc fragilă, îi spuse el. Iar dragostea ta nu poate fi distrusă.

Îi mîngîie uşor obrazul cu degetele.

– Asta am ajuns să prețuiesc cel mai mult, Sara. Nu-mi băteam joc de tine.

– Nu contează, şopti ea. Ştiu că tu nu mă iubeşti. M-am împăcat cu gîndul, Nathan. Te rog, nu mai fi aşa de preocupat. Nu-ți găsesc nici o vină. Nu ti s-a dat de ales.

Nathan nu mai suporta să vadă cum se chinuia. Doamne, cît ar fi vrut să fie singuri, ca s-o poată lua în brațe şi să-i arate cît de mult o iubea! Dar mai întîi trebuia să i-o dovedească.

– Vom discuta despre asta mai tîrziu, anunță el. Pentru moment, un singur lucru am să-ți cer, Sara. Să nu-ndrăznești să mă dezamăgeşti.

Nu înțelese la ce se referea. Nathan se întoarse spre uşă, pe unde tocmai intrase prințul regent. Imediat, Sara se îndepărtă de soțul ei, înclină capul şi aşteptă cu răbdare ca prințul să i se adreseze. Prințul regent era un bărbat de statură mijlocie, oacheş şi plăcut la chip. Aroganța îi stătea pe umeri ca o mantie.

Fiecare dintre bărbați făcu cîte o plecăciune în fața lui, iar cînd îi veni şi ei rîndul, Sara îl salută cu o reverență adîncă.

– Întotdeauna este o plăcere să te văd, Lady Sara.

– Vă mulțumesc, my lord, răspunse ea. Şi vă mai mulțumesc şi pentru că mi-ați acordat această audiență.

Prințul o privi nedumerit, dar dădu din cap şi se duse în spatele biroului lui Sir Richards. Cei doi bărbați care-l însoțeau se postară în spatele lui, ca două santinele.

Caine se temea ca Sara să nu se mai refere la scrisoarea pe care i-o trimisese prințului, aşa că veni agale pînă lîngă ea.

– Sara, nu i-am trimis prințului mesajul tău. E tot la mine în buzunar.

Sir Richards discuta cu prințul şi, de vreme ce nici unul dintre ei nu le dădea vreo atenție, Sara şopti la rîndul ei:

– De ce n-ai trimis scrisoarea? Ai uitat?

– Nu, n-am uitat, răspunse Caine. Dar ar fi încurcat planurile lui Nathan.

– Deci, Nathan a cerut întîlnirea asta?

Caine dădu din cap.

– Sir Richards a făcut şi el o cerere, adăugă. Mai bine stai jos, Sara. O să fie destul de spinos. Roagă-te să iasă bine.

Nathan stătea rezemat de perete, privind-o, aşteptîndu-i reacția. Sara aruncă o privire spre fotoliul de lîngă ea, apoi se întoarse şi veni spre Nathan.

– Sînt gata să începem, anunță prințul.

Sir Richards îi făcu semn străjerului de la intrare. Omul deschise uşa, şi în birou se repezi tatăl Sarei.

Imediat ce-l văzu, Sara se trase instinctiv

mai apeoape de soțul ei. Nathan o cuprinse cu brațul de talie, strîns.

Contele de Winchester făcu o plecăciune în fața prințului, apoi îi zări şi pe ceilalți şi se încruntă.

Tocmai se pregătea să ceară să fie dați afară, căci avea de discutat o problemă confidențială, dar prințul i-o luă înainte:

– Stai jos, Winston. Abia aştept să rezolvăm chestiunea asta.

Imediat, contele se aşeză pe unul dintre scaunele din fața prințului.

– Ați examinat probele pe care vi le-am trimis?

– Da, răspunse prințul. Winston, l-ai cunoscut pe stimatul nostru director al operațiunilor de război?

Winston se întoarse spre Sir Richards şi dădu scurt din cap.

– Ne-am întîlnit de vreo două ori. Pot să întreb de ce e aici? Nu văd ce legătură are problema asta cu departamentul lui. E vorba de încălcarea unui contract, şi nimic mai mult.

– Dimpotrivă, interveni Sir Richards, pe un ton dulce şi rece ca înghețata. Atît prințul cît şi eu sîntem foarte curioşi să aflăm cum ați aflat acele informații despre Contele de Wakersfield. Sînteți atît de bun să ne explicați?

– Trebuie să protejez persoana care mi le-a dezvăluit, declară Winston.

O privi un moment pe Sara, semnificativ, apoi se întoarse din nou spre prinț.

– Nu este important cum le-am primit, my lord. Cu siguranță, după ce ați citit faptele, v-ați dat seama că fiica mea nu-și poate trăi viața cu fiul unui trădător. Ar ajunge o proscrisă. Tatăl marchizului nu a acționat cu bunăcredință nici față de rege, nici față de familia Winchester, cînd a semnat contractul prin care fiul lui era unit cu fiica mea. Prin urmare, cer ca Sara să fie eliberată de acest legămînt ridicol și ca darul să-i fie predat ei, ca o compensație pentru jena și umilința pe care a trebuit să le sufere.

– Mă tem că va trebui să insist să ne spuneți cine v-a dat informațiile despre tatăl lui Nathan, repetă Sir Richards.

Winston se întoarse spre prinț, așteptîndu-i sprijinul.

– Aș prefera să nu răspund la această întrebare.

– Cred că trebuie să răspunzi, replică prințul.

Umerii lui Winston se înmuiară.

– Fiica mea, bolborosi el. Sara ne-a scris. Ea ne-a dat informațiile.

Sara nu scoase o vorbă. Nathan o strînse ușor, într-o încercare stîngace de a o încuraja. Nu protestă deloc.

„Nu-l dezamăgi," își zise ea. Asta-i ceruse. Încercă să se concentreze asupra discuției, dar îi tot revenea în minte porunca șoptită de Nathan.

Tatăl ei venea cu tot felul de explicații privind motivele pentru care fiica lui ar fi fost dis-

pusă să destăinuiască acele informații incriminatoare despre tatăl lui Nathan. Sara se săturase de atîtea minciuni.

Prințul îi distrase atenția, făcîndu-i semn unuia dintre oamenii care stăteau în spatele lui. Păzitorul se duse imediat la uşa laterală şi o deschise.

Intră un om scund şi slab, care-şi ținea în mîini boneta neagră.

Sara nu-l cunoştea. Era clar, însă, că tatăl ei îl recunoscuse. Nu-şi putea ascunde surprinderea.

– Cine-i acest om care ne deranjează discuția? întrebă el.

Jalnica sa încercare de a scăpa basma curată nu avu nici un efect.

– E Luther Grant, răspunse tărăgănat Sir Richards. Cred că l-ai cunoscut, Winchester. Luther a lucrat ca ajutor în departamentul nostru. Părea atît de demn de încredere, încît i s-a dat în sarcină arhiva. Singura lui datorie era aceea de a ține în siguranță secretele Angliei.

Apoi, tonul directorului deveni tăios.

– De-acum încolo, Luther va păzi zidurile închisorii Newgate. Din propria lui celulă.

– Jocul s-a sfîrşit, interveni Caine. Grant ne-a spus că l-ai plătit ca să se uite în dosarul lui Nathan, iar cînd acolo n-a găsit nimic compromițător, s-a uitat în cel al tatălui lui Nathan.

Pe chipul lui Winston nu se citea decît dispreț.

– Cui îi pasă cum au ieşit la iveală infor-

maţiile? mormăi el. Nu contează decît faptul că...

– A, ba nouă ne pasă, îl întrerupse Sir Richards. Ai comis un act de trădare.

– Asta nu se pedepseşte cu spînzurătoarea? întrebă prinţul.

Winston tremura de furie.

– N-am fost niciodată necredincios coroanei! anunţă el, privindu-l pe prinţul regent. Cînd toţi ceilalţi politicieni din oraşul ăsta vă ridiculizau, eu v-am stat alături, ferm! Dumnezeule, v-am luat apărarea chiar şi cînd aţi vrut să scăpaţi de soţia dumneavoastră. Aşa-mi răsplătiţi loialitatea?

Prinţul se înroşise la faţă. Era clar că nu-i plăcea să i se aducă aminte cît de nepopular fusese, nici despre încercarea de a se debarasa de nevastă. Îl privi pe Winston încruntat, clătinînd din cap:

– Cum îţi permiţi să-i vorbeşti prinţului dumitale regent cu atîta insolenţă?

Winston îşi dădu seama că mersese prea departe.

– Vă rog să mă scuzaţi, my lord, îngăimă el, dar încerc cu disperare să-mi apăr fiica. Marchizul de St. James nu e destul de bun pentru ea.

Prinţul trase adînc aer în piept. Era tot roşu la faţă, dar glasul i se mai calmase cînd răspunse:

– Nu sînt de acord cu dumneata. Niciodată n-am manifestat un interes prea activ faţă de

departamentul de război, căci mă plictiseşte enorm, dar o dată ce am citit faptele despre tatăl lui Nathan i-am cerut lui Sir Richards să-mi dea şi dosarul fiului. Nathan nu e răspunzător pentru păcatele tatălui său. Nici un om n-ar trebui să fie.

Ridicînd glasul cu o octavă, adăugă:

– Altfel, şi supuşii mei m-ar putea condamna pentru slăbiciunile tatălui meu, nu-i aşa?

– Nu vă fac responsabil pentru boala tatălui dumneavoastră, îl asigură Winston.

Prinţul dădu din cap.

– Chiar aşa, mormăi el. Şi nici eu nu-l fac pe Nathan responsabil pentru greşelile comise de tatăl lui. Nu, marchizul nu are nici o vină, repetă el pe un ton obosit. Însă chiar dacă ar avea, şi-a dovedit cu prisosinţă loialitatea prin toate faptele curajoase pe care le-a săvîrşit în folosul Angliei. Dacă toate secretele ar putea fi dezvăuite, Nathan ar merita titlul de cavaler pentru eroismul lui. Şi, că tot am ajuns aici, am aflat că şi Contelui de Cainewood i s-ar cuveni acelaşi tratament. Lectura dosarului mi-a ocupat aproape toată seara, Winston, iar acum, că ştiu toate faptele, pot spune că mă simt onorat să stau în aceeaşi înăpere cu aceşti doi oameni loiali şi distinşi.

Un minut, nimeni nu scoase o vorbă. Nathan o simţea pe Sara tremurînd.

Observă că se uita la tatăl ei şi ar fi vrut să-i spună în şoaptă că totul urma să fie bine, că

niciodată n-avea s-o mai poată speria. Prințul vorbi din nou.

– Sir Richards refuză să dea publicității informațiile, și am hotărît ca în această privință să-i recunosc înțelepciunea. E de-ajuns să spun că acești oameni se bucură de recunoștința mea. Iar acum, am un tîrg să vă propun.

Se întoarse spre director.

– Dacă Winston ne asigură că nu va scoate o vorbă despre tatăl lui Nathan, sugerez să nu-l închidem.

Sir Richards se prefăcu că medita la această propunere.

– Eu aș prefera să-l văd spînzurat. Totuși, decizia vă revine dumneavoastră. Eu nu vă sînt decît un umil slujitor.

Prințul dădu din cap. Îl privi din nou pe Winston.

– Știu că anumite persoane din casa dumitale sînt la curent cu informațiile despre tatăl lui Nathan. Va fi de datoria dumitale să te asiguri că vor tăcea. Răspunzi de apărarea lui Nathan împotriva oricărui asemenea scandal, căci dacă-mi ajunge la ureche cel mai mic zvon, vei fi acuzat de trădare. E clar?

Winston dădu din cap. Era atît de furios, încît abia mai putea să vorbească. Repulsia prințului era vizibilă. Contele de Winchester știa că n-avea să mai primească nici o funcție importantă pe viitor. Imediat ce prințul se dezicea de el, toți ceilalți aveau să-i urmeze exemplul.

Sara simțea turbarea tatălui ei. I se con-

tractă gîtlejul şi se temu să nu i se facă rău.

– Pot să beau un pahar cu apă, te rog? îi ceru ea lui Nathan, în şoaptă.

Imediat, Nathan se duse să-i aducă de băut. Caine se ridică şi el şi-l scoase pe Luther Grant pe uşa laterală.

Winston se întoarse spre Sir Richards.

– Aş putea contesta toate astea. E vorba de cuvîntul lui Grant față de al meu, totuşi.

Directorul clătină din cap.

– Mai avem şi alte dovezi, minți el.

Contele de Winchester se ridică. Era clar că-l crezuse.

– Înțeleg, bombăni el. Cum ați aflat despre Luther? îl întrebă pe prinț.

– Ne-a spus soția dumitale, răspunse prințul. A venit în ajutorul fiicei ei, Winston, în timp ce dumneata încercai s-o distrugi. Pleacă, Winston. Mi se face rău cînd te văd.

Contele de Winchester făcu o plecăciune în fața prințului, îşi privi fiica o fracțiune de secundă, apoi ieşi din birou.

Sara nu mai văzuse niciodată chipul tatălui ei atît de negru de furie. O cuprinse teama. Ştia că mama ei avea să-i suporte curînd efectele mîniei.

Dumnezeule mare, trebuia să ajungă la ea înaintea lui.

– Vreți să mă scuzați, vă rog? strigă ea, repezindu-se spre uşă.

Prințul abia dăduse din cap, cînd uşa se închise în urma ei.

– Credeți că i s-a făcut rău? întrebă Sir Richards.

– Nu văd de ce i-ar fi, răspunse prințul. Richards, adăugă el pe un ton mai blînd, ştiu cum diverşii şefi de departamente şuşotesc despre-ţuitor pe seama mea. Am şi eu spioni, care să mă informeze. Mai ştiu şi că niciodată n-ai scos o vorbă rea despre mine. Deşi am fost judecat pe nedrept ca un conducător care se răzgîndeşte oricînd îi vine la socoteală, îți spun acum că nu e aşa. N-am să mă răzgîndesc în privința lui Winston, te asigur.

Sir Richards îl însoți pînă la uşă.

– Vă dați seama, my lord, că l-am mințit pe Winston cînd i-am spus că avem şi alte probe împotriva lui. Într-adevăr, e vorba doar de cuvîntul lui Grant, față de al său, şi dacă ar fi să forțeze problema...

Prințul zîmbi.

– N-o să forțeze nimic, îl asigură el pe director.

Nathan intră pe uşa laterală, cu un pahar în mînă, urmat de Caine.

Prințul tocmai plecase.

– Unde-i Sara? întrebă el.

– S-a dus pînă la spălător, răspunse Sir Richards.

Întorcîndu-se la birou, se prăbuşi pe scaun.

– Pe toți sfinții, ce uşor a mers! Nu puteam fi sigur de reacția prințului regent. De data asta, a nimerit-o bine, nu?

– Şi va rămîne de părerea asta? întrebă

Caine. Sau, de mîine- ncolo, Winston va reveni în tabăra lui?

Directorul ridică din umeri.

– Mă rog să nu se răzgîndească, şi presimt c-o să se ţină de cuvînt.

Caine se rezemă de marginea biroului.

– Eu tot nu pot să cred că l-ai lăsat să citească dosarele, Richards.

– Atunci, nu crede, răspunse directorul, zîmbind. I-am prezentat doar un scurt sumar al unora dintre cele mai mărunte fapte săvîrşite. Nu te mai încrunta aşa, Caine. Şi tu, Nathan, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai tot învîrti cu paharul ăla în mînă. Faci numai apă pe covor.

– Unde întîrzie Sara aşa de mult?

– Cred că nu se simţea prea bine. Mai las-o în pace cîteva minute.

Nathan oftă. Se duse să umple iar paharul cu apă, în timp ce Sir Richards îl punea pe Caine la curent cu activităţile din cadrul departamentului.

Încercă să aibă răbdare, dar cînd trecură încă zece minute fără ca Sara să se fi întors în birou, se hotărî să se ducă după ea.

– Unde naiba-i spălătorul ăla? S-ar putea ca Sara să aibă nevoie de mine.

Sir Richards îl îndrumă spre etajul de deasupra.

– Hîrtiile sînt gata pentru semnat? întrebă Caine, în timp ce Nathan se întorcea să iasă.

– Sînt pe birou, răspunse Nathan peste

umăr. După ce pun mîna pe Sara şi-o aduc înapoi, terminăm totul.

– Ce romantic e! comentă Caine.

– De fapt, ceea ce se pregăteşte să facă pentru soţia lui îmi dovedeşte că are într-adevăr un suflet romantic. Cine s-ar fi aşteptat ca Nathan să se îndrăgostească?

Caine zîmbi.

– Cine s-ar fi aştepta să se îndrăgostească o femeie de el? Sara îl iubeşte la fel de mult ca şi el pe ea. Nathan e hotărît s-o ia de la început.

– Sara nu-i la spălător! strigă Nathan din uşă. La dracu', Richards, unde-ai trimis-o, pentru numele lui Dumnezeu, afară pe stradă?

Caine se ridică.

– Nathan, s-ar putea să avem o problemă... spuse el, cu glasul îngroşat de îngrijorare. Sir Richards, ce spunea prinţul despre mama Sarei?

Directorul îşi împingea deja scaunul ca să se ridice.

Nu înţelegea clar despre ce pericol putea fi vorba, dar îi simţea mirosul în aer.

– Winston a întrebat cine ne spusese despre Grant. Prinţul i-a răspuns că de la soţia lui aflase numele.

Nathan şi Caine o şi luaseră la goană spre uşă.

– Winston n-ar îndrăzni să se-atingă de soţia sau de fiica lui, bombăni Sir Richards, pornind după cei doi. Credeţi că acolo s-a dus

Sara, nu-i aşa? Charles, mai strigă el peste umăr, adu trăsura!

Nathan ajunsé la parter, urmat îndeaproape de Caine, cînd Sir Richards dădea colțul palierului de deasupra.

– Nathan, doar nu-l crezi pe Winston capabil să-i facă vreun rău soției sau fiicei lui!

Deschizînd uşa de perete şi alergînd în stradă, Nathan strigă peste umăr:

– Nu, Winston nu s-ar atinge de ele! Ar lăsa pedeapsa în seama lui frate-său! Aşa lucrează ticălosul ăsta. La dracu', Caine, Sara a plecat cu trăsura ta! Dumnezeule, trebuie s-ajungem la ea înaintea lui Henry.

O birjă gonea pe stradă. Nathan nu mai aşteptă trăsura directorului. Alergă în fața cupeului, se pregăti şi înhăță căpestrele cailor.

Se opinti cu umărul în coastele celui mai apropiat cal. Caine împinse şi el, iar trăsura se opri scîrțîind din toate încheieturile.

Vizitiul fu aruncat de pe capră şi începu să strige. Muşteriul, un tînăr blond cu ochelari şi ochii mijiți, scoase capul pe fereastră să vadă ce se întîmpla, tocmai cînd Nathan deschidea uşa. Pînă să se dezmeticească, tînărul se pomeni aruncat pe caldarîm.

Caine începu să-i strige îndrumări birjarului, în timp ce Sir Richards îl ajuta pe client să se ridice. Directorul era plin de solicitudine, pînă-şi dădu seama că risca să rămînă pe loc. Atunci îl împinse pe tînăr iar la pămînt şi sări în birjă înainte ca uşa să se închidă.

Nimeni nu scoase o vorbă pe drumul spre casa din oraş a familiei Winchester. Nathan tremura de frică. Pentru prima dată în viaţa lui, se revolta împotriva izolării pe care şi-o impusese întotdeauna. Avea nevoie de Sara şi, Doamne sfinte, dacă i se întîmpla ceva înainte de a-i putea dovedi că era verdnic de ea, că o putea iubi la fel de mult cum merita să fie iubită, nu se credea în stare să mai continue.

În răstimpul acelor minute lungi şi insuportabile, Nathan învăţă cum să se roage. Se simţea la fel de nepriceput ca un ateu, nu-şi mai amintea nici măcar o singură rugăciune din copilărie, aşa că pînă la urmă cerşi doar îndurarea lui Dumnezeu.

Cîtă nevoie avea de ea...

Drumul pînă la reşedinţa mamei sale fu la fel de traumatic şi pentru Sara. Nu era în panică, ştiind că avea destul timp ca să ajungă ea cea dintîi la mama ei. Tatăl ei trebuia să treacă pe-acasă pe la unchiul Henry, făcînd un ocol de cel puţin douăzeci de minute, la care se adăugau încă cincisprezece minute, cel puţin, ca să-şi întărîte fratele. Dacă Henry era chinuit de mahmureala lui zilnică, mai avea nevoie de timp şi ca să-şi limpezească minţile şi să se îmbrace.

O mai mîngîia, în chip ciudat, şi gîndul că Nathan avea nevoie de timp ca să descopere că nu era la spălător. Ştia că, apoi, urma să vină după ea.

„Nu mă dezamăgi," îi reveni în minte porunca şoptită de el. Încercă imediat să se înfurie. Cum îndrăznea să creadă că l-ar fi dezamăgit? Cum îndrăznea...

Nu se putea înfuria cu adevărat, căci în adîncul inimii nu era deloc sigură că avea dreptul să fie indignată. Îl dezamăgise? Nu, în nici un caz. Adevărul era unul, şi simplu: Nathan n-o iubea.

O tratase cu consideraţie, trebuia să recunoască atîta lucru. Era şi un amant blînd. Se purtase cu ea răbdător, delicat, şi niciodată n-o speriase de-a binelea. Nici măcar o dată.

Dar n-o iubea.

N-o învăţase să se apere, pentru că nu voia să se deranjeze cu corvoada de a-i purta de grijă. Nu voia să i se întîmple nimic rău.

Era un om bun.

Sara izbucni în lacrimi. De ce nu putea s-o iubească?

„Nu mă dezamăgi." Dacă n-o iubea, de ce-i păsa dacă-l dezamăgea sau nu?

Era atît de absorbită în gînduri, încît nu-şi dădu seama că trăsura se oprise pînă cînd vizitiul lui Caine îi strigă că ajunseseră la destinaţie.

Îi ceru să aştepte şi urcă grăbită treptele.

Valetul, un om angajat recent de tatăl ei, îi spuse că atît mama cît şi sora ei erau plecate în după-amiaza aceea. Sara nu-l crezu. Intră pe lîngă el şi urcă grăbită scara pînă la etaj, ca să vadă cu ochii ei.

Jignit, valetul pufni şi se retrase în partea din spate a casei. Dormitoarele erau pustii. Sara fu mai întîi uşurată, apoi îşi dădu seama că trebuia să-şi găsească mama înaintea celor din familia Winchester. Răsfoi invitaţiile de pe masa de scris, dar nici una nu conţinea indicii despre programul din acea după-amiază.

Se hotărî să coboare la parter şi să ia servitorii la întrebări. Tocmai ajunsese pe palier, cînd uşa de la intrare se deschise. Sara crezu că era mama ei, care se întorcea acasă, şi începu să coboare treptele. Se opri la jumătatea scării, cînd în antreu pătrunse ţanţoş unchiul Henry.

O văzu de îndată. Strîmbătura de pe chipul lui făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

– Tata s-a dus direct la tine, nu-i aşa? strigă Sara, cu dispreţ. Ştiam eu. Te aşteaptă la White's, nu?

Ochii unchiului ei se îngustară ca două fante.

– Maică-tii ar trebui să i se taie limba că şi-a dat în vileag bărbatul. Nu-i treaba ta, Sara. Dă-te la o parte. Am o vorbă cu maică-ta.

Sara clătină din cap.

– N-am să te las să-i vorbeşti! strigă ea. Nici acum, şi nici mîine – niciodată! Dacă trebuie s-o silesc, am s-o fac, dar va pleca din Londra. O vizită plăcută la sora ei ar fi cea mai nimerită. S-ar putea chiar să-şi dea seama că nu vrea să se mai întoarcă niciodată aici. Dumnezeule, cît aş vrea să fie aşa! Mama merită puţină bucurie

în viața ei, şi voi avea grijă să şi-o găsească!

Henry închise uşa în urma lui, cu piciorul. Ştia că n-ar fi fost prudent s-o lovească pe Sara, căci îşi amintea cum o amenințase soțul ei cînd intrase în tavernă, ca să-şi ia mireasa.

– Întoarce-te la nemernicul cu care eşti măritată! strigă el. Victoria, vino-aici! Am să-ți spun vreo două vorbe.

– Mama nu-i acasă, Şi acum, ieşi *afară!* Mi se face greață numai cînd te văd.

Henry porni să urce scara.

Se opri cînd văzu suportul de umbrele, de alamă, din colț. Era prea furios ca să se mai gîndească la consecințe.

Fetişcana avea nevoie de o lecție. Doar o lovitură zdravănă, ca să-i bage mințile-n cap.

Întinse mîna spre bastonul cu măciulie de fildeş. Doar o lovitură...

Capitolul 16

Fu cît pe ce să-l ucidă, naibii. Zbieretele torturate se auzeau pînă-n stradă. Trăsura încă nu se oprise complet, cînd Nathan sări jos şi o luă la fugă pe trepte.

Acele urlete îngrozitoare îl făceau să înnebunească de teamă pentru Sara lui – o asemenea teamă, încît nici nu observă că era un glas de bărbat. Dădu buzna pe uşă, smulgînd-o din ţîţîni şi trîntind-o în capul lui Henry Winchester. Tăblia grea de lemn îi înăbuşi răcnetele.

Nathan nu era deloc pregătit pentru privelişte care-l aştepta. Se opri locului, uluit. Caine şi Sir Richards, venind din urmă, se ciocniră de el. Toţi trei îşi regăsiră echilibrul, privind spre ceea ce-l făcuse pe Nathan să încremenească.

Henry Winchester zăcea ghemuit în mijlocul holului, ţinîndu-se cu ambele mîini de locul dintre picioare.

Se zvîrcolea în chinuri, iar Sir Richards şi Caine observară imediat sîngele care-i curgea din nas.

Nathan o privea fix pe Sara. Soţia lui stătea la baza scării. Părea absolut calmă, desăvîrşit de frumoasă şi complet nevătămată.

Nu pățise nimic. Ticălosul nu apucase s-o atace. Da, era teafără. Nathan îşi tot repeta în minte acest lucru, încercînd să se calmeze.

Nu reuşi. Îi tremurau mîinile. Trebuia s-o audă pe ea spunîndu-i că nu pățise nimic, ca să poată respira normal din nou.

– Sara?

Îi rostise numele într-o şoaptă atît de răguşită, încît se îndoi că-l auzise peste tot tărăboiul pe care-l făcea unchiul Henry. Încercă din nou:

– Sara? Eşti bine? Nu ți-a făcut... nimic, aşa-i?

Disperarea din glasul soțului ei fu cît pe ce s-o doboare. Ochii i se umplură de lacrimi, şi-şi dădu seama că şi ai lui Nathan erau la fel de împăienjeniți. O durea inima la vederea expresiei de pe chipul lui. Arăta atît de... speriat, atît de vulnerabil... de iubitor...

Dumnezeule mare, o iubea! Se vedea cît de colo.

„Mă iubeşti!“ îi veni ei să strige. N-o făcu, desigur, căci mai erau şi alții de față. Dar o iubea. Nu putea vorbi, iar zîmbetul nu i se mai ştergea de pe buze.

Porni spre soțul ei, apoi îşi aminti de ceilalți. Întorcîndu-se spre Caine şi Sir Richards, îi salută cu o reverență ireproşabilă.

Caine zîmbi. Sir Richards începu să se încline, politicos, dar se opri şi întrebă autoritar:

– Dar ce s-a întîmplat aici?

– La naiba, Sara, vorbeşte! murmură gîtuit

Nathan, în acelaşi timp. N-ai pățit nimic?

Sara se întoarse spre soțul ei:

– Nu, Nathan, n-am nimic. Îți mulțumesc că te interesezi.

Apoi îşi privi unchiul.

– Unchiul Henry a avut un mic accident, anunță ea.

Directorul se lăsă într-un genunchi şi ridică un rest al uşii de pe pieptul lui Henry.

– Am dedus şi eu atîta lucru, draga mea, îi spuse el Sarei.

Aruncă țandăra de lemn într-o parte, apoi se încruntă spre Henry.

– Pentru numele înduratului Dumnezeu, omule, termină cu smiorcăiala. Mai mare ruşinea! Te-a doborît uşa cînd a dat Nathan buzna, sau erai deja pe jos? Vorbeşte, Winchester. Nu disting o vorbă din toate bolboroselile astea.

Caine înțelesese deja. Sara îşi freca dosul mîinii drepte, care pesemne o ustura, iar Henry îşi ținea mîinile încleştate sub pîntec.

– Unchiul Henry a suferit accidentul înainte de a cădea uşa peste el, explică Sara, incredibil de voioasă, zîmbindu-i lui Nathan. Directorul zîmbi şi el.

– Te rog, astîmpără-mi curiozitatea şi povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

Sara nu prea voia să-i explice. Dacă afla ce făcuse, Sir Richards ar fi fost oripilat de comportamentul ei, atît de nepotrivit pentru o lady.

Nathan, însă, nu. El avea să fie mîndru de ea. Sara abia aştepta să rămînă singuri, ca să-i

spună toate detaliile – lovitură cu lovitură.

– Unchiul Henry s-a împiedicat de un baston, spuse ea, neputîndu- şi stăpîni zîmbetul.

În sfîrşit, Nathan se trezi din stupoare şi privi în jur. Sara tocmai ajunsese lîngă el, cînd o luă de mînă şi-i privi atent petele roşii de pe dosul palmei drepte.

Din gîtlej îi răsună acel mîrîit gros pe care Sara îl găsea tot mai adorabil. Îl cuprinse de talie, strîngîndu-l cu putere.

– N-am pățit nimic, Nathan, îi şopti ea. N-ai de ce să-ți mai faci griji.

Îşi rezemă obrazul de pieptul lui. Bătăile inimii sale îi arătau că vorbele ei liniştitoare nu-l potoliseră deloc. Totuşi, Nathan reuşi să vorbească pe un ton de un calm înşelător, cînd o întrebă:

– Bastonul era la tine sau la el?

– Cînd a pornit pe scară, spre mine, era la el. Îl luase din suportul de umbrele.

Nathan îşi imagină scena în minte. Încercă să-i desprindă brațele din jurul lui.

– Nathan? Acum s-a terminat. Nu m-a lovit.

– A încercat?

Parcă s-ar fi ținut de o statuie, atît de rigid devenise. Sara oftă uşor, apoi răspunse:

– Da, dar nu l-am lăsat. Mi-am amintit instrucțiunile tale şi am egalat sorții, aşa cum m-ai învățat tu. În plus, mai aveam şi elementul surpriză de partea mea. Unchiul Henry nu este deloc obişnuit ca femeile să se apere. Cînd a căzut pe spate, era... uimit.

– Caine? Ia-o pe Sara afară şi aşteaptă-mă. Richards, du-te şi tu cu ei.

Toţi trei îi spuseră „nu" în acelaşi timp. Caine n-avea chef de complicaţiile debarasării de un cadavru. Sara nu voia ca Nathan să fie trimis la galere. Lui Sir Richards nu-i ardea de făcut hîrţoage.

Cînd terminară cu argumentele, Nathan încă mai era ţeapăn de furie.

– La naiba, Sara, dacă m-ai lăsa doar să...

– Nu, Nathan.

Nathan oftă prelung, iar Sara ştiu că învinsese.

– Nathan, nu putem pleca pînă nu mă conving că mama e în siguranţă, îi şopti ea. Dar vreau să vin cu tine acasă. Cum ai să rezolvi problema asta?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

– Voiam să zic, Nathan, cum rezolvăm problema asta?

Caine propuse o soluţie simplă:

– Ştii, Nathan, Henry pare să aibă nevoie de cît mai multă odihnă. Poate că o călătorie pe mare, pînă în colonii, ar fi ideală pentru sănătatea lui.

Imediat, Nathan se luminează la faţă.

– Ocupă-te tu, Caine.

– Am să i-l dau îm primire lui Colin şi-l las pe el să aranjeze detaliile, răspunse Caine.

Îl ridică pe Henry de ceafă.

– Cîteva frînghii şi-un căluş sînt toate bagajele de care are nevoie.

Sir Richards dădu din cap a încuviințare.

– Voi aştepta eu aici pînă se întoarce mama ta, Sara. Am să-i explic că unchiului tău i-a venit dintr-o dată cheful să plece într-o lungă călătorie. Şi pe tatăl tău am să-l aştept. Vreau să schimb cîteva cuvinte şi cu el. Ce-ar fi ca acum tu şi Nathan s-o întindeți? Luați trăsura mea şi spuneți-i vizitiului să se întoarcă după mine mai tîrziu.

Henry Winchester îşi revenise îndeajuns ca să se repeadă spre uşă, îndoit de şale. Caine îi dădu un brînci spre cumnatul său.

Nathan nu lăsă să-i scape ocazia. Trînti un dos de pumn în burta lui Henry. Lovitura îl trimise pe unchiul Sarei la podea, să se mai zvîrcolească puțin.

– Te simți mai bine, Nathan? întrebă Caine.

– Enorm!

– Ce facem cu hîrtiile pe care le-ai pregătit? se interesă Sir Richards.

– Aduceți-le diseară la balul lui Farnmount. O să ne retragem pentru cîteva minute în biblioteca lui Lester. Sara şi cu mine ar trebui să ajungem acolo pe la nouă.

– Va trebui să mă întorc la birou să le iau, spuse directorul. Stabileşte întîlnirea pentru ora zece, Nathan, ca să fim mai siguri.

– Pot să întreb şi eu despre ce discutați? interveni Sara.

– Nu.

Răspunsul repezit al soțului ei o iritä.

– Nu vreau să ies din casă diseară, anunță

ea. Am ceva foarte important de discutat cu tine.

Nathan clătină din cap.

– Va trebui să ai încredere în mine, femeie, mormăi el, în timp ce o trăgea pe uşă afară.

Sara scoase o exclamaţie de indignare:

– Ce tupeu ai, să-mi spui...

Se întrerupse cînd Nathan o ridică în braţe şi o puse în trăsură. Expresia lui era mohorîtă, şi observă că şi mîinile îi tremurau.

N-o lăsă să stea lîngă el, ci se aşeză în faţa ei, întinzîndu-şi picioarele lungi astfel încît o imobiliză între ele.

Imediat ce trăsura porni, se întoarse şi începu să se uite pe fereastră.

– Nathan?

– Da?

– Acum... suferi efectele?

– Nu.

Era dezamăgită, căci sperase că simţea nevoia să-şi descarce frustrarea la fel ca ea. Amintirea felului cum o ajutase soţul ei să scape de tensiune o făcu să se înroşească.

– Bărbaţii nu rămîn cu efecte după ce se luptă?

– Unii, da. N-ar fi trebuit să-l lovesc pe Henry în faţa ta, adăugă el, refuzînd în continuare s-o privească.

– De ce?

– Eşti soţia mea. Nu trebuie să fii martoră la... violenţe. Pe viitor, am să mă abţin de la...

– Nathan, îl întrerupse Sara, nu m-a deran-

jat. Sincer. Vor exista momente cînd o să se mai întîmple. Mă opun violenței, adăugă ea grăbită, dar voi recunoaşte că sînt momente cînd un pumn zdravăn e cel mai potrivit lucru. Poate fi foarte înviorător.

Nathan clătină din cap.

– Nu m-ai lăsat să-i omor pe pirați, mai ții mine?

– Te-am lăsat să-i bați.

Ridică din umeri, apoi oftă prelung.

– Eşti o lady. Eşti delicată şi feminină, şi cînd sînt cu tine, mă voi purta ca un gentleman. Aşa o să fie, Sara. Nu mă contrazice.

– Cu mine te-ai purtat întotdeauna ca un gentleman, şopti ea.

– M-am purtat pe dracu'! Am să mă schimb, Sara. Şi acum, lasă vorba. Încerc să gîndesc.

– Nathan? Ai fost îngrijorat pentru mine?

– La naiba, da, am fost îngrijorat! răcni el.

Sara îşi săpîni zîmbetul.

– Tare aş mai vrea să mă săruți.

Nici măcar n-o privi cînd răspunse:

– Nu.

– De ce?

– Trebuie să fie aşa cum se cuvine, Sara.

Ce Dumnezeu voia să spună cu asta?

– Întotdeauna se cuvine să mă săruți.

– Dacă te sărut, am să distrug totul.

– Vorbeşti fără sens.

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu Henry! îi ordonă el.

Sara oftă uşor.

– L-am lovit... acolo.

Un zîmbet descreți fruntea lui Nathan.

– Mai ții minte cum se dă un pumn ca lumea?

Sara se hotărî să nu-i răspundă pînă nu se uita la ea. Trecu un timp, şi în sfîrşit Nathan cedă.

– Ştiam eu că vei fi mîndru de mine, îi şopti Sara, zîmbind. Totuşi, majoritatea gentlemenilor ar fi fost îngroziți.

O trase brutal pe genunchii lui, strecurîndu-şi degetele în părul ei.

– Eu nu sînt majoritatea gentlemenilor, spuse el, înainte de a- şi lăsa gura peste a ei.

Trăsura se opri, dar numai Sara îşi dădu seama de acest lucru. Nathan îşi pierduse complet controlul. Cu chin cu vai, o luă de mînă şi o trase pînă în casă. Jade zîmbi cînd îi văzu urcînd valvîrtej scările.

Cînd ajunseră la etaj, Nathan se mai calmase. Îi deschise uşa dormitorului. Sara îşi ducea deja mîinile la spate, ca să-şi descheie nasturii rochiei, în drum spre pat. Se opri cînd auzi uşa trîntindu-se.

Cînd se întoarse, văzu că era singură. Nathan plecase. Scoase un țipăt indignat, deschise uşa şi o luă la fugă pe culoar.

Jade îi ieşi în întîmpinare pe palierul scării.

– Nathan tocmai a plecat. M-a rugat să-ți spun să fii gata la opt. A mai propus şi să-ți împrumut o rochie, de vreme ce cufărul tău e încă pe „*Seahawk*".

– Cum a putut să-ți spună toate astea şi să şi plece deja?

Jade zîmbi.

– Fratele meu alerga de parcă l-ar fi mînat toți dracii. Şi-a terminat instrucțiunile afară, pe peron. O să ne reîntîlnim mai tîrziu, Sara. Trebuie că are nişte treburi de rezolvat – cel puțin, asta cred că a adăugat cînd a sărit în trăsura lui Caine şi şi-a luat tălpăşița.

Sara clătină din cap.

– Fratele tău e lipsit de orice considerație, grosolan, arogant, încăpățînat...

– Şi îl iubeşti.

Umerii i se înmuiară.

– Da, îl iubesc. Şi cred că s-ar putea să mă iubească şi el pe mine, murmură ea. Poate că încă nu-şi dă seama, sau îi e doar puțin frică. Of, nici nu mai ştiu... Da, sigur că mă iubeşte. Cum ai putea crede că nu?

– Nu te contrazic, Sara. Şi eu cred că Nathan te iubeşte, adăugă Jade, dînd din cap. Ba chiar, mi se pare evident. E atît de... zguduit. Dintotdeauna a fost taciturn, dar acum nici nu mai înțelegi nimic cînd bodogăne.

Ochii Sarei se umplură de lacrimi.

– Vreau să-mi spună că mă iubeşte, şopti ea.

Plină de compasiune, Jade ~~Sara~~ o bătu pe dosul mîinii şi o conduse în dormitor.

– Ştii că sînt tot ceea ce şi-ar putea dori vreodată Nathan de la o soție? Nici o femeie nu l-ar putea iubi atît de mult ca mine. Te rog, nu

mă considera inferioară. Nu sînt. Sînt doar foarte diferită de tine, Jade.

Sora lui Nathan se întoarse dinspre dulap, privind-o pe Sara neîncrezătoare.

– De ce-ai crede că te-aş considera vreodată inferioară?

Sara încercă să-i explice, bîlbîindu-se, cum o comparaseră mereu oamenii de pe „*Seahawk*" cu Jade, şi cum mereu ieşise în pierdere.

– Şi pe urmă au atacat piraţii, şi m-am putut reabilita în ochii lor.

– Nici nu mă mir, îi dădu Jade dreptate.

– Am şi curaj. Nu mă laud, Jade. Nathan m-a convins că sînt foarte curajoasă.

– Şi amîndouă le sîntem foarte loiale soţilor noştri, confirmă Jade, întorcîndu-se spre dulap pentru a căuta în continuare o rochie potrivită.

– Lui Nathan îi place să port numai rochii cu guler înalt, spuse Sara.

– Asta spune ceva, nu?

– De obicei, încerc să-i fac pe plac.

Jade nu îndrăzni s-o lase să-i vadă expresia. Furia din vocea cumnatei sale făcea s-o umfle rîsul. Biata fată iar se ambala.

– Poate că tocmai asta e problema, Jade. Am fost prea docilă. Mereu îi spun lui Nathan cît de mult îl iubesc. Şi ştii ce-mi răspunde de fiecare dată?

Nu-i lăsă timp să ghicească.

– Mormăie. Jur pe Dumnezeu că asta face! Ei bine, de-acum s-a terminat – mulţumită ţie!

– Nu mai mormăie?

– Nu mai sînt docilă. Găseşte-mi cea mai decoltată rochie pe care o ai în garderobă.

La asta, Jade izbucni în rîs.

– Nathan o să facă o criză.

– Sper! răspunse Sara.

Cinci minute mai tîrziu, Sara ținea în brațe o rochie de culoarea ivoriului.

– Am purtat-o numai o dată, în casă, aşa că n-a văzut-o nimeni. Caine nu m-a lăsat să mă îmbrac cu ea şi în lume.

Sarei îi plăcea la nebunie rochia. Îi mulțumi lui Jade de mai multe ori, apoi dădu să iasă. Dintr-o dată, se opri şi se întoarse în loc.

– Pot să te întreb ceva?

– Acum sîntem surori, Sara. Mă poți întreba orice.

– Tu plîngi vreodată?

Jade nu se aşteptase la o asemenea întrebare.

– Da, răspunse ea. Tot timpul, de fapt.

– Nathan te-a văzut vreodată plîngînd?

– Nici nu ştiu dacă m-a văzut sau nu.

După expresia prăbuşită a Sarei, Jade îşi dădu seama că nu era răspunsul pe care-l sperase.

– Ei, dacă stau să mă gîndesc... da, m-a văzut plîngînd. Nu atît de des ca soțul meu, desigur.

– O, îți mulțumesc că mi-ai făcut această confidență. N-ai idee ce fericită sînt!

Sara zîmbea radios. Jade era mulțumită,

deşi în sinea ei recunoştea că nu prea ştia de ce era Sara atît de încîntată.

Două ore mai tîrziu, Jade şi Caine aşteptau cu răbdare în hol ca Sara să-şi facă apariţia. Jimbo se plimba încoace şi-ncolo prin faţa uşii de la intrare.

– Să n-o scăpaţi din ochi pînă nu apare Nathan s-o ia în primire! ordonă el pentru a cincea oară.

Cînd apăru pe scară, Sara le atrase atenţia tuturor.

Jimbo fluieră încet.

– Nathan o să vadă roşu cînd o să-i arunce o privire Sarei.

Jade şi Caine erau de acord. Sara arăta magnific. Avea părul desfăcut, iar buclele sale moi se unduiau în jurul umerilor la tot pasul.

Rochia era extrem de decoltată, sfîrşindu-se într-un V adînc între sîni. Era cea mai provocatoare rochie pe care o văzuse Caine în viaţa lui. Şi n-o uitase.

– Credeam că am rupt drăcovenia asta cînd te-am ajutat să te dezbraci, şopti el.

Soţia lui roşi.

– Da, erai cam grăbit, dar n-ai rupt-o.

– Nathan o s-o facă, şopti iar Caine.

– Deci, crezi că-i va plăcea?

– Pe dracu' să-i placă!

– Perfect.

– Jade, scumpo, eu nu sînt atît de sigur că e o idee prea bună. Toţi bărbaţii prezenţi la bal

vor pofti la Sara. Pe Nathan au să-l apuce pandaliile.

– Exact.

Sara ajunse în hol şi făcu o reverență.

– Nu e nevoie să fii formală cu noi, îi spuse Caine.

– Nici nu eram, zîmbi ea. Mă asiguram doar că n-am să cad din rochie cînd va trebui să mă înclin.

– Dar cînd bărbatu-tău o să te strîngă de gît? întrebă Jimbo. Atunci rochia va fi destul de rezistentă, ce zici?

– Mă duc să-i găsesc o manta, spuse Caine.

– Prostii, obiectă Jade, e prea cald pentru mantale.

Discuția continuă şi pe drum.

Ducele şi Ducesa de Farnmount locuiau doar la o milă distantă de Londra. Casa lor avea un diametru gigantic, cu peluze impresionante încercuind terasele. Servitori angajați anume țineau făclii de-a lungul aleii, luminînd drumul.

– Se zvoneşte că prințul a încercat să cumpere reşedința lui Farnmount, spuse Caine. N-o să se lase păgubaş, desigur.

– Da, îi dădu Jade dreptate, deşi abia dacă era atentă la comentariile soțului ei; o privea pe Sara. Pari cam roşie la față. Te simți bine?

– Se simte perfect, răspunse Caine.

Dar Sara numai perfect nu se simțea. O frămîntau grijile.

– Winchesterii vor fi aici în seara asta! izbucni ea dintr-o dată. Nici unul dintre ei n-ar îndrăzni să-i ofenseze pe duce şi ducesă. Totuşi, nu înțeleg de ce e asta singura petrecere la care vine familia St. James.

Caine zîmbi.

– E singura la care sînt invitați, îi explică el.

– Sînt îngrijorată pentru Nathan, continuă Sara. Jimbo, aş vrea să poți veni şi tu înăuntru. Caine s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău.

– Băiatul nu va păți nimic, răspunse Jimbo, bătînd-o pe mînă. Nu te mai agita.

Nimeni nu mai scoase o vorbă pînă cînd trăsura se opri în fața casei. Jimbo sări jos, apoi se întoarse s-o ajute pe Sara.

– Am să stau lîngă trăsură. Cînd v-ați săturat, ieşiți în fața uşii, şi-am să vă văd.

– Sara va sta cu noi pînă soseşte Nathan, spuse Caine.

Sara dădu din cap. Trase adînc aer în piept, îşi ridică poalele rochiei şi urcă treptele.

Sala de bal se afla la ultimul etaj – al patrulea. Scara care urca pînă acolo era plină de lumnări aprinse şi flori proaspăt culese.

Un lacheu stătea lîngă intrarea în sala de bal. Caine îi dădu invitația, apoi aşteptă să sune din clopoțel.

– Contele de Cainewood şi soția lui, Lady Jade! anunță valetul cu glas răsunător.

Apoi veni rîndul Sarei. Îi dădu servitorului invitația primită de la Caine şi aşteptă să fie prezentată.

– Lady Sara St. James!

Parcă ar fi strigat „foc!". Un murmur scăzut începu în mijlocul mulțimii, iar cînd toți ajunseră să şuşotească, sunetul devenise puternic ca un vuiet de cutremur.

Sara îşi ținu capul sus, măsurînd mulțimea cu privirea. Apoi Caine o luă de o mînă, iar Jade de cealaltă.

– Sara dragă, ai observat că toți Winchesterii s-au adunat în dreapta sălii, iar cei din neamul St. James sînt cu toții la stînă? Cine-i vede, ar putea crede că cele două familii nu se înțeleg foarte bine... remarcă Jade.

Sara zîmbi. Cumnata ei păruse atît de perplexă!

– Se vorbeşte că nu se prea simpatizează, răspunse şi ea, ironic.

– Cred c-o să pornim pe la mijloc, ca să nu părem părtimitori, anunță Caine, conducîndu-le în josul treptelor.

– Nathan încă n-a venit? întrebă Jade. Sara, zîmbeşte încontinuu. Toți cască gura la tine. Din pricina rochiei, cred. În seara asta, arăți absolut senzațional.

Următoarea oră fu un adevărat calvar. Era prezent şi tatăl Sarei. Cînd aceasta se uita spre Winchesteri, toți cei de-acolo îi întorceau spatele.

Dunnford, conducătorul clanului St. James, scoase un pufnet sonor, apoi se apropie de soția nepotului său.

Era un bărbat masiv, cu umeri lați şi trup

musculos. Avea părul cărunt, rar şi tuns scurt ca al unui nobil de pe vremuri, o barbă stufoasă, şi arăta stînjenit în costumul negru formal, cu cravată scrobită.

Caine îl găsea mai drăguţ decît nevastă-sa.

– Ce-avem noi aici? mugi Dunnford, oprindu-se drept în faţa Sarei. Să fie asta femeia lui Nathan?

– Ştii prea bine cine e, răspunse Caine. Lady Sara, l-ai cunoscut pe Dunnford St. James?

Sara făcu o reverenţă formală.

– E o mare plăcere pentru mine.

Dunnford o privi uimit.

– Îţi arde de glumă?

– Poftim?

– E manierată, Dunnford. Surprinzător lucru, pentru o St. James, nu?

În ochi bătrînului se ivi o licărire.

– Abia a intrat în neamul St. James. Va trebui să-şi dovedească vrednicia, pînă s-o primesc şi eu.

Sara făcu un pas spre Dunnford.

– Cum să mi-o dovedesc? îl întrebă. Să-l împuşc pe unul dintre fraţii dumitale?

Dunnford intră şi el în joc:

– Ei, depinde pe care. Tom ar merge oricînd.

– Pentru Dumnezeu, Dunnford, Sara te tachina doar.

– Şi eu, care mă bucuram degeaba... mormăi Dunnford.

Caine clătină din cap.

– Se referea la ocazia aia cînd l-ai împuşcat tu pe frate-tău, îi explică el.

Dunnford îşi scărpină barba, cu un rînjet diavolesc.

– Deci ai auzit de acea mică neînțelegere, da? Tom nu-mi poartă pică, adăugă el. Păcat. O discordie straşnică însufleteşte familia.

Înainte de a răspunde cineva, Dunnford mîrîi gros:

– Şi bărbat-tu unde-i? Am o vorbă cu el.

– Trebuie să apară din clipă-n clipă, răspunse Caine.

– Dar soția dumitale unde e? se interesă Sara. Aş dori s-o cunosc.

– La ce s-o cunoşti? replică Dunnford. Cred că-i în sufragerie, să vadă de mîncarea mea.

– Pe mine nu mă saluți? îşi întrebă Jade unchiul. Parcă nici n-aş fi aici. Încă mai eşti supărat pentru că i-am dăruit lui Caine o fiică, nu un fiu?

– Iar eşti borțoasă? întrebă Dunnford.

Jade clătină din cap.

– Atunci nu mai vorbesc cu tine pînă nu m-aleg c-un nepot.

Se întoarse spre Caine.

– Te culci cu ea ca lumea?

– Cu fiecare ocazie.

Sara se înroşi de jenă. Observă că Jade abia îşi stăpînea zîmbetul. În clipa următoare, Dunnford se întoarse spre ea şi, dintr-o dată, îi apucă şoldurile în mîinile lui mari.

– Ce faci?! întrebă Caine în şoaptă, încercînd să-i dea mîinile la o parte.

Sara era prea uluită ca să reacționeze. Îi privea mîinile, mută de mirare.

– Îi iau măsurile, anunță Dunnford. Nu pare destul de lată-n şolduri ca să aducă un plod pe lume. Rochia ar putea fi înşelătoare, adăugă el, dînd din cap. Da da, s-ar putea să fii destul de lătăreață.

Acum îi privea pieptul. Imediat, Sara îşi acoperi decolteul cu mîinile. Altceva n-avea de gînd să-l lase să-i mai măsoare.

– Văd că ai destul de unde să dai de mîncare țîncului. Gata, ai rămas grea?

N-ar fi putut să se înroşească şi mai mult în obraji. Făcu un pas înainte.

– Poartă-te cuviincios! şopti ea. Dacă mai pui mîna pe mine, domnule, am să te lovesc. Eşti complet lipsit de bune maniere?

Cînd Dunnford răspunse că da, Sara mai făcu un pas spre el. Caine era uimit de îndrăzneala ei. Şi mai uimitor fu faptul că Dunnford se retrase.

– Aş dori o ceaşcă de punci, unchiule Dunnford, spuse pe neaşteptate Sara. S-ar cuveni să mi-o aduci dumneata.

Dunnford ridică din umeri, iar Sara oftă.

– Cred că aş putea să i-o cer unui Winchester, continuă ea.

– Mai-nainte te-ar scuipa în față, declară Dunnford. Te abați către partea noastră din familie, nu-i aşa?

Sara dădu din cap. Dunnford rînji iar.

– Atunci, ți-aduc cu plăcere de băut. Să-i spui lui Nathan că am de vorbit cu el.

Sara observă că ceilalți oaspeți se fereau din calea lui, şi înțelese că semăna foarte mult la fire cu Nathan.

– Marchizul de St. James!

Anunțul atrase atenția tuturor. Sarei începu să-i bată inima cu putere la vederea soțului ei. Instinctiv, porni spre el.

Caine îi dădu un uşor ghiont lui Jade.

– Du-te şi stai jos, şopti el. S-ar putea să iasă vreun bucluc.

Jade dădu din cap, ştiind că soțul ei era preocupat să-şi apere fratele. Apoi îl zări şi pe Colin intrînd.

Umflătura hainei lui sugera că venise înarmat, pentru orice eventualitate.

Nathan îşi scosese din mers vestonul, dar cînd ajunse la Sara, păru să nu-şi mai aducă aminte ce să facă cu el.

– Sara?

– Da, Nathan?

– Te iubesc, Sara.

Îi ceru să i-o mai spună o dată. Avea ochii plini de lacrimi.

– Nu trebuia să spun asta... nu încă... mormăi el. Te iubesc.

Expresia ei nu se schimbă. A lui, da. Părea gata să-i vină rău.

Sarei i se făcu milă de el.

– Ştiu că mă iubeşti, Nathan. Mi-a luat mult

timp pînă să-mi dau seama, dar acum ştiu. Mă iubeşti de mult, nu-i aşa?

Uşurarea lui fu vizibilă.

– De ce nu mi-ai spus că ştiai? o întrebă în şoaptă. La naiba, Sara, a fost un adevărat iad pentru mine.

Spectatorii erau fascinați. Cei doi care se priveau în ochi cu atîta dragoste formau un cuplu nespus de romantic. Femeile se ştergeau la ochi cu batistele soților.

Nathan uitase complet de ceilalți. Încerca disperat să-şi ducă planul la îndeplinire, ca s-o poată lua pe Sara acasă.

– Trebuie să coborîm în bibliotecă, anunță el. Vreau să semnezi o hîrtie prin care te eliberezi de contract.

– De ce?

– Şi eu am să anulez contractul. N-am nevoie de moştenire. Am primit deja cel mai prețios dar din toate, şopti el. Pe tine...

Şi, cu un zîmbet plin de tandrețe, adăugă:

– Eşti tot ce mi-aş putea dori vreodată.

Sara începu să plîngă. Nathan nu se mai putu stăpîni şi o luă în brațe, sărutînd-o. Îl sărută şi ea.

Dinspre femeile din jur se auzi un oftat colectiv.

– Te cred că mă iubeşti, Nathan, spuse Sara, cînd soțul ei îi dădu drumul, vrînd s-o ducă spre bibliotecă. Nu e nevoie să renunți la darul regelui doar ca să mi-o dovedeşti.

– Ba da, replică el. Vreau să-ți arăt cît de

mult te iubesc. E singura cale de a te face să mă crezi. Mi-ai dăruit dragostea ta atît de multă vreme, iar eu nu ți-am dat în schimb decît necazuri. Trebuie să-mi ispăşesc vina, Sara. Trebuie să fac asta.

Sara clătină din cap.

– Ba nu trebuie. Nathan, îmi vei arăta că ai încredere în mine şi în iubirea mea nerenunțînd la moştenire. Ai aşteptat atîția ani averea asta, iar acum o vei păstra.

– Sînt hotărît, nevastă.

– Răzgîndeşte-te.

– Ba nu.

– Ba da.

După expresia lui îndărjită, îşi dădu seama că era hotărît să facă un sacrificiu nobil pentru ea. Sara era la fel de hotărîtă să nu-l lase.

– Şi dacă eu nu semnez nici o hîrtie?

– Dacă nu semnezi hîrtia, Sara, atunci familia ta poate lua darul regelui. Eu nu-l vreau.

– Nici nu mă gîndesc.

– Sara...!

Nathan nu-şi dădea seama că începuseră să strige. Sara observase. Se întoarse spre familia St. James, în căutarea capului acesteia.

– Unchiule Dunnford! îl strigă ea. Nathan vrea să renunțe la darul regelui!

– Of, la dracu', Sara, de ce ai făcut asta?

Întorcîndu-se, îi zîmbi soțului ei. Apoi izbucni în rîs. Dumnezeule, deja devenise o St. James!

Nathan nu mai părea pe cale să-i vină rău.

Îi privea încruntat pieptul. Apoi îi puse haina lui pe umeri.

– Dacă mai porți o singură dată rochia asta, o smulg de pe tine, șopti el. La naiba, uite-i că vin!

Bărbații din familia St. James porniseră înainte ca o trupă la bătălie.

– Te iubesc, Nathan. Adu-ți aminte să nu-ți ții degetul mare sub celelalte. N-ar fi bine să ți-l rupi.

Nathan înălță o sprînceană. Drept răspuns, Sara îi făcu încet, senzual, cu ochiul. O apucă de reverele propriei lui haine, o sărută apăsat, apoi o împinse în spatele lui. Fără îndoială, era o noapte de neuitat. Ducele şi Ducesa de Farnmount, amîndoi trecuți de şaizeci de ani, nu mai puteau de încîntare. Mica lor petrecere avea să prilejuiască destule comentarii pentru ca toată lumea din departamentul bîrfelor să aibă multă vreme de lucru.

Sara îi văzu pe cei doi bătrîni stînd pe treapta de sus. Fiecare ținea în mînă cîte o cupă cu vin, iar cînd primul pumn fu aplicat, Ducele de Farnmount începu să dirijeze orchestra într-un vals. La drept vorbind, Sarei îi plăcură mult mai mult urmările. Imediat ce încăierarea se sfîrşi, Nathan o scoase din conac, în noapte. Nu voia să-şi piardă vremea ducînd-o la corabie, aşa că porni cu ea spre casa lui Caine şi a lui Jade. Ardea de nerăbdare s-o atingă. Şi ea era la fel de nerăbdătoare. Făcură dragoste cu patimă şi cu nespusă iubire.

– Am ajuns să mă bazez pe dragostea ta, îi spuse Nathan la sfîrşit, sărutînd-o. A devenit ancora mea. E singura certitudine pe care o am, şi a trebuit să treacă atît de mult timp ca să-mi dau seama...

– De cît timp vei avea nevoie ca să ai deplină încredere în mine? îl întrebă ea.

– Deja am deplină încredere.

– Atunci, ai să-mi povesteşti despre trecutul tău?

Nathan o privi cam îngrijorat.

– Cîndva... se învoi el într-un tîrziu.

– Începe acum.

– N-ar face decît să te tulbure, iubito. Am avut o viață destul de tenebroasă. Am şi făcut unele lucruri pe care le-ai putea găsi... tulburătoare. Cred c-ar fi mai bine să ți le spun pe rînd.

Sara începu să rîdă. Încă se mai temea de ea! O, ştia că-i cîştigase încrederea, ştia că o iubea, dar totul era atît de nou pentru Nathan, încît avea nevoie de timp ca să se dezbare de toate pavezele. Ea, desigur, nu avea asemenea greutăți. Îl iubea de şi mai multă vreme

Nathan suflă în lumînare şi-şi sărută soția pe ureche.

– Te iubesc, Sara.

– Şi eu te iubesc. Pagan.

Sfîrşit